

Quách Tề Ngọc Tiên Sinh

Contents

Quách Tề Ngọc Tiên Sinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	64
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	80
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	93
24. Chương 24	97
25. Chương 25	101
26. Chương 26	104
27. Chương 27	109
28. Chương 28	112
29. Chương 29	116

Quách Tề Ngọc Tiên Sinh

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: hiện đại, niên hạ, dưỡng thành, ngụ phụ tử, 1×1, HESố chương: 75Edit: ShinTrong một đêm mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quach-te-ngoc-tien-sinh>

1. Chương 1

Tiểu Quách, Quách Tề Ngọc”

Bên ngoài truyền đến tiếng la rất có lực xuyên thấu của bà chủ.

“Ra đây giúp đỡ cái nào!”

Quách Tề Ngọc vội vã từ một đồng chén đĩa cao cao ngồi dậy, lau khô bọt biển trên tay, cẩn thận từng li từng tí, lảo đảo từ bên trong chén đĩa đi đến, nhỏ giọng đáp lời.

“Này, tiểu Quách cậu có thể chiếm được âm thanh đại điểm” Tiểu Trương một bận rửa rau không ngẩng đầu lên nói tiếp “Cứ như con ruồi, bà ấy có thể không nghe thấy cẩn thận bả lại tìm cậu tra hỏi tiền.”

“Sẽ không có đâu.”

Quách Tề Ngọc lúng túng, bước nhanh ra ngoài.

Quách Tề Ngọc lại bị gọi ra hỗ trợ, một trận chân không chạm đất, công việc này có thể kiếm thêm thu nhập 10 đồng.

Đêm đã gần khuya, trong quán chỉ còn một hai bàn hò hét ăn nhậu khí thế.

Bà chủ trực tiếp từ trong túi tiền rút ra 10 đồng đưa cho Quách Tề Ngọc.

“Ngày hôm nay khổ cực cho cậu rồi”

Tiểu Trương từ phía sau đi ra, đứng dịp thấy Quách Tề Ngọc cảm tạ ân đức, gật đầu liên tục, một chữ cũng không dám nói liền xì cười.

Hắn cảm thấy bà chủ chính là cảm thấy Quách Tề Ngọc thật dễ ức hiếp, sống đường cảm xoay bát tiền lương!

Quán cơm nhỏ chuyện làm ăn rất bận rộn, chân không mang xuống đất, như thế một phen bận rộn sống sót, Quách Tề Ngọc trên mặt rất uể oải.

Kết quả đành phải nhận 10 đồng.

Có điều hắn ta cũng khó xử, ám chỉ âm thầm cho Quách Tề Ngọc nhưng người đàn ông này tính cách quá nhu nhược, ấp úng nửa ngày, cuối cùng chỉ nói ra một câu, vô cùng cảm ơn hắn đã quan tâm.

“Chị Lý” Quách Tề Ngọc cúi đầu, còn chưa mở lời nói chuyện, mặt đỏ một mảnh “Tôi, tôi có thể...”

“Cầm đi” chị Lý rất khí phách phát tay.

Cô đương nhiên biết Quách Tề Ngọc muốn nói cái gì, đơn giản là có thể hay không thu thập chút thức ăn thừa của khách đóng gói rồi mang về.

Vừa bắt đầu chị Lý còn không muốn cho, nhưng nhìn thấy Quách Tề Ngọc xác thực chỉ là đóng gói phần ăn cho một người, cũng không nhiều lời liền ngầm đồng ý.

Chỉ là Quách Tề Ngọc bướng bỉnh cực kỳ, mỗi lần đều hỏi cùng một câu, được cho phép sau mới đi lấy thức ăn.

“Chị Lý, tôi đi đây.” Quách Tề Ngọc thu thập xong nhỏ giọng nói.

“Ừ” chị Lý nói tiếp “này, tiểu Quách dạo này lấy nhiều cơm hơn nhỉ?”

Quách Tề Ngọc trên tay phần cơm nhiều hơn một chút, phân ra hai người nhưng lại không nhiều lắm.

Quách Tề Ngọc có chút luống cuống, nói quanh co một câu, ai cũng không nghe rõ, chị Lý cũng không làm khó dễ “về đi thôi.”

Quách Tề Ngọc rút cổ một cái cười lúng túng.

Đi tới cửa, thấy Tiểu Trương ngồi bên cạnh, hắn dừng một chút, nói một câu: “Tiểu Trương, mai gặp nhé.”

Tiểu Trương nhếch miệng cười, mặc kệ hắn.

Nhìn thanh niên bóng lưng có chút gầy gò lồm khộm chậm rãi ẩn vào trong bóng tối, Tiểu Trương hỏi một câu: “chị Lý, cất nhắc hắn một chút, được không?”

Chị Lý không ngẩng đầu lên, tay thoăn thoắt bấm máy tính nói: “Haizz, hắn không biết nói chuyện, như vậy là tốt lắm rồi.”

Tiểu Trương “chặc” một tiếng, đốt điếu thuốc.

Chị Lý liếc nhìn hắn “muốn cậu làm bộ hảo tâm, cậu lại không biết gì hết.”

Tiểu Trương phiền lòng, đi xuống dưới quán, vén tay áo lên rửa chén.

Quách Tề Ngọc đi trên đường, hắn thuê một căn phòng nhỏ hơi xa quán nơi mình làm, nhưng lúc này trời lại khuya không có xe công cộng để đi, hắn đương nhiên không nỡ bắt xe, không thể làm gì khác hơn là tự đi bộ về.

Đại khái nếu đi một giờ, nếu đi nhanh một chút chỉ tốn 40 phút.

Thế nhưng ngày hôm nay tan tầm muộn, Quách Tề Ngọc không khỏi đi nhanh một chút, gió lạnh thổi vào cổ áo, Quách Tề Ngọc lạnh run, đưa tay nâng lên phần cơm ấp vào trong ngực chỉ mong giữ lại nhiệt độ ấm nóng.

Không biết đứa bé trai kia, có còn ở nơi đó không?

Quách Tề Ngọc có chút bận tâm.

Nói đến, cũng coi như là làm việc thiện.

Mấy ngày trước, Quách Tề Ngọc giống như thường ngày, mang theo phần cơm đem về nơi ở của mình.

Sắp tới nhà thì Quách Tề Ngọc đột nhiên cảm giác sau lưng tựa hồ có cái gì đi theo chính mình, hoảng hốt chạy vài bước liền nghe đến phía sau một tiếng vang trầm thấp.

Hắn nơm nớp lo sợ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy được một cái đầu trẻ nhỏ lơ bần mặt không hề cảm xúc từ dưới đất bò dậy.

Rất giống phim kinh dị có ma trẻ nhỏ hiện hình.

Quách Tề Ngọc sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi trên mặt đất, hoảng sợ nhìn đứa bé kia hướng chính mình đi tới.

Sau đó...

Cướp đi trên tay mình phần đồ ăn thừa, cấp tốc dùng tốc độ nhanh biến mất khỏi tầm mắt Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc ở tại mùa đông ra một thân mồ hôi lạnh, đến nửa ngày mới từ dưới đất bò lên, đi về nhà mình.

Ngủ một giấc, tất cả đều là ác mộng.

Buổi tối ngày thứ hai, Quách Tề Ngọc vừa đi, một bên cổ vũ chính mình.

Một khắc đó khi nghe đến tiếng bước chân, hắn cấp tốc quay đầu lại, liền nhìn thấy một con sói nhỏ đang nhìn phần đồ ăn thừa trên tay hắn.

Hắn có chút sợ hãi sói đói cướp đồ ăn trên tay, đem đồ ăn đưa tới trước mặt: “Nhóc muốn cái này sao?”

Sói con đương nhiên không trả lời hắn.

Quách Tề Ngọc nuốt nước miếng một cái, đem đồ ăn để dưới đất “Nhóc chắc đói bụng lắm...”

Lời còn chưa nói hết, sói con đã nhào tới, Quách Tề Ngọc sợ hãi lùi lại phía sau, không đứng vững ngã trên mặt đất, trơ mắt nhìn đồ ăn cướp đi ngay trong nháy mắt.

Sau đó, ngày thứ ba cũng là như vậy.

Ngày thứ tư có chút chuyển biến, lần này hắn rút cuộc có thêm phần đồ ăn nhiều một tí.

Khi gặp mặt sói con, hắn vung vẩy túi áo “Này, cho nhóc.”

Lần này sói con không chạy đến, mà là đứng tại chỗ nhìn về phía túi áo khác trong tay hắn.

Quách Tề Ngọc nhận ra được ý đồ của hắn: “À, đây là phần ăn buổi trưa của anh. Một ngày ba bữa anh chỉ ăn bánh mì thôi!”

Hắn giải thích ôn tồn, mặc kệ sói con có thể lý giải hay không.

Có điều cũng may sau khi hắn nói xong, sói con dùng ánh mắt hung tàn liếc nhìn hắn sau đó xoay người bỏ chạy.

Đúng là không chạy lại cướp đồ ăn thừa của hắn.

Quách Tề Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vậy thật tốt, vừa bảo vệ chính mình và bữa trưa, lại làm việc thiện giúp đỡ đứa trẻ này.

Hắn không phải là không có nghĩ tới gọi điện thoại cho trại cứu tế, chỉ là nhớ lại đôi mắt đầy hoang dã ấy hắn liền cảm thấy bất lực

Nhắc đến trại cứu tế, Quách Tề Ngọc không quen theo người giao tiếp, lại miễn cảm đối với trại cứu tế xem mình như Chúa cứu thế mà có chút phản cảm.

Vì lẽ đó mặc dù hắn hiện tại đã biết sói con đen thùi lùi mặt mày là hình dáng gì, hắn cũng không gọi điện thoại cho trại cứu tế.

Hiện tại, hắn cùng sói con đã có thể sống chung hòa bình, trong lúc đó mỗi ngày tại địa điểm đó đáng vẻ không gặp không về.

Nói đến buồn cười, cũng không biết là ai bắt đầu trước chờ ai, ngược lại nhất định phải nhìn thấy đối phương, Quách Tề Ngọc nhìn sói con lấy đồ ăn rồi chạy đi sau đó mới rời đi.

Tuy rằng hắn ở trong lòng gọi đứa bé kia là sói con, nhưng nói thật kêu hắn hỏi tên đứa bé hắn không dám hé miệng hỏi, Quách Tề Ngọc nhất gan đối mặt với đứa bé ăn xin luôn nơm nớp lo sợ.

Đi đến chỗ cũ, quả nhiên thấy sói con mặt không hề cảm xúc đang đứng tại chỗ ấy.

Quách Tề Ngọc bước vài bước lại “Chờ có sốt ruột không? Ngày hôm nay tan tầm hơi trễ, này đồ ăn rất ngon.”

Đồ ăn từ trong lòng lấy ra, vẫn còn hơi ấm sói con căn bản không để ý tới Quách Tề Ngọc giải thích, đoạt lấy đồ ăn mở ra nhìn một chút.

Hôm nay có chút may mắn, thanh tiêu sợi thịt tương đối nhiều.

Nhìn thấy sói con có chút ghét bỏ, Quách Tề Ngọc có chút buồn cười, chẳng lẽ tiểu lang khẩu vị bị chính mình dưỡng hư rồi sao?

Phải biết, ngày thứ nhất hắn cướp đi chính là hoa cải xào!

Thế nhưng hắn vẫn tốt tính an ủi: “Ngày mai, anh sẽ xem có món nào ngon hơn rồi mang cho nhóc sau.”

Ngày hôm nay nhìn thấy quán chị Lý có người đặt trước một bàn, khách nhân loại này chuyên đặt những món ăn ngon, Quách Tề Ngọc không dám cam đoan không thể làm gì khác hơn là nhìn sang chỗ khác.

Sói con lườm hắn một cái, buộc túi áo, lại một lần nữa không nói một lời – cấp tốc rời đi.

Quách Tề Ngọc có chút bất đắc dĩ, đành đứng dậy.

Về đến nhà, hắn còn phải tiếp tục ôn tập ngày mai thi thử nghiệm cuối kỳ.

Ba mẹ hắn chết sớm, bị thân thích xem như trái banh đá tới đá lui, còn từng đụng phải tên hàng xóm bắt lương nhiều lần đâm loạn lúc hắn còn nhỏ tuổi.

Mặc dù hần lên cao trung, người kia bình thường không dám manh động, nhưng vẫn là một bộ sắc mặt đậm đăng, ở cầu thang trên dưới đánh giá còn đụng chạm vào hần.

Quách Tề Ngọc nhanh chóng cấp tốc chạy trở về phòng.

Điền nguyện vọng xong, hần trực tiếp ghi thêm rời nhà đi đến W thị xa xôi học trường dạy nghề, có đặc thù chiêu sinh học phí lại tiện nghi.

Sau khi nhận được thư thông báo, hần không thể chờ đợi được nữa – đi tới cái thành phố này, quê nhà bên kia đều nói hần vong ân phụ nghĩa.

Hết thấy tài sản đều bị bọn họ phân phát sạch sẽ, chỉ còn dư lại cho Quách Tề Ngọc đủ dùng trong ba năm học phí.

Quách Tề Ngọc hướng nội, sau khi ba mẹ mất càng hướng nội hơn, trạng thái đạt đến đóng kín hoàn toàn, ở nhà hần có danh xưng “âm u đầy tử khí, tính cách tự bế, nội tâm vụn vẹo.”

Quách Tề Ngọc cho rằng không thể nói hần vong ân phụ nghĩa, chỉ có thể nói hần muốn đi nơi làm hần ghệt thở tuyệt vọng.

Hần liều lĩnh muốn né ra chỗ đó tránh thoát gã hàng xóm quấy rầy vô cùng tận.

Tiến vào đại học, hần không phải không chờ mong cuộc sống đại học, chỉ là phát hiện mình thật sự không hòa hợp với không khí nơi này.

Hần biết các bạn học đối với hần đánh giá âm trầm, quái gở, quái thai.

Nhưng hần không có dũng khí đi phản bác, hần muốn làm công, học tập, cũng không có tiền đi tham gia tập thể hoạt động, từ từ các bạn học dần dần xa lánh hần.

Sau đó trường học bảo vệ quản lý gác cổng càng ngày càng nghiêm ngặt, vì không muốn mất đi việc làm, hần chỉ có thể thuê nhà, chuyển ra khỏi kí túc xá.

Cũng may thuê nhà tuy rằng cảnh vật chung quanh không tốt lắm, đồ dùng không đầy đủ, nhưng hần chỉ cầu tiện nghi mặt khác là gần trường học.

Hần hiện tại ban ngày ở nhà sách làm công, thời gian vẫn tính tự do, thời điểm không có thời khóa biểu liền đi nhà sách thu dọn sách vở, buổi tối thì lại sẽ đi đến quán ăn rửa chén.

Rửa chén tiền lương không cao, thế nhưng có lúc bận rộn lên nhân thủ không đủ thì chị Lý sẽ gọi đi chạy bàn, đạt được nhiều nhất là 10 đồng.

Hơn nữa chị Lý tâm tính thiện lương, đồng ý cho hần lấy đồ ăn thừa, buổi tối quán bao ăn còn những đồ ăn thừa để dành trưa mai ăn.

Liên như thế gặp ghềnh trắc trở một học kỳ sắp qua đi.

Quách Tề Ngọc đối mặt thi cuối kỳ có chút căng thẳng, nhà sách cũng rất ít đi lại còn tính theo giờ, đến nơi thiếu sách hần cần.

Hần bình thường đều ở nhà nghiêm túc ôn tập, cũng hi vọng mình có thể nắm học bổng.

Chỉ là vào buổi tối, hần như thường sẽ đi nhà hàng bên trong làm công.

Ngoại trừ nhà hàng không nghe theo giờ phí ở ngoài, Quách Tề Ngọc cho rằng, ít nhất phải đem được bữa trưa ngày thứ hai mang về.

Hiện tại vì nhiều lý do, hần đã quăng không tiếp thu thân sói con.

(Hết chương 1)

2. Chương 2

Quách Tề Ngọc có chút mờ mịt liếc nhìn chung quanh.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, hôm nay đã là ngày thứ ba.

Ngày thứ ba, sói con chưa từng xuất hiện ở chỗ cũ.

Đêm hôm ấy, còn hỏi nhóc có ăn thức ăn mang về không? Có ngon hay không? Hôm đó Quách Tề Ngọc rất may mắn khi có được món sườn xào chua ngọt.

Chỉ là làm hẳn hoan hỉ vui mừng đi tới chỗ cũ thì không nhìn thấy bóng hình sói con đâu cả.

Ở nơi đó đợi được gần rạng sáng, cũng không đợi được người.

Sói con lại không từng xuất hiện, Quách Tề Ngọc vẫn thu thập phần cơm hai người nghĩ nếu như ngày nào đó sói con xuất hiện còn có cái để ăn.

Rất nhanh, nửa tháng trôi qua, thi cuối kỳ thử nghiệm cũng kết thúc.

Quách Tề Ngọc có thể mỗi ngày đều đúng giờ đi đến nhà sách làm công, một số thời khắc không có chuyện gì làm, còn có thể ở chỗ ấy nhìn một chút sách, chỉ là không bao ăn, Quách Tề Ngọc vẫn là tự mình đem thức ăn mang theo.

Buổi tối, Quách Tề Ngọc tắm xong đi ra, ngồi ở trên giường nhỏ gấp quần áo.

Nhà này đã cũ kỹ lâu đời, ống nước rất khó xài, chỉ khi chủ nhà mở nước nóng mới có thể ở nhà tắm rửa nếu không thì phải đến nhà tắm công cộng.

May đang là mùa đông sẽ không có hiện tượng chảy mồ hôi, chỉ là thời điểm trên người bám đầy dầu mỡ, Quách Tề Ngọc sẽ nhấc theo ấm nước đi xuống lầu phòng nước nóng mức nước.

Một đồng tiền bằng một ấm bình thủy đầy, đủ để hẳn lau người.

Ngày hôm nay trở về đúng lúc vừa có nước nóng, Quách Tề Ngọc dành thời gian để mức đầy hai ấm nước nóng có pha thêm nước lạnh, thoải mái tắm rửa sạch sẽ nước còn dư đem quần áo đi giặt sạch.

Chồng chất quần áo vào thau, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Quách Tề Ngọc hỏi ai đấy nhưng không ai trả lời.

Quách Tề Ngọc trong nháy mắt tóc gáy dựng đứng, nhưng tiếng đập cửa càng lúc càng gấp gáp, hẳn đứng lên tay run run mở cửa.

Chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người, hẳn liền rít gào một tiếng.

Bóng người kia lúc hẳn mở cửa trong nháy mắt, đã cấp tốc vọt vào bên trong, thuận tiện đóng cửa lại.

Quách Tề Ngọc lấy lại bình tĩnh, “Ồ? Nhóc đây sao!”

Sói con không biết làm sao tìm được đến tận nhà mình, sau đó nhóc nhìn xung quanh một hồi kết cấu đơn giản của căn phòng tựa hồ đang tìm nơi ẩn nấp.

Quách Tề Ngọc vẻ mặt có chút hốt hoảng nhìn hẳn chạy nhanh thẳng tắp hướng tủ quần áo giản dị của mình, tiến vào trong sau đó đóng chốt cửa lại.

“Nè!!”

Quách Tề Ngọc la lên, đang chuẩn bị đi tới, liền nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cùng mấy tên cao to bậm trợn.

Có chút mơ hồ, Quách Tề Ngọc đứng sát vào cửa mơ hồ nghe rõ một từ “Tiểu hài nhi”.

Tuy trí thông minh không cao lại nhất như thỏ đế nhưng Quách Tề Ngọc giờ khắc này đoán được, những người kia là đang tìm sói con.

Hắn một bước vọt tới tủ quần áo của mình, mở chốt cửa sừng sờ khi thấy sói con trong mắt tràn ngập nước mắt, vươn tay bắt lấy một cái ngón trỏ ở ngoài miệng hai tay ôm quyền với dáng vẻ cầu xin.

Tiểu Lang trong nháy mắt biến thành Tiểu Cầu...

Một hồi sau Quách Tề Ngọc liền nhẹ dạ.

Vô cùng đáng thương, nhất định bị người xấu cưỡng bức.

Hắn nghĩ như thế liền đóng chốt tủ quần áo lại.

Vừa kéo chốt, liền nghe tiếng gõ cửa tâm tình Quách Tề Ngọc nâng lên, toàn thân cứng đờ đi ra mở cửa.

Một người đàn ông có chòm râu đứng ngoài cửa “Mày có thấy một thằng nhóc chạy vào đây không?”

Quách Tề Ngọc liền vội vàng lắc đầu.

Lúc này nhà đối diện cũng bị gõ cửa hỏi, là một người trẻ tuổi, xưa nay không ra khỏi cửa, liền ngay cả Quách Tề Ngọc cũng chưa từng thấy hắn mấy lần.

Người kia một mặt mờ mịt nói chưa từng thấy.

Những người này không coi ai ra gì, đi trực tiếp vào phòng, Quách Tề Ngọc sợ đến run người “Ông... các ông đang tìm cái gì?”

Nhìn quanh căn phòng nhỏ một hồi, người đàn ông đẩy cửa phòng tắm nhìn một chút lại đi tới giường liếc nhìn phía dưới, cuối cùng ánh mắt rơi vào tủ quần áo.

Quách Tề Ngọc đứng ngay cửa, hồn vía bay chín tầng mây.

Chỉ thấy người đàn ông kia lôi kéo mở chốt tủ quần áo, liếc nhìn liền đi ra đối với sắc mặt sợ đến trắng bệch của Quách Tề Ngọc nói rằng: “Mày nhìn thấy thằng nhóc đó thì không được chứa chấp nó!”

Sau đó, hắn cười nói: Mày lá gan yếu nhót chả giống thằng đàn ông tí nào!”

Đối diện lại là một trận ồn ào, người trẻ tuổi kia tựa hồ bất mãn bọn họ xâm nhập gia cư bất hợp pháp liền lớn tiếng chỉ trích.

Người đàn ông có chòm râu đi tới, trực tiếp cho người kia một đấm, máu mũi tuôn như suối.

Quách Tề Ngọc trợn tròn mắt, theo bản năng che mũi của chính mình.

“Mày thành thật một chút cho tao!”

Nghe được người nói, trong phòng không một ai dám hó hé gì nữa.

Trải qua chuyện này Quách Tề Ngọc tựa như cười mà không phải cười – liếc mắt nhìn hắn, tựa hồ cảm thấy Quách Tề Ngọc động tác có chút buồn cười.

Sau khi những người kia đi rồi, Quách Tề Ngọc mới đóng cửa lại, dựa vào ở trên cửa đứng một lúc, sau đó nhìn thấy sói con từ tủ quần áo bên trong bò ra ngoài.

Quách Tề Ngọc trong lòng tràn ngập hoài nghi, người đàn ông có chòm râu rõ ràng tìm trong tủ quần áo tại sao lại không phát hiện ra sói con?

Chỉ thấy sói con bò ra ngoài lại cúi người xuống, đem tủ quần áo dưới đáy sợi bông ôm ra, đem để trước mặt Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc vừa nhìn đó là một mảng vết bẩn nhìn qua có điểm giống máu.

Sợi bông là Quách Tề Ngọc chuẩn bị khi nào mùa đông đến sẽ lấy ra đặt ở ngăn tủ để trữ dùng.

Xem ra không biết từ lúc nào sói con chui vào sợi bông để xuống phía dưới, tên chòm râu kia chỉ ở phía trên nhìn một chút cũng may nhóc con thân hình thực sự nhỏ gầy, chôn ở sợi bông dưới đáy căn bản không thể thấy được.

“Nhóc bị thương?” Quách Tề Ngọc chú ý sợi bông đầy máu hỏi.

Sói con không lên tiếng, cảnh giác nhìn hấn.

Quách Tề Ngọc thở dài, nhận mệnh – đứng dậy, đi tìm hộp cứu thương may mắn là bằng gạc đủ dùng.

“Lại đây.” Hấn ngồi ở trên giường hướng sói con vẫy tay.

Sói con tính cảnh giác rất cao, do dự một chút mới chậm rì rì đi tới.

Không đem vết thương lộ ra, Quách Tề Ngọc liền chuẩn bị trước tiên mang sói con đi tắm, trên người dày đặc tư vị vết bẩn.

Trước đây không cảm thấy, đại khái là xung quanh trống trải thông gió, hiện tại ở trong căn phòng nhỏ đương nhiên tư vị rõ ràng.

Hấn dò hỏi: “Nhóc có muốn tắm không?”

“...”

Thấy sói con không nhúc nhích, Quách Tề Ngọc ngầm thừa nhận hấn muốn tẩy rửa, liền mang hấn theo đến căn phòng tắm nhỏ hẹp.

Căn phòng tắm nhỏ đứng một người đủ dùng, đứng hai người có chút chật chội.

Cũng may sói con thân hình nhỏ gầy mà dinh dưỡng không đầy đủ, không chiếm được bao nhiêu diện tích.

Quách Tề Ngọc tốt tính nói: “Anh giúp nhóc tắm rửa, như vậy vết thương không chạm đến nước tránh gây nhiễm trùng.”

“...”

Quách Tề Ngọc ngầm thừa nhận hấn đồng ý.

Cởi chiếc áo bông rách nát không chống đỡ được bao nhiêu của sói con, chỉ là một lớp mỏng manh mà trở thành một bộ y phục,

Quách Tề Ngọc hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ có một kiện bạc áo bông đã không thể làm hấn khiếp sợ, trước mắt từng đạo từng đạo vết thương xanh tím đan xen mới chính thức khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cởi quần áo nhóc con ra liền thấy thân hình gầy gò đến mức xương sườn từng chiếc lộ ra bên ngoài.

Vết máu trên người nhóc con ở hai chỗ là đầu gối và lưng, đầu gối là trầy da trên lưng rõ ràng là từng đạo vết cắt hiển lộ rõ.

Vết máu đã khô cạn, có vài chỗ đã nhiễm trùng.

Hai bên dưới nách cùng bắp đùi còn có mười mấy vết cháy do dùng hương khói làm thành vết phỏng, bên trái dưới nách cùng bắp đùi bị phỏng đã thối rữa sinh mủ.

Trên chân nứt da càng rõ ràng hơn, hiện ra một loại bệnh trạng xanh xao.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới ngoại trừ mặt, trên người thẳng nhóc không có chỗ nào lành lặn.

“Có phải đám người đó bạo hành nhóc không?”

Quách Tề Ngọc khóc nức nở sói con kinh ngạc nhìn hấn một chút.

Quách Tề Ngọc “Hức” một tiếng, nước mắt tuôn rơi vừa khóc vừa cẩn thận từng li từng tí một tắm rửa cho sói con, động tác ôn nhu để sói con chậm rãi thanh tỉnh lại.

“Đừng... đừng có khóc.”

Bởi vì giọng khàn có chút khó nghe từ đỉnh đầu truyền đến.

Quách Tề Ngọc cầm quần áo ngoáy tai, không kịp lau hai dòng nước mắt trên má.

Dùng nửa tiếng tắm rửa cho sói con cùng với khóc, sau đó ra ngoài bôi thuốc cho nhóc.

Càng xem càng thương tâm, nước mắt không ngừng mà tuôn rơi, phát sinh tiếng hu hu.

Lần thứ nhất nhìn người bởi vì chính mình khóc thành như vậy, sói con không còn hung ác và cảnh giác, mở lời an ủi một câu.

Ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt mình viền mắt đỏ chót, mắt còn tích giọt nước, mũi đỏ chót còn hút khí một hồi.

Hắn lại nhỏ giọng nói: “Anh đừng khóc nữa.”

Nhờ âm thanh của đứa bé mà lần này tốt hơn một chút.

Quách Tề Ngọc nhất thời bắt đầu ngai ngùng, lỗ tai ửng đỏ, vội vã dùng ống tay áo chùi lau nước mắt, khóc thút thít nói: Ha ha, anh chỉ là, chỉ là... đám người kia quả thực không phải người mà!”

Bôi xong thuốc, Quách Tề Ngọc rốt cục ngừng khóc, chỉ là do khóc lâu, giọng mũi nghẹt cứng.

Hắn đem chiếc giường bần phủ một cái, trải tấm dra giường ở dưới, nghĩ ngày mai phải đi mua một cái giường mới.

Hắn tìm cho mình một bộ đồ ngủ, sau đó lại đi nhà bếp hâm nóng thức ăn.

Sói con mặc bộ T-Shirt vô cùng rộng rãi, gầy yếu không thể tả, biểu hiện thả lỏng, ngồi ở trên giường, nghe thấy được mùi thơm, ánh mắt tỏa ra ánh sáng xanh lục.

Quách Tề Ngọc ngẩn người, đối với sói con ăn như hùm như sói tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, chỉ là do ăn quá gấp nên mắc nghẹn ho khan.

Rất mau ăn sạch sành sanh, sói con còn chưa đã thềm liếm cả tô cơm.

“Đây là cây bàn chải đánh răng mới, mau đi súc miệng nào.” Quách Tề Ngọc cầm lấy tô mang đi rửa.

Rửa xong trở về, phát hiện sói con còn đứng tại chỗ nhìn bàn chải đánh răng ngơ ngác.

“Nhóc, em không biết đánh răng sao?” Quách Tề Ngọc thử hỏi một câu.

Thấy sói con mịt mờ nhìn hắn, ánh mắt long lanh, Quách Tề Ngọc trong nháy mắt tâm hóa thành nước “Đi nào, để anh hướng dẫn cho nhóc”

Dạy sói con biết cách đánh răng xong sau đó cho sói con lên giường nằm.

Chính hắn ở căn phòng nhỏ bên trong lúc ẩn lúc hiện, thu thập xong tất cả, đã một giờ khuya.

Vừa đi tới nhìn, sói con còn chưa ngủ vẫn đưa mắt nhìn hắn đi tới đi lui.

“Ngủ không được sao?”

“...”

Quách Tề Ngọc cũng nằm xuống “Vậy nhóc nói cho anh biết tên em là gì, được chứ?”

Đợi nửa ngày, nghe được bên tai giọng nói rất nhỏ âm, “Em không biết.”

“Đám cặn bã kia!”

Một lát sau, sói con bên cạnh đột nhiên chen vào trong ngực của hắn, không để ý vết thương trên người phát đau, gắt gao dán vào hắn.

“Bọn họ để em đi đòi tiền ngay tại chỗ chúng ta gặp mặt” sói con trầm thấp nói dòng suy nghĩ rất rõ ràng “Em thừa dịp bọn họ không chú ý, chạy đến chỗ anh, bụng em rất đói...”

Quách Tề Ngọc hiểu được, không trách hắn cướp lấy phần thức ăn của mình.

“Nhưng lúc đó lại không thấy em.” Quách Tề Ngọc nói.

“Dạ, tóm lại do họ đã phát hiện ra em.”

Quách Tề Ngọc trong lòng căng thẳng, trên thân thể của hắn có nhiều vết thương, đại khái là sau khi bị tóm lại đã dần một trận thừa sống thiếu chết.

“Thế nhưng hôm nay có một tên lên cơn điên, em thừa dịp nổi loạn mà trốn ra ngoài”

“Em làm sao biết anh ở đây?”

Tựa hồ nói đến đây, sói con có chút đắc ý, “Em mỗi ngày đều theo anh trở về, nhìn anh đi lên lầu, sau đó căn phòng này đèn sẽ sáng lên nên em biết.”

Quách Tề Ngọc sờ đầu hắn, “Em thật thông minh.”

Hắn khó có thể tưởng tượng, nếu như mình lúc đó bởi vì hoảng sợ, mà không có mở cửa, kết cục của sói con sẽ ra sao.

Nhưng cũng may, hắn đã mở cửa.

3. Chương 3

Rạng sáng ngày thứ hai Quách Tề Ngọc thức giấc.

Cánh tay bị ép tới tê dại, đại khái là sói con an tâm bên cạnh có người nên ngủ vù vù.

Hắn cẩn thận rút tay ra, xuống giường đi rửa mặt một chút sau đó liền đi xuống lầu.

Cầm theo sữa đậu nành bánh quẩy còn nóng hồi trở lại căn phòng nhỏ thì hắn phát hiện sói con đã ngồi dậy, vẻ mặt lại khôi phục sự cảnh giác đề phòng hôm qua.

Nhưng vừa thấy được trong tay hắn cầm theo thức ăn, nháy mắt đôi ngươi ngời sáng.

Quách Tề Ngọc quơ quơ trong tay túi thức ăn, “Trước tiên phải đi đánh răng, rửa mặt.”

Sói con có chút không muốn xuống giường, ngồi chết dí nhìn chòng chọc túi đồ ăn.

“Anh sẽ không ăn.”

Nhận được sự đảm bảo từ Quách Tề Ngọc, sói con mới chậm chạp tiến vào phòng tắm, Quách Tề Ngọc đến gần nhìn, sói con động tác tuy còn có chút mới lạ, nhưng ít ra sẽ không giống tối hôm qua nhét vào trong miệng liền muốn cắn.

Hai người ăn qua điểm tâm, Quách Tề Ngọc cầm thuốc mới mua từ ngoài về, “Mau đến uống cái này.”

Hắn lấy ra một gói thuốc nhỏ, “Còn phải uống chút thuốc mới tốt.”

Sói con rõ ràng chưa từng uống thuốc, tiếp nhận thuốc, không đợi Quách Tề Ngọc mang nước lại liền trực tiếp nhét vào trong miệng.

“Đừng đừng đừng!”

“Ai bảo nhóc nuốt nhanh đến thế!”

Sói con uống xong ly nước, trong miệng đắng nghét mới giảm đi một tí.

Quách Tề Ngọc có chút đau lòng khi nhìn đồng thuốc bị lãng phí như thế, nhưng vẫn lấy ra một gói, “Anh tìm bác sĩ kê thuốc cho em trong ba ngày, một ngày hai lần, thế này thì lãng phí một lần rồi.”

“Lần này, em phải uống thuốc sau đó uống kèm nước.” Quách Tề Ngọc dặn dò rồi đem thuốc đổ ra.

Sói con không chấp nhận, không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn hắn.

Hai người đối lập một lúc, Quách Tề Ngọc từ trong lòng lấy ra sữa đường, “Em nếm thử cái này xem.”

Hắn xé ra, nắm ở trong tay, chuẩn bị cho sói con liếm đem vị sữa này giống như viên đường dễ nhóc uống thuốc.

Sói con cẩn thận thăm dò đuôi đầu lưỡi liếm, sau đó lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai ngậm ngón tay Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc cả kinh, muốn rút ngón tay về.

Sói con ánh mắt hung ác, thấy trong miệng vị sữa đường muốn thu về, thẳng thắn cắn một cái.

“A!”

Khi Quách Tề Ngọc rút ngón tay về, vừa nhìn liền thấy 4 cái răng hằn trên da.

Thằng nhóc răng sắc bén, cắn lên người tuyệt đối không nhượng bộ.

Quách Tề Ngọc có chút tức giận, đem thuốc đặt ở trên bàn nhỏ, “Giờ nhóc có uống thuốc hay không?”

Kiên cường một hồi, Quách Tề Ngọc đứng dậy, chuẩn bị thay quần áo ra ngoài làm việc.

Sói con lẳng lẳng ngồi một lúc, sau đó Quách Tề Ngọc nhìn thấy hắn đem đường phun ra ngoài.

Quách Tề Ngọc bực mình, tuy rằng đường này xác thực không phải loại đường hảo hạng, khả năng là đường hóa học, thế nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ thành như vậy đi!

Sau đó liền nhìn thấy bàn tay nhỏ bé mồm mĩm, nâng viên đường kia đưa đến trước mặt hắn.

“Phải uống thuốc.”

Quách Tề Ngọc nghe được giọng âm thanh non nớt mềm mại nhẹ nhàng nói.

Quách Tề Ngọc trong lòng quả thực bị một viên kẹo đường bắn trúng, hắn xoay người, đem viên đường bỏ vào trong miệng sói con, Quách Tề Ngọc một bên cho hắn dùng khăn giấy ướt lau tay, vừa nói: “Anh còn nhiều viên lắm, viên này em muốn ăn liền ăn đi.”

“Uống thuốc.”

Sói con quật cường muốn phun ra, chuẩn bị uống thuốc.

Quách Tề Ngọc vội vã che miệng hắn, khuyên một hồi hắn cũng không nghĩ tới sói con có thể cố chấp đến vậy.

Mãi đến tận sói con liếm một hồi trong lòng bàn tay hắn, Quách Tề Ngọc cho rằng hắn sẽ cắn mình liền rút tay về.

Sói con nhưng “A” – há mồm ra, đầu lưỡi trái phải lắc qua lắc lại, “Viên đường đã không còn.”

Quách Tề Ngọc: “...”

Khuyên lâu như vậy, viên sữa đường đã bị tiêu hóa.

“Vậy thì uống thuốc đi.” Quách Tề Ngọc bưng nước lên.

Sói con tự giác cầm lấy thuốc, một viên một viên – cùng nước nuốt xuống.

“Ngoan quá.” Quách Tề Ngọc sờ đầu hắn, lại từ trong bao lấy ra một viên sữa đường.

Lần này sói con tiếp nhận, không có lập tức ăn, mà là nhìn kỹ túi trên tay Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc bị ánh mắt sói con nhìn làm hú hồn, vội vã dốc ngược túi áo, bên trong không có gì, “Chỉ có hai viên thôi.”

Sói con ánh mắt có chút thất vọng, cầm trong tay viên sữa đường không chịu ăn.

Quách Tề Ngọc bị đáng vẻ đáng thương nắm thóp, âm thanh hắn cam kết: “Lần sau anh sẽ mua cho em ăn, được chứ?”

Con mắt sói con chuyển động, “Anh muốn đi ra ngoài sao?”

Quách Tề Ngọc gật đầu, “Anh muốn ra ngoài đi làm.”

Lập tức hắn đem dra trải giường sợi bông thu hồi, lại bỏ vào trong ngăn tủ, dặn dò: “Anh có chìa khóa, vì lẽ đó anh tự mình mở cửa, nếu như có người gõ cửa, em cũng đừng có sợ, cứ như ngày hôm qua tìm chỗ mà trốn đi.”

Sói con nghe lời gật đầu.

“Buổi trưa anh sẽ trở về, nếu như em đói bụng, còn có cái bánh tiêu đấy.”

Dặn dò xong xuôi, Quách Tề Ngọc vẫn có chút không yên lòng, đứng lên nhìn chung quanh một chút, thực sự không còn gì muốn nói, lúc này mới sờ đầu sói con rồi đi ra cửa.

Kỳ thực hắn không phải muốn đi làm.

Qua góc đường, xoay người đi bắt xe công cộng, đi đến bảy trạm đến đồn công an.

Hắn suy đoán sói con là bị bắt cóc, chuẩn bị báo cảnh sát, tìm người nhà của sói con thất lạc, hắn coi như làm việc thiện.

Đang đi liền nhìn thấy khúc quanh dừng một chiếc xe van* màu đen.

Một đám người từ trên xe bước xuống, dẫn đầu là tên đàn ông có chòm râu ngày hôm qua náo loạn ở nhà Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc nhất thời bị dọa đứng nép áp sát vào trạm xe buýt, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Đám người kia nhìn chung quanh, cái gì cũng không phát hiện, liền nghênh ngang từ cửa sau tiến vào đồn công an.

Đám người kia tiến vào đồn công an làm gì, lẽ nào là tự thú?

Quách Tề Ngọc trong lòng tính toán.

Qua không lâu, đám người kia lại về mặt tươi cười, dường như quan rộng mở – đi ra, lên xe, cấp tốc lái đi.

Quách Tề Ngọc từ trạm xe buýt đi ra, sững sờ nhìn cửa đồn công an.

Hắn có ngốc cũng ý thức được, cảnh sát chỉ sợ là không thể giúp việc này.

Ban ngày ban mặt liền có thể trực tiếp ra vào đồn công an, đương nhiên không phải ăn cơm uống rượu chỉ sợ đang che giấu gì đó.

Quách Tề Ngọc có chút thất vọng.

Chán nản lên xe buýt, đi đến nhà sách XXX vào giữa trưa.

“Chị Mã” sắp tới buổi trưa, Quách Tề Ngọc chuyển sách giữa trưa, có chút đau lưng nhức eo, chuẩn bị xin nghỉ ở nhà chơi với sói con, “Buổi chiều em có thể xin nghỉ được không?”

Chị Mã thoải mái đáp ứng, vốn là buổi sáng sách đã chuyển xong, buổi chiều không có chuyện để làm. Quách Tề Ngọc đứng tại chỗ này, có thể nói là không lấy tiền lương.

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chị Mã, ở W thị có viện mồ côi nào chăm sóc tốt một chút không?”

Chị Mã kiểm kê hóa đơn buổi sáng, “W thị có một viện mồ côi, học trò viện mồ côi ở bên đông khu.”

“Cảm ơn chị!”

Chị Mã không hỏi nhiều, Quách Tề Ngọc cảm kích rời đi.

Về đến nhà, đương nhiên cái bánh tiêu đã không còn.

Sói con ngồi trên giường xem sách đại học của hắn.

“Có thể xem hiểu sao?” Hắn đi tới.

Sói con lắc đầu, đem sách gấp lại, hắn một chữ không biết, chỉ có thể nhìn tranh vẽ.

Nhưng Quách Tề Ngọc học chính là kế toán.

Sói con xem bức vẽ không hiểu, chỉ có thể lật lên chơi, đem trang sách cuốn từng tờ, biến thành dáng vẽ đóa hoa đầy sức sống.

Quách Tề Ngọc nấu cơm, sói con liền canh giữ ở bên cạnh, hết sức chuyên chú mà nhìn động tĩnh trong nồi.

Quách Tề Ngọc nhìn động tác hắn cùng tiểu Cầu giống nhau, có chút buồn cười lại có chút đau lòng.

Lúc ăn cơm gấp thịt cho hắn, sói con không nói lời nào, cúi đầu ăn.

Sau khi ăn xong, hắn để sói con ở trong phòng đi dạo một vòng tiêu cơm, hắn đi rửa chén rồi đi bôi thuốc cho sói con.

Mỗi lần bôi thuốc, Quách Tề Ngọc đều một trận trong lòng chua xót, ngực đau đớn.

Hắn cũng không có chú ý tới, mỗi khi lúc này, sói con hô hấp chậm lại, rất chuyên chú nhìn viên mắt hắn đỏ lên, vẽ mặt đau lòng.

Bôi xong thuốc, hai người ngồi đối lập không nói gì.

Sói con cũng không biết chính mình bao nhiêu tuổi, không biết mình gọi cái gì.

Quách Tề Ngọc ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, “Anh trước tiên đặt cho em một cái tên tạm, được không? Chờ khi tìm được ba má cho em lúc đó đổi lại sau.”

“...”

Quách Tề Ngọc đã quen phản ứng của sói con, tự nhiên nghĩ, “Cái tên không thể quá phức tạp, viết sẽ không tốt.”

Kỳ thực Quách Tề Ngọc nghĩ muốn đặt tên cho sói con là “Quách Tiểu Lang”, cảm thấy cực kỳ chuẩn xác.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết sói con sẽ không thích, không thể làm gì khác hơn là cười hề hề mà đem cái tên rất hay giấu trong lòng.

“Tiểu Bắc đi!”

Quách Tề Ngọc sờ đầu sói con, “Chúng ta đang ở vị trí Tổ Quốc phương Bắc, người liền gọi Tiểu Bắc đi!”

“Tạm thời theo họ anh đi.” Quách Tề Ngọc nhìn sói con, “Quách Tiểu Bắc thế nào?”

“...”

“Em không nói lời nào, coi như em đồng ý rồi nhé!”

“...”

Quách Tề Ngọc cười hì hì, không ngừng mà nói liên tục, “Quách Tiểu Bắc, Tiểu Bắc, Quách Tiểu Bắc...”

Liên tục lên tiếng tên gọi, sói con co lại trong mền, nhắm hai mắt lại chuẩn bị ngủ trưa.

Quách Tề Ngọc lòng tràn đầy vui mừng, mở tấm mền ra, nhìn gương mặt ngủ như thiên sứ.

“Quách Tiểu Bắc à...”

Hắn nhẹ nhàng gọi, đổi lấy một tiếng âm mũi từ đứa trẻ “ưm...”

Quách Tề Ngọc mở cờ trong bụng, đến nằm xuống, ôm Quách Tiểu Bắc ngủ đến trưa ngày hôm sau.

Quách Tiểu Bắc xác thực dung mạo rất tốt.

Đây là Quách Tề Ngọc cho Quách Tiểu Bắc tắm xong liền cảm thán, chính là quá gầy, dinh dưỡng không đầy đủ, sắc mặt ố vàng.

Nhìn hắn nhanh nhẹn như dân chạy nạn, chớ nói chi là trên người che kín đầy vết thương.

Quách Tề Ngọc quyết định trước đem Quách Tiểu Bắc nuôi dưỡng cho tốt lên, nếu đồn công an không thể đến vậy thì đưa viện mồ côi.

Thế nhưng vào lúc này đưa vào viện mồ côi, vết thương trên người Quách Tiểu Bắc quả thực làm người ta lo lắng, khả năng chính mình cũng bị hoại nghi.

Vì lẽ đó hần quyết định trước đem Quách Tiểu Bắc nuôi dưỡng cho tốt sau đó lại đưa đến viện mồ côi.

Hần dù sao chỉ là một học sinh phổ thông hơn nữa trải qua cuộc sống cực kỳ gian khổ, cũng không có thể nhận nuôi Quách Tiểu Bắc, lại không thể cho hần một hộ khẩu, đưa hần đến trường.

Càng không có tinh lực đi dưỡng một đứa trẻ.

Quách Tề Ngọc trong lòng bồn chồn, không ngừng nhắc nhở mình cố lên, để cho mình hiện tại không muốn đối với nhóc con có cảm tình quá sâu nặng.

Hần sợ hãi mình tới thời điểm lại không nỡ chia ly, lòng mềm nhũn, trái lại làm lỡ khoảnh khắc đi tìm một gia đình hạnh phúc cho nhóc con.

Mỗi khi nghĩ như thế, Quách Tề Ngọc lòng có chút chua xót.

(Hết chương 3)

*Van là một loại xe tải nhỏ, khoang chở người và chở hàng chung một không gian kín. Loại xe Van có đặc điểm là hàng ghế sau được làm thành khoang chứa hàng. Đây là mẫu xe khá phổ biến trên thế giới với rất nhiều lựa chọn khác nhau đến từ nhiều thương hiệu.

4. Chương 4

Quách Tề Ngọc đem túi vải bố từ bên ngoài lôi vào.

Quách Tiểu Bắc đứng ngồi ở trên giường nhìn, không có một chút nào cần ý tứ giúp đỡ.

Quách Tề Ngọc mệt đến không chịu được, nhìn túi chứa đầy sách mà tay tê rần, trên cao nhất chính là từ điển Tân Hoa cùng thành ngữ từ điển.

Hần đương nhiên không có tiền đi mua những sách này, mặc dù là nhà sách nhưng với đồng lương còm cõi hần không đủ tiền để mua nó.

Những sách này là hần đi mua ở nhà sách cũ, một quyển rồi một quyển chậm rãi được hần thu về.

Tuy rằng sách cũ nhưng đại thể đều là dạng dành cho phụ nữ có thai, bí quyết nấu ăn, dưỡng sinh cường thân thể nhưng tóm lại kết thúc mỗi ngày, Quách Tề Ngọc vẫn là thu hoạch khá dồi dào.

Tiền tiêu đến cũng không phải đặc biệt nhiều, dù sao cho dù là ở thị trường sách cũ, Quách Tề Ngọc so sánh hàng ba gia với giá tiền ba mươi gia... (khúc này mình không hiểu???)

Hần chỉ chỉ đóng sách tích tụ, lại nhìn một chút.

Sáng sớm trước khi hần ra ngoài có lưu lại nồi cơm, hần nói với Tiểu Bắc buổi trưa không quay về, để phần cơm cho nhóc ăn.

Hiện ở trong nồi đã rỗng tuếch, hơn nữa rất sạch sẽ.

“Em rửa sao?”

“...”

Quách Tề Ngọc nghỉ ngơi một lúc, “Ăn cơm trước đi.”

Quách Tiểu Bắc lúc này mới giật giật, theo Quách Tề Ngọc đi tới đi lui, hẳn là theo Quách Tề Ngọc phụ bưng thức ăn.

Hai người ăn cơm xong, Quách Tiểu Bắc rất chủ động đi rửa chén.

Mùa đông nước lạnh thấu xương.

Quách Tề Ngọc mau ngăn cản hẳn, “Không, cứ từ từ mà làm, xem trước cái này một chút.”

Hắn nhặt lên trên đất từ điển Tân Hoa.

“Bắt đầu từ hôm nay, em mỗi ngày học nhận thức con chữ, chính mình đọc sách được chứ?”

Trong mắt sói con Quách Tiểu Bắc dường như tựa hồ không hiểu hẳn đang nói gì.

Quách Tề Ngọc lại nhặt lên một quyển cổ tích rất mỏng màu sắc rực rỡ.

“Vương Tử vui sướng?” Quách Tề Ngọc chính hẳn đều chưa từng xem những truyện cổ tích này.

Chỉ nghe hàng xóm nói qua mấy cái cổ sự, hàng xóm nói nếu muốn nghe phải trả tiền, hẳn không có tiền, người kia sẽ đem bàn tay với vào quần áo hẳn vuột ve.

Một quãng thời gian rất dài, hẳn đều cho rằng bị người xoa thân thể có thể đổi tiền.

Hắn mở sách ra, có tranh cũng có chữ viết.

Ánh mắt Tiểu Bắc thu hút, đoạt lấy sách, chỉ nhìn tranh không nhìn chữ, hai phút liền xem hết.

Hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc chỉ vào chữ trong sách, “Nhìn tranh, chỉ có thể nhìn đại khái, em còn cần phải nhìn chữ.”

Tiểu Bắc theo ngón tay của hắn ánh mắt dời đi.

Quách Tề Ngọc giơ từ điển, “Đây là từ điển, tối nay anh dạy cho em cách tra từ điển, sau đó chính em có thể nhìn rồi.”

Rất nhanh, Quách Tề Ngọc phát hiện chuyện này không đơn giản như vậy.

Đầu tiên ghép vần, người trước tiên cần phải dạy hẳn ghép vần, sau đó bộ thủ, người đến nói cho hẳn cái gì là bộ thủ.

Nói thật, Quách Tề Ngọc chính mình những thứ này cũng không làm sao làm rõ hướng hồ là đứa bé.

Nếu không, đi học bổ túc?

Quách Tề Ngọc cầm từ điển, có chút chán nản nghĩ.

Đây là đầu năm 1995, học bổ túc chỉ có phạm vi rất nhỏ trong W thị hơn nữa giá không hề rẻ.

“Tối nay, anh kể cho em nghe ngày mai anh lại đi mua thêm mấy quyển trợ giảng kiến thức cho em.”

Quách Tề Ngọc quyết định ngày mai lại đi mua vài tờ tranh dán tường hình những đứa trẻ có liên quan đến chữ cái học tập, cùng loại bảng chữ mẫu mặt trên có bộ chữ rõ ràng.

Quách Tề Ngọc để Quách Tiểu Bắc trước tiên đi rửa mặt, sau đó từ vải bố trong túi tiền chọn một cổ sự nói.

Quách Tiểu Bắc chỉ chỉ trên tay hẳn “Vương Tử vui sướng”.

...

Hai người song song ngồi ở trên giường, vốn là Quách Tề Ngọc muốn ôm Quách Tiểu Bắc, để hẳn cảm thụ một chút ôn nhu, sói con chết sống không chịu, đành phải lùi lại mà cầu việc khác.

Cổ sự nói, Quách Tiểu Bắc vẫn là một bộ mặt lạnh lùng, thờ ơ không động lòng mà nhìn Quách Tề Ngọc lén lút lau nước mắt.

Bị phát hiện, Quách Tề Ngọc khó xử, ngượng ngùng nói: “Em nói thử xem người vương tử này sao lại thế...”

“Em ngủ trước đi, anh đi rửa chén.” Quách Tề Ngọc nheo mắt xuống giường, kéo mền lên đắp lên người nhóc, Quách Tiểu Bắc chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, con ngươi đen thui nhìn không chớp dỗi theo hắn.

Quách Tề Ngọc đi rửa chén, mới vừa rồi khuôn mặt Quách Tiểu Bắc không hề có cảm xúc giờ khắc này hắn cầm “Vương Tử vui sướng”, nhìn bìa ngoài con chim Yến ngậm lấy ngọc thạch, trong con ngươi càng lộ ra ánh mắt không thuộc về một đứa bé.

“Em có nhớ Tam Mao lang thang không?”

Quách Tề Ngọc lấy ra mấy quyển sách nhỏ to bằng bàn tay, bìa ngoài cao nhất ba cái bé mao nhỏ một mặt ngóng trông mà nhìn trong ảo tưởng “Quang Minh thế giới”.

Quách Tề Ngọc cảm thấy sách này rất có ý nghĩa giáo dục đặc biệt đối với Quách Tiểu Bắc.

Quách Tề Ngọc sáng sớm để lại cơm, vậy có nghĩa buổi trưa hắn buổi trưa không về nhà.

Quách Tiểu Bắc đến cửa sổ nhìn một lúc, chính mình tự ăn cơm sau đó đem nồi chén đi rửa.

Thế nhưng mỗi ngày trở về, Quách Tề Ngọc trên mặt uể oải mặc dù hắn đã lên dây cót tinh thần vui cười cũng không giấu được.

Vì lẽ đó Quách Tiểu Bắc xem xong tập tranh, còn cầm lấy chổi quét nhà.

Phòng đơn thực sự quá nhỏ, liền cây lau nhà cũng không dùng tới.

Quách Tiểu Bắc thực sự không có việc để làm, cũng chỉ có thể như thường ngày, ngồi ở bên cửa sổ chờ thân ảnh quen thuộc mỗi ngày đi về.

Quách Tề Ngọc xuất hiện ở dưới lầu trong nháy mắt, Quách Tiểu Bắc trong mắt tối âm u liền tỏa ra ánh hào quang vui mừng.

Hắn vội vàng cầm lấy “Tam Mao lang thang”, ngồi ngay ngắn ở một bên giường, vểnh tai lên nghe động tĩnh ngoài cửa.

Hắn nhận ra tiếng bước chân của anh ấy.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, từng bước đi rất ổn.

Tiếp theo đó truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Quách Tề Ngọc trong tay lại cầm một đồng đồ vật.

Quách Tiểu Bắc đứng trên mặt đất, nhìn Quách Tề Ngọc đem chữ cái cùng bộ thủ tranh dán tường kẻ sát ở đầu giường, càng làm bản đồ Trung Quốc cùng bản đồ thế giới đặt ngang hàng cùng nhau, kẻ sát ở giường chéo trên tường.

Sau đó hắn từ trên giường hạ xuống, lấy ra một cây bút cùng hai bản bảng chữ mẫu.

“Tiểu Bắc, ngày hôm nay em bắt đầu luyện tập cái này đi!”

Quách Tiểu Bắc tiếp nhận, ngẩng đầu nhìn hắn rõ ràng mang theo hưng phấn cùng vẻ mặt ước ao, nói rằng: “Em đói.”

Quách Tề Ngọc tâm tư rất dễ đoán, mặc dù đối với đứa nhỏ như Quách Tiểu Bắc.

Hắn vừa mới nói xong, Quách Tề Ngọc mặt mày liền buông xuống, “Vậy chúng ta ăn cơm trước đi.”

Hắn vội vàng làm cơm, sau đó đi làm.

Ngày hôm qua xin nghỉ không lý do, chị Lý nhất định có chút bất mãn.

Quách Tiểu Bắc ngồi xếp bằng trên giường, nhìn bộ chữ một lúc, sau đó cầm lấy từ điển, bắt đầu nghiên cứu dùng như thế nào thiên bằng bộ thủ tra tự.

Quách Tề Ngọc khi trở về, hắn lại mang hai khối gạo nếp tô làm bữa ăn khuya.

Nhìn thấy Tiểu Bắc dùng thiên bằng bộ thủ tra tự, hắn rất là ngạc nhiên.

“Tiểu Bắc, em quả thật thông minh!”

Hai người trước khi ngủ, Quách Tề Ngọc dạy Tiểu Bắc bài học đầu tiên.

Nếu như đơn độc chỉ là chữ cái, Quách Tề Ngọc nhất định là gặp ác mộng, nhưng cũng may tranh dán tường tuy rằng giản dị, thế nhưng mỗi một chữ cái phía dưới đều sẽ có một đơn âm thanh tự, tỷ như “a” sẽ có một “A” vậy.

Quách Tề Ngọc không biết làm sao niệm, hần liền chiếu tự niệm, gặp ghềnh trắc trở – dạy toàn bộ chữ cái.

Sau đó đem đánh dấu ghép vần từ sách nhi đồng ra, dạy hần làm sao tra chữ.

Trong thời gian này, Quách Tề Ngọc nói tới nhiều nhất chính là, “Tiểu Bắc, em quả thật thông minh.”

Có sách, có thể để cho sói con chậm rãi học tập, Quách Tề Ngọc yên lòng đi ra cửa làm công.

Rất nhanh Quách Tiểu Bắc lấy tốc độ gió gào xem xong một đồng truyện cổ tích.

Thậm chí có chút bất mãn những sách này nội dung quá dễ hiểu.

“Này, nhanh như thế mà em đã xem xong?”

Quách Tề Ngọc nhìn những cuốn sách kia, còn có mấy ngày nữa là khai giảng, không biết đến thời điểm này nên làm gì.

Quách Tề Ngọc đem số sách này bán cho chỗ thu mua số sách cũ, lại từ nơi nào khác chọn ra mấy quyển nhi đồng.

Nghĩ, lại đi nhà sách lấy số tiền lương làm việc của mình mua mấy quyển toán học tính toán về luyện tập.

Tối hôm đó, Quách Tiểu Bắc làm xong đề toán học Quách Tề Ngọc đưa ra, đưa cho Quách Tề Ngọc kiểm tra.

Quách Tề Ngọc lại một lần nữa cảm thán “Tiểu Bắc, em làm sao có thể thông minh như vậy, lại làm đúng hết rồi!”

Hần dạy Quách Tiểu Bắc, dạy đến mức rất cẩn thận, bình thường nhóc con nếu không hiểu hần sẽ hỏi thế nhưng hầu như rất ít.

Quách Tề Ngọc nhìn hần đáng vẻ chăm chú không quấy rầy hần.

Thế nhưng rất nhanh liền phát hiện, Quách Tiểu Bắc đối số tự cảm tính vượt xa khỏi sự tưởng tượng của mình.

“Tiểu Bắc, em là thiên tài nha!”

Hần không biết nên dạy tên thiên tài này làm sao bây giờ.

Trước một ngày khai giảng, Quách Tề Ngọc bôi thuốc cho đứa nhỏ, cao hứng tuyên bố, “Tiểu Bắc, đây là lần cuối cùng anh bôi thuốc cho em!”

Da dễ trẻ nhỏ tốc độ khôi phục rất nhanh chóng.

Trên người bây giờ địa phương nghiêm trọng nhất chỉ còn lại một vết hồng nhạt, lấy thời gian sau này liền sẽ khôi phục thành một mảnh da thịt bóng loáng!

Một tháng này, Quách Tề Ngọc hầu như là không có thu vào, chỉ có chi ra, cũng may còn chút học phí chuyên dụng, tiền còn lại không thể động.

Hần ấn máy tính, không khỏi cảm thán, nhóc con này tiêu tốn thật là lớn.

Hần không nỡ để nhóc con chịu khổ, vì lẽ đó mặc dù nhóc con chưa từng đi ra cửa, nhưng là hần chưa bao giờ cho nhóc đi kiếm việc làm.

Viện mồ côi hần đã từng xem xét qua, cảm thấy hoàn cảnh không tệ lắm, hần sẽ không bạc đãi Quách Tiểu Bắc đâu.

Chờ khi hấn rảnh rỗi, hấn sẽ đi thăm nhóc con.

Nếu như có thể hấn muốn đi làm tình nguyện viên phục vụ viện mồ côi.

Nếu như có gia đình muốn thu dưỡng Quách Tiểu Bắc, hấn sẽ giúp Quách Tiểu Bắc tham khảo về gia đình đó trước khi đem nhóc cho đi.

Hấn nhất định phải làm cho Quách Tiểu Bắc trải qua một cuộc sống sinh hoạt tốt nhất.

Dù sao Quách Tiểu Bắc không chỉ tâm lý chấn thương nhìn qua có chút tự kỷ, còn là một thiên tài trầm mặc kiệm lời.

Thiên tài nên có nếp sinh hoạt tốt hơn.

Quách Tề Ngọc cảm thấy thỏa mãn, nhìn Quách Tiểu Bắc yên tĩnh ngủ say, hấn không nhớ ra được lúc trước gặp sói con hình dạng ra sao.

“Không nên gọi Quách Tiểu Lang, em phải gọi là Quách Thiên Sứ.”

Quách Tề Ngọc nhẹ giọng nói, không nhìn được đến gần hôn một cái thẳng tắp lên chóp mũi Quách Thiên Sứ.

(Hết chương 4)

5. Chương 5

Quách Tề Ngọc thử cùng thương lượng về viện mồ côi cùng Quách Thiên Sứ.

Quách Thiên Sứ trong nháy mắt chuẩn bị tâm lý biến thành Quách Tiểu Lang, hao hết cả miệng lưỡi, đành phải trầm mặc đáp lại.

Đôi mắt không lộ ra thù hận, Quách Tiểu Bắc rất bình tĩnh – liếc mắt nhìn hấn, tựa hồ bởi vì sớm có dự liệu, nên tâm lý rất trấn định.

Quách Tề Ngọc có chút ngượng ngùng, không biết còn có thể nói thêm gì nữa, nhất thời hai người trầm mặc.

Tuy rằng bình thường phần lớn là trầm mặc, nhưng ngày hôm nay cảm thấy tâm có chút trống rỗng.

Quách Tề Ngọc đem nhóc con đưa đến cửa viện mồ côi.

Cửa lớn học viện mồ côi rất lớn và đẹp đẽ.

Quách Tề Ngọc cùng nhóc con một đường trầm mặc.

Ngày đó sau khi thương lượng, bình thường chỉ ít sẽ nói chút đôi câu với Quách Tiểu Bắc nhưng hôm đó lại trầm mặc.

Ngày hôm nay cũng là như thế.

Đến cửa, Quách Tề Ngọc rốt cục không nhìn được, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng mặt đang ngó xuống đất không hề cảm xúc của Quách Tiểu Bắc, cẩn thận dặn dò: “Em ở chỗ này chờ, sẽ có người đi ra, đến lúc đó em không cần nói tên Quách Tiểu Bắc nữa.”

“Em cố gắng sống vui vẻ với các bạn trong viện, không cần nói cũng được ít nhất cũng phải cười.”

Nói tới đây, Quách Tề Ngọc lại có chút buồn bã ủ rũ, “Em xưa nay không đối với anh cười qua lần nào, nhưng anh là đại nhân, không so đo chuyện này, còn những người bạn khác em chỉ cần vui vẻ một tí thì dễ kết bạn hơn.”

“Em muốn ngoan phải nhớ tới mỗi ngày đọc sách” Quách Tề Ngọc giúp hấn sửa lại một chút mũ sợi len, mũ là hình dáng sói nhỏ, nhìn qua ngây thơ đáng yêu, “Nhớ tới đem bên trong bọc sách lấy ra cho cô nhìn.”

“Anh sẽ đến nhìn em.”

“Em phải ở đây ngoan ngoãn nhé.” Quách Tề Ngọc rơi nước mắt từng giọt, Quách Tiểu Bắc trước sau nhìn mặt đất, không nhìn hấn.

Quách Tề Ngọc lại ôm hấn khóc một chút, Quách Tiểu Bắc từ đầu đến cuối không có phản ứng.

Quách Tề Ngọc phi thường lo lắng, thậm chí hận không thể mang theo Quách Tiểu Bắc trở về đường cũ, thể nhưng suy nghĩ một chút chính mình thật không đủ năng lực đi gánh vác chăm sóc một đứa bé trong tương lai, đành phải cắn răng nhẫn tâm, thả tay.

Đứng góc đường nhìn một lúc, một bà cô đi ra nhìn thấy Quách Tiểu Bắc, sửng sốt một chút lại vội vã đi vào.

Chỉ chốc lát sau, đi ra một vị nhìn qua rất quen mặt, thấp giọng hỏi dò vài câu, đương nhiên – không được nhóc con đáp lại.

Người phụ nữ nhìn chung quanh một chút, trên mặt có chút bất đắc dĩ, mang theo Quách Tiểu Bắc vào cửa.

Nhìn Quách Tiểu Bắc thật sự ngoan ngoãn vào cửa, Quách Tề Ngọc mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đó là một trận khổ sở.

Mặc dù biết một nam nhân viên mắt đỏ chót, biểu hiện thống khổ – đi trên đường có chút kỳ quái, thể nhưng hấn vẫn là không nhịn được ở lối đi bộ liền hu hu khóc lớn.

Người qua đường liếc mắt nhìn hấn.

Bác gái cũng lại đây khuyên hấn, “Cậu bé, chân trời nơi nào không hoa thơm cỏ lạ, thất tình cũng đừng khóc thành hình dáng này mà!”

Quách Tề Ngọc lắc đầu một cái, một bên khóc, một bên bắt xe buýt.

Về đến nhà, nhìn thấy tranh dán tường đầu giường, Quách Tề Ngọc ruột đứt từng khúc, nằm ở trên giường khóc một trận.

Ngủ lúc nào cũng không biết.

Khai giảng tuần thứ nhất bận rộn đến bận rộn đi không biết đến cùng là trạng thái gì, Quách Tề Ngọc tinh thần hoảng hốt, bạn học trong lớp lui tới qua lại đều không cảm giác được.

Sáng sớm thứ năm có bài tập buổi sớm, hấn liền đến muộn bốn ngày.

Thầy giáo Khoa Nhâm không thấy được điều này, thể nhưng ngồi ở phía dưới các bạn học rất là kinh ngạc.

Học trò nhỏ gây âm trầm quái gỡ ngồi hàng thứ nhất lại đến muộn, mỗi ngày đều đến muộn.

Quách Tề Ngọc ngồi tại chỗ nghĩ lại, tại sao không có nhóc con chen ở bên cạnh ngủ, hấn trái lại mất ngủ?

Hấn cảm thấy khả năng là chính mình quá mong nhớ Quách Thiên Sứ.

Thứ bảy trời vừa sáng, hấn chính mình thu thập xong, chuẩn bị đi viện mồ côi, tranh thủ làm một tình nguyện viên giúp đỡ viện mồ côi.

Như vậy lại có thể nhìn Quách Tiểu Bắc, còn có thể...

Được rồi, hấn chỉ có một mục đích, chính là muốn tiếp xúc với Quách Tiểu Bắc.

Đi tới cửa viện mồ côi, hấn lại có chút lui bước, nghĩ đến sói con hai mắt u ám, hấn có ý nghĩ muốn chùn bước.

Tuy rằng hấn cứu sói con một mạng, nhưng kỳ thực nói đến vẫn là sói con thông minh, nên tránh được một kiếp.

Tuy rằng hắn tự nói với mình đem sói con đưa đến viện mồ côi là bởi vì chính mình còn không chịu đựng nổi một thiên tài nhi đồng tương lai, nhưng lời nói thật khó nghe, hắn nhu nhược mà không cảm đảm chịu trách nhiệm.

Quách Tề Ngọc nghĩ lại muốn an ủi mình, thủ tục thu dưỡng ở Trung Quốc rất khó làm, căn bản không có cách nào nhận nuôi, cũng không thể cấp hộ khẩu cho Quách Tiểu Bắc mà không có thì Tiểu Bắc không thể đến trường.

Nghĩ như thế, Quách Tề Ngọc trong lòng dễ chịu một chút.

Hắn cũng không thể để Quách Tiểu Bắc trở thành người không hộ khẩu!

Hắn nhắc chân đi vào trong.

Không khéo viện trưởng ra ngoài, công nhân nơi đó kêu hắn chờ, đợi lát nữa viện trưởng đến rồi sẽ hỏi dò một vài vấn đề.

Nói xong, công nhân kia liền đi làm chuyện của mình.

Quách Tề Ngọc đợi một lúc, xem xong phòng làm việc của viện trưởng bên ngoài bức ảnh, viện trưởng nhìn cùng rất nhiều quan lớn đều có trong ảnh, xem ra thân thế rất lợi hại.

Quách Tề Ngọc đương nhiên không thể nhận thức các vị quan lớn này, phía dưới bức ảnh có giới thiệu, tuy rằng chữ nhỏ nhưng hắn vẫn đọc được.

Chờ xem cái tên cuối cùng họ Hoàng * đọc xong giới thiệu vài dòng tóm tắt, viện trưởng vẫn chưa về.

*Cái này do tác giả đặt không phải mình thêm vào đâu.

Quách Tề Ngọc quyết định đi ra ngoài một chút, nếu như có thể gặp Quách Thiên Sứ vậy thì không thể tốt hơn.

Đúng như thật sự như ước nguyện của hắn gặp được Quách Tiểu Bắc.

Chỉ có điều sói con bị người ta đặt dưới đất tàn nhẫn đánh.

Quách Tề Ngọc chết đứng tại chỗ, xông tới đẩy con heo nhỏ qua một bên.

“Cậu làm gì bắt nạt nó?!” Quách Tề Ngọc tức giận nói.

Con heo nhỏ quệt nước mắt, “Là do nó trước!”

Ổng tay áo Quách Tề Ngọc bị lôi kéo, quay đầu nhìn lại, nhóc con bị đánh vô cùng chật vật lôi ống quần hắn, khẽ lắc đầu.

Quách Tề Ngọc tức giận chỉ vào con heo nhỏ, “Hắn nói không phải!”

Con heo nhỏ sưng sờ.

Quách Tề Ngọc ôm lấy nhóc con, “Tôi sẽ nói với viện trưởng cáo trạng cậu bắt nạt người khác!”

Con heo nhỏ biểu hiện oan ức, “Cáo liền cáo! Viện trưởng sẽ không mắng tui!”

“Cậu bắt nạt người thì không thể mắng ư?!”

Quách Tề Ngọc nghe mà tức khí, xoay người, “Thì ra viện trưởng sẽ không bắt công với cậu?”

Con heo nhỏ giậm chân, “Tui nói rồi đó không phải lỗi do tui mà!”

“Cậu cứ chờ đấy!”

Quách Tề Ngọc hầm hừ, nói xong câu này xoay người đi mất.

Đi tới chỗ xích đu, hắn đem Quách Tiểu Bắc buông ra, tỉ mỉ quan sát một phen, chỉ bị một ít sưng đỏ khoe mắt có chút bầm máu ứ đọng.

“May con heo nhỏ đó không nặng tay!”, Quách Tề Ngọc nhẹ nhàng hướng miệng vết thương thổi khí.

Nhóc con cũng không trốn.

Quách Tề Ngọc đau lòng cực kỳ, vuốt gáy nhóc con, “Em bị bắt nạt sao?”

Quách Tiểu Bắc lắc đầu một cái, nhưng Quách Tề Ngọc ánh mắt sắc bén nhìn thấy nhóc con dùm dó tay lại.

Hắn lôi tay nhóc con ra, thấy trên mặt vẻ mặt rõ ràng rất đau, hắn lại thoáng buông ra.

Mở tay áo ra, từng đạo vết thương hiện rõ nhìn qua là biết lấy vật sắc nhọn đâm vào.

“Chuyện gì thế này?”

Quách Tề Ngọc quả thực đau lòng đến đứt ruột, hắn thật vất vả dưỡng tốt nhóc con tại sao lại biến thành như vậy?

Quách Tiểu Bắc trầm mặc một hồi, Quách Tề Ngọc nhìn hắn, “Xảy ra chuyện gì?”

Nhóc con rớt cục mả miệng, nước mắt đầm đìa nói, “Anh ơi, em không muốn ở chỗ này chút nào!”

Quách Tề Ngọc oán hận nói: “Được! Thế nhưng em phải nói rõ ràng cho anh biết mọi chuyện!”

Một giọt nước mắt như một lít axit sunfuric đánh vào lòng Quách Tề Ngọc, hắn nghẹn ngào nói, “Tiểu Bắc, đừng khóc...”

“Bọn họ làm em bị thương, viện trưởng nói là do chính em tự hại mình, còn mang em đến bệnh viện tâm thần giám định, nói em có khuynh hướng tự kỷ ám thị là một dạng bệnh tâm thần.” Đây là câu nói dài nhất từ trước đến nay của nhóc con.

Quách Tề Ngọc tức giận đến say xe.

Hắn không nghĩ tới nhóc con lại gặp phải hạng người táng tận lương tâm mất hết nhân tính đi ngược đãi trẻ con.

“Anh đi tìm bà ấy nói cho rõ ràng mới được.” Hắn ôm lấy nhóc con, lửa giận ngút trời.

Vừa vặn viện trưởng cũng chạy tới đây.

Hắn nhìn thấy nữ nhân tuổi xấp xỉ trung niên đi tới, tuy có chút sợ hãi nhưng phần nộ chiếm nhiều hơn.

“Các người chính là đối xử với thằng bé như thế này?!”

“Thật quá thất vọng!”

“Tôi ngày hôm nay muốn đem em ấy đi!”

“Tôi muốn đi kiện cáo các người!”

Quách Tề Ngọc ngực tức giận đập chùng lên xuống, nếu không có nhóc con ở đây, hắn quả thực muốn xông lên chỉ vào mũi viện trưởng mà chửi ầm lên.

“Lẽ nào là cậu đưa đứa bé này đem tới.” Viện trưởng hỏi.

Quách Tề Ngọc lập tức lớn tiếng nói: “Tôi đem em ấy tới đưa cho các người không phải cho các người ngược đãi hắn.”

Viện trưởng sắc mặt biến sắc, “Tiên sinh, cậu trước tiên bình tĩnh lại, sự tình không phải như vậy đâu...”

“Không cần ngại biện! Tôi lập tức dẫn hắn rời đi ngay!”

Viện trưởng vội vàng nói: “Tiên sinh nhất định là nhìn thấy trên cánh tay thằng nhỏ có tổn thương, thật ra là do nó...”

Quách Tề Ngọc trong mắt tràn ngập xem thường, “Bà muốn nói là do nó tự làm hại bản thân?”

Viện trưởng sững sờ đây cũng chính là điều cô muốn nói, cô cũng chỉ có thể gật đầu “Ừ, nói đúng lắm, chúng ta cho rằng vấn đề của đứa bé nghiêm trọng...”

“Bệnh tâm thần! Tôi biết bà muốn nói em nó bị tâm thần!”

Quách Tề Ngọc tức giận đến tột đỉnh, nói giống y như đúc những gì nhóc con nói, cả tập thể này đúng là đám người cặn bã!

“Không thể hoàn toàn nói như vậy”, viện trưởng giải thích, “Chúng ta có đơn báo cáo, hẳn là chứng tự kỷ...”

“Các người thật táng tận lương tâm!” Quách Tề Ngọc tức giận quát.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn dùng thanh âm lớn như vậy nói chuyện, hẳn thật sự sắp bị tức đến ngất đi, bên trong não từng trận đau đớn.

Viện trưởng nghe được điều này mới cảm thấy thanh niên trước mặt nhìn qua lương thiện lại có chút rụt rè giống như đang hiểu lầm gì đó, mới trở nên tức giận như vậy, không thể nói lý.

Cô vợ vàng nói: “Tiên sinh có phải là hiểu lầm gì không?”

“Không có hiểu nhầm!” Quách Tề Ngọc ôm chặt nhóc con, “Tôi hiện tại muốn mang em ấy đi!”

Viện trưởng muốn ngăn cản, liền nghe tiếng thanh niên truyền đến.

“Bằng không, tôi liền kiện cáo viện mồ côi này.”

Viện trưởng sửng sốt, suy nghĩ một chút hiện tại tình cảnh chính mình, làm sao cũng không thể trong tình huống này lại xảy ra chuyện.

Cẩn rằng gật đầu, “Tiên sinh đi theo tôi, vì không muốn phát sinh sự kiện này lần thứ hai, tôi muốn đối với cậu làm đăng ký.”

Như thế dễ dàng liền đạt thành nhất trí, Quách Tề Ngọc làm sao cũng không ngờ rằng chính mình lại bị một đứa trẻ lừa gạt.

Trong lòng một phần đắc ý chín phần thấp thỏm Quách Tề Ngọc vẫn là đi theo.

6. Chương 6

Trong phòng làm việc, Quách Tề Ngọc rõ ràng cảm nhận được nhóc con hoảng sợ cùng sợ hãi chôn ở trong lồng ngực hắn, làm sao cũng không chịu đi ra.

Quách Tề Ngọc nghĩ có thể là căn phòng làm việc này bên trong không khí có chút không tốt.

Bất đắc dĩ hắn đành phải ôm động viên nhóc, sau đó một bên ký tên, một bên nghe viện trưởng nói rõ tình huống.

“Đứa nhỏ là do cậu muốn nuôi nấng nhưng cậu không có quyền nhận nuôi cũng không có quyền nuôi nấng, nếu như có gia đình muốn tới *, mà nó vừa vặn phù hợp, nó nhất định phải trở lại viện mồ côi.”

*Cái này vẫn là bản QT để như vậy nên mình tôn trọng để vậy luôn, nhưng theo cấu trúc câu có lẽ nói về “nhận nuôi”.

“Nói cách khác, tình huống của nó rất đặc thù...”

Quách Tề Ngọc miễn cảm – cau mày.

Viện trưởng khụ một tiếng, “Không còn cách nào khác, chúng tôi sẽ định kỳ gửi đồ ăn, sách truyện mà các bé hay dùng đến.”

Quách Tề Ngọc trên mặt không thèm để ý, trong lòng ngược lại nghĩ có thể tiết kiệm được một số tiền lớn, ước chừng có chút đắc ý.

Hắn không nhìn thấy chôn bên trong lồng ngực hắn, thằng nhóc nở nụ cười mãn nguyện.

“Để thuận tiện cho cậu và đứa bé an toàn, xin kí tên vào giấy cam kết này, viện mồ côi chúng tôi mỗi tuần sẽ cử người tới hỏi dò tình hình cuộc sống của đứa trẻ.”

Quách Tề Ngọc xem qua thẻ căn cước, photo tấm thẻ căn cước rồi chìa ra thẻ sinh viên để chứng thực, sau đó gọi điện thoại tới trường học chứng thực Quách Tề Ngọc có học ở đây cũng hỏi dò kết quả tình huống học tập kỳ một.

Quách Tề Ngọc căn bản không lo lắng, hẳn biết mình thi rất khá.

Cuối cùng, viện trưởng ôn nhu hỏi Quách Tiểu Bắc có nguyện ý hay không theo Quách Tề Ngọc trở lại.

Viện trưởng tựa như đã quen với tình huống Quách Tiểu Bắc trầm mặc.

Quách Tề Ngọc nhẹ nhàng vỗ về đứa nhỏ, “Tiểu Bắc, người đồng ý theo ta về nhà sao?”

Đứa bé dựa vào lồng ngực rất rõ ràng gật gật đầu.

Viện trưởng hơi kinh ngạc nhưng sự kinh ngạc đó chỉ thoáng qua lại đi mất, bà đi lại cười nói: “Hóa ra nó gọi là Tiểu Bắc à.”

Quách Tề Ngọc không phản ứng với bà.

Viện trưởng có chút bất đắc dĩ, “Tiên sinh, tôi nghĩ cậu thật sự hiểu lầm chuyện gì đó...”

Quách Tề Ngọc đứng lên, kéo ghế sang chỗ khác.

“Viện trưởng, hẹn gặp lại.”

Vừa đi ra khỏi cửa lớn của viện mồ côi, Quách Tề Ngọc mới vừa rồi còn kiên cường đến đỉnh thiên lập địa trong nháy mắt đã tuột xuống thành 0.

“Tiểu Bắc, anh xin lỗi.” Quách Tề Ngọc xoa đầu đứa bé “Đáng lẽ anh không nên đem em đến địa phương đó.”

Quách Tiểu Bắc vẫn ôm thật chặt cổ hân, không chịu nói.

Quách Tề Ngọc rút nước mắt, lau khô đi ôm Quách Tiểu Bắc lên xe buýt trở về.

Về đến nhà, Quách Tề Ngọc lấy ra thuốc mấy lần trước mua về cho Quách Tiểu Bắc, chưa kịp xúc hết thì thằng bé đã rời đi.

Hiện tại số thuốc cuối cùng này dành cho đứa nhỏ, Quách Tề Ngọc một bên thoa thuốc, một bên trong lòng thổn thức không nguôi.

Buổi trưa, Quách Tề Ngọc mang Quách Tiểu Bắc đi ăn trưa, tuy rằng chỉ ăn mì thịt bò.

Nhưng một tô phải chi ra khá tiền cho miếng thịt bò.

Quách Tề Ngọc đem thịt bò chia hết cho đứa nhỏ, trong tô của mình trống không chỉ toàn mì, tô của đứa nhỏ chân chính chỉ toàn thịt bò che hết cả mì.

Quách Tề Ngọc đang ăn mì, liền nhìn thấy một khối thịt bò đưa đến trước mắt mình.

Quách Tề Ngọc giương mắt lên nhìn Quách Tiểu Bắc gơ chiếc đũa lên, con người đen thui lộ ra tia sáng, tuy rằng trên mặt còn tái xanh nhưng Quách Tề Ngọc cảm giác mình phảng phất nhìn thấy thiên sứ.

Quả thật trình độ thật sự y như sói con.

Quách Tề Ngọc chưa bao giờ ở trong miệng hân chiếm được tình cảm gì, chỉ là Quách Tề Ngọc một lòng nghĩ muốn đứa nhỏ nhớ được, cũng không cảm giác có gì sai.

Chỉ là hiện tại đột nhiên sói con chuyển thân thành thiên sứ, lại còn chủ động cho mình một khối thịt bò.

Quách Tề Ngọc lúc này mới cảm thấy những ngày tháng này thật sự vẫn không thể đem ra so sánh đối nghịch.

“Hừ...”

Hắn nuốt chút nữa lại khóc lên, vội vàng ăn mì lại nhanh cắn khối thịt bò, ở trong miệng nhai lung tung nửa ngày không chịu nuốt xuống.

Quách Thiên Sứ từ từ ăn phần của mình, động tác không giống như trước kia ăn như lang như hổ, chỉ lo ăn bữa này không lo bữa sau.

Mà là ăn từ từ, không phát sinh một tiếng âm thanh nào, động tác vô cùng tao nhã, nhất thời Quách Tề Ngọc nhìn đến sững sờ.

Này, này chuyển biến quá nhanh rồi thì phải?

Nhưng tổng thể vẫn không biết nói làm sao.

Quách Thiên Sứ ưu nhã ăn mì xong, ưu nhã bưng bát lên uống canh...

Nếu Quách Tề Ngọc không vội vàng ngăn cản, có khả năng đĩa nhỏ uống canh xong sẽ liếm tô...

Quách Tề Ngọc thở một hơi, sói con vẫn có chỗ tốt của sói con, không lãng phí đồ ăn cũng như không kiếng ăn một món nào.

Hiện tại Quách Tiểu Bắc ở trong mắt hắn lại trở thành một đứa nhỏ hoàn mỹ.

Viện mồ côi buổi chiều liền đưa đến vài món đồ.

Quách Tề Ngọc nghiêm túc kiểm tra, không biết có phải viện mồ côi chu đáo hay không, ngược lại kiểm tra xong xuôi, đồ vật phi thường đầy đủ.

Chỉ có đồ chơi cùng sách truyện, không thì cũng là quần áo cùng với sách nhi đồng chồng chất trên giường cùng chăn bông.

Có điều đồ chơi cùng sách truyện mỗi lần sẽ định kỳ đưa tới, hơn nữa đồ ăn tuy không nhiều nhưng cũng đầy đủ, đảm bảo Quách Tiểu Bắc phát dục trưởng thành.

Viện mồ côi đưa người đến quan sát phòng ở, xác định không có vấn đề gì, mới cáo từ rời đi.

Quách Tề Ngọc đóng cửa lại, xùy xùy nói: “Hiện tại mới sốt sắng như vậy, sao lúc trước không đối xử tốt hơn với Tiểu Bắc!?”

Giờ khắc này, Tiểu Bắc ngồi trên giường mặt dờ ra.

Quách Tề Ngọc đi tới, “Đợi lát nữa anh cho Tiểu Bắc bận quần áo nhé!”

Quách Tiểu Bắc không nói lời nào.

Quách Tề Ngọc liền bắt đầu di chuyển đồ đạc.

Hắn đối với phương diện này thực sự không có thiên phú gì, liền đơn giản chồng chất lên giường cả một buổi trưa.

Đứa nhỏ ngồi trên giường lẳng lặng nhìn, ánh mắt tối om om.

Quách Tề Ngọc bị nhìn mà căng thẳng, đi qua bên này rồi lại qua chỗ khác nhưng ánh mắt sói con vẫn như hình như bóng nhìn chằm chằm hắn.

Quách Tề Ngọc như có gai ở sau lưng, bưng bê thành công thì đã đầu đầy mồ hôi, không biết là mệt do bị nhìn hay do khuôn vác.

Buổi tối hai người đơn giản ăn một chút, Quách Tề Ngọc để nhóc con tự mình đọc sách, mười giờ đứng lên giường ngủ.

Chính hắn đi ra cửa tới nhà hàng làm việc.

Về nhà đêm đã khuya.

Mở cửa, ánh đèn ấm áp màu vàng hiện ra, Quách Tề Ngọc cả người thả lỏng, nhóc con đang ở trên giường thiu thiu ngủ.

Thân thể nhỏ nhỏ cuộn mình trong chăn, có vẻ vô cùng đáng yêu.

Quách Tề Ngọc thường thức gương mặt lúc ngủ của tiểu thiên sứ, đột nhiên phát hiện không đúng, thiên sứ khuôn mặt nhỏ làm sao còn mang theo hai dòng nước mắt?

Đứa nhỏ đã khóc.

Quách Tề Ngọc nghĩ, tại sao nhóc lại khóc?

Nhìn kỹ lại, Quách Tề Ngọc cảm thấy không đúng, nhóc con tựa hồ ôm món đồ gì đó, hẳn cẩn thận từng li từng tí một – mở ra một góc chăn.

Là áo ngủ của hắn!

Quách Tề Ngọc đầu óc linh quang chợt hiểu rõ ra, có chút đau lòng lại có chút đắc ý: Từ lúc nào sói con ý lại vào mình?

Hắn rửa mặt, ngồi trên giường nhìn lá thư, đem thân thể mình bọc chăn ấm áp, xuống giường rón rén mang nhóc con ôm lấy đi về phía phòng mình.

Nhóc con tỉnh lại, hơi nghi hoặc một chút nhìn hắn.

Quách Tề Ngọc nhìn thấy tròng mắt đen láy bên trong ngậm đầy oan ức, lòng hắn mềm nhũn, hôn một cái lên trán nhóc con.

“Anh có chút sợ hãi, em ngủ cùng anh được không?”

Nhóc con gật gật đầu, nép mình trong lồng ngực Quách Tề Ngọc, tìm nơi thoải mái nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong ánh mắt nghi hoặc của Quách Tiểu Bắc – Quách Tề Ngọc thu dọn giường mang đi hủy.

Ăn xong điểm tâm, Quách Tề Ngọc thay quần áo cho Quách Tiểu Bắc, cường điệu giọng một lần nữa: “Em nhất định phải ngoan ở nhà đọc sách, không nên chạy lung tung, biết chưa?”

Khẽ gật đầu đáp lại, Quách Tề Ngọc vẫn có chút không yên lòng.

Thế nhưng hắn cũng không muốn để cho Quách Tiểu Bắc chính mình chờ ở trong nhà, tối hôm qua Tiểu Bắc trên mặt hai dòng nước mắt đã để hắn tan nát cõi lòng thành thủy tinh tan vỡ.

Vì lẽ đó, hắn chuẩn bị mang theo Tiểu Bắc đi làm.

Nhà sách có quy mô nhất định, cũng có khu vực chuyên dành cho thiếu nhi, mỗi ngày – đặc biệt là cuối tuần sẽ có thật nhiều đứa trẻ ngồi ở nơi đó đọc sách.

Chị Mã bên ngoài là một người rất sạch sẽ.

Khu nhà sách thiếu nhi nằm tận cùng bên trong, cha mẹ đưa mấy đứa nhỏ đi ra đi vào, coi như không mua sách cũng sẽ mua chút tạp chí, vì lẽ đó tuy rằng khu thiếu nhi sách không hề quý trọng, rất dễ dàng liên tổn hại thể nhưng chị Mã không đóng cửa khu này.

Quách Tề Ngọc liền chuẩn bị để Quách Tiểu Bắc đi đến khu vực sách thiếu nhi làm một ngày!

Hắn không đi cùng Quách Tiểu Bắc vào cửa, mà để Quách Tiểu Bắc vào trước, chính mình đứng bên ngoài, mới đi vào chỗ chị Mã đưa tin.

Chị Mã nói 10 giờ sẽ có chuyến sách mới đến, Quách Tề Ngọc trước đây công tác chính là thu dọn sách.

Quách Tề Ngọc đầu tiên lựa chọn khu nhi đồng.

Nhìn thấy Quách Tiểu Bắc yên lặng – ngồi ở trong góc cúi đầu nhìn sách trong tay, trên lưng Quách Tề Ngọc chuẩn bị ấm nước Thất Tinh bỏ vào cái yên phắn không lấy xuống.

Quách Tiểu Bắc cũng nhìn thấy hắn, Quách Tề Ngọc hướng hắn cười cười, đi tới bên cạnh hắn, cùng Lý Thư một bên nói chuyện cùng hắn.

Lúc này còn rất sớm, khu thiếu nhi chỉ có một mình Quách Tiểu Bắc.

“Tiểu Bắc, buổi trưa muốn ăn gì?”

“...”

“Muốn ăn sủi cảo không?”

Kỳ thực nói lời này cũng hơi phí, sáng sớm hôm nay hắn làm nhân bánh sủi cảo, Quách Tiểu Bắc đưa muối cho hắn, sắp xếp đặt trong thùng giữ ấm đậy nắp lại.

Quách Tề Ngọc kiên quyết không ăn đồ ăn thừa, nhất định phải làm cho nhóc con ăn thức ăn mới mẻ đầy dinh dưỡng.

Hơn nữa, trong lòng hắn yên lặng quyết định, hắn muốn càng thêm nỗ lực kiếm tiền, tranh thủ chính mình có năng lực đi nhận nuôi Quách Tiểu Bắc.

Để nhóc con có tên chân chính – họ Quách, tên Tiểu Bắc!

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Quách Tề Ngọc trong lòng liền hào hùng vạn trượng.

Nói thí dụ như vào giờ phút này!

Nhưng loại hào tình vạn trượng này, ở 10 giờ chuyển xong lời bạt biến mất không còn một mống.

Nhìn hắn dáng vẻ gầy gò ốm yếu, dùng nửa giờ cũng gắng gượng đem một xe sách chuyển xong, chị Mã kêu hắn đi nghỉ một lát, ăn cơm trưa, chờ cô mang hóa đơn kiểm kê, buổi chiều còn muốn thu dọn đồng sách.

Quách Tề Ngọc cùng Quách Tiểu Bắc núp ở phía sau cửa, ăn sủi cảo đầy thơm ngát.

Sau khi ăn xong, Quách Tề Ngọc cầm ấm nước hình Thất Tinh bọ rùa nước đi đến khu công nhân đổ nước vào ấm.

“Tiểu Bắc, kiên trì thêm một buổi chiều, sau đó chúng ta về nhà nha!”

Hắn sờ sờ đầu nhóc con.

Bởi vì buổi chiều muốn trở về làm cơm, Quách Tề Ngọc bắt đắc dĩ về sớm hơn một giờ và ít đi tiền lương một giờ đó.

Về đến nhà, vội vội vàng vàng làm cơm cho tốt, lại cấp tốc ăn xong, hắn mang theo Quách Tiểu Bắc đi tới nhà hàng.

“Tiểu Quách, đây là con nhà ai đây?”

Thật vất vả xong mới hết việc, Quách Tề Ngọc ngồi ở góc tối yên tĩnh đọc sách, Quách Tiểu Bắc chuẩn bị về nhà, chị Lý nhin một buổi tối rất cuộc đời nói cũng buột miệng ra.

Quách Tề Ngọc có chút ngại ngùng cười cười, “Em của em đó, để nó một mình ở nhà không yên lòng, phiền phức đến chị Lý rồi.”

“Không phiền phức.” chị Lý xua tay, đứa bé này rất đẹp đẽ, lại ngoan không quậy phá, nàng rất hào phóng – để Quách Tề Ngọc mang tới làm linh vật biểu tượng trong cửa hàng.

Quách Tề Ngọc không lấy đồ ăn thừa, chị Lý nhìn cả người hắn đều hợp mắt, nhân tiện nói: “Cậu tối nay không đến dùng cơm, sao thế chị đây bao cơm ăn mà, do đồ ăn không ngon ư?”

Quách Tề Ngọc vội vàng nói: “Không phải, chỉ là do có em trai của em...”

“Đừng lo lắng, cứ mang em trai cậu lại đó ăn là được!”

Quách Tề Ngọc sưng sờ, gật gật đầu, “Cảm ơn chị Lý, tiền cơm của nó cứ trừ thẳng vào lương em đi.”

Chị Lý hài lòng gật đầu, “Như vậy là yên tâm rồi nhé, chỉ là thêm một đôi đũa và một cái chén.”

(Hết chương 6)

Lời editor: chương gì dài khủng khiếp dã man, dạo này nghỉ edit ăn Tết nên nhìn chương này nước mắt tuôn rơi, à tuy mình edit 2 bộ nhưng cứ cách 1 chương bộ này thì mình mới edit chương mới của bộ kia nên

mong các bạn đừng hời hợt mình nhé. Vì ngoài edit ra mình còn công việc xã hội bên ngoài nữa.

7. Chương 7

Edit: Shin

Ngày thứ hai đến trường, Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, vẫn nên đem theo Quách Tiểu Bắc.

Cơ bản hàng thứ nhất không ai ngồi, vẫn luôn chỉ có một mình hắn, nhiều thêm một đứa bé cũng không sao.

Khóa đại học loại người gì chả có.

Thế nhưng lần thứ nhất gặp đứa nhỏ mặt không hề cảm xúc ngồi ở chỗ đó, liền có chút kỳ quái, chớ đừng nói chi là đứa nhỏ này do Quách Tề Ngọc mang theo.

Thêm nữa đứa bé này đặc biệt đẹp trai, khóa trước có thật nhiều bạn nữ tiến lên hỏi Quách Tề Ngọc chọe ghẹo trên đùa Quách Tiểu Bắc.

Lần thứ nhất Quách Tề Ngọc gặp được nhiều người như vậy, đều là bạn học nữ đến nói chuyện với hắn, quả thực thụ sũng nhược kinh, vốn không thể nào thông thuận lại càng thêm nói lắp.

Bạn học nữ vui vẻ kêu “Tiểu Bắc” “Bắc Bắc”.

Quách Tiểu Bắc bảo trì lạnh lùng trước sau như một, đối với bạn học nữ luôn muốn đụng vào tay của chính mình liên tục tránh né.

Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là nói: “Em của mình, nó không thích người khác chạm vào đâu.”

“Ôi, cực giỏi nha!”

“Như thế thật là ngẫu nha.”

Bạn học nữ kinh ngạc thốt lên, vây quanh Quách Tiểu Bắc thảo luận một lúc, trở lại vị trí của mình bắt đầu ở trong lòng yên lặng muốn thân mật Quách Tề Ngọc để sinh ra đứa bé giống như em của hắn...

Thầy giáo già đi lên tiết một, phát hiện hàng thứ nhất có đứa nhỏ thú vị, trên tay cầm cuốn cổ tịch nhưng không nhìn trái lại ánh mắt nhìn lên trên bảng chính mình đang viết.

So với sinh viên đại học chân chính còn chăm chỉ hơn, tuy rằng vẫn có thể nhìn ra căn bản đứa nhỏ không hiểu gì nhưng có vẻ đặc biệt hứng thú.

Ông đi xuống bục giảng, đứng ở trước mặt đứa nhỏ, “Cháu bé tới đây nghe giảng bài sao?”

Quách Tề Ngọc khó xử nói, “Xin lỗi thầy, ở nhà để em ấy một mình không yên tâm, nếu như quấy rầy đến bài giảng, em sẽ mang nó đến thư viện chờ.”

Thầy giáo già rất thương thức Quách Tề Ngọc ngồi ở hàng thứ nhất, ngoan ngoãn lại biết điều, tuy không hay nói, nhưng vô cùng khắc khổ chịu khó, hắn vung tay lên, “Đứa nhỏ học rất chăm chú, không quấy rầy, có gì không hiểu có thể tới hỏi thầy!”

“Cảm ơn thầy!” Quách Tề Ngọc cảm kích nói.

Thầy giáo già sờ đầu đứa nhỏ, “Cháu bé này rất đáng yêu mà!”

Quách Tề Ngọc mắt tròn to, sói con lại không né tránh, trái lại còn ngẩng đầu lên, nói tiếng “Cảm ơn”.

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng hai người nghe rất rõ ràng, đây là lần đầu tiên Quách Tề Ngọc thấy đứa nhỏ nói chuyện với người lạ.

Mà thầy giáo chỉ là sờ sờ, bàn tay đặt trên đầu đứa nhỏ như sắp làm rối tung tóc nó.

Quách thiên sứ không hổ là Quách Thiên Sứ, chỉ có điều sáng sớm ngày thứ hai liền truyền khắp toàn trường.

Một lớp kế toán “Hàng thứ nhất” —— đây là mọi người trong âm thầm cho Quách Tề Ngọc đạt được danh hiệu, dẫn theo em trai hần đi học.

Sau đó càng truyền càng thái quá.

Quách Tề Ngọc mang Quách Tiểu Bắc đi học đều có bạn tới hỏi, “Quách Tề Ngọc, đây thật sự là con trai của bạn à?”

Vô số lần Quách Tề Ngọc phải nói, “Không phải”.

Sau đó phát triển thành các bạn học nữ thỉnh thoảng sẽ đưa hoa quả đến, “Quách Tề Ngọc, cho con trai của bạn nè!”

Quách Tề Ngọc nhỏ giọng cảm ơn, sau đó lấy đưa cho Quách Tiểu Bắc.

Quách Tiểu Bắc xưa nay không ăn trên lớp, sau khi tan học, hần mới đem hoa quả lấy ra, vừa đi vừa ăn.

Dù sao hần cũng đưa cho Quách Tề Ngọc ăn trước.

Quách Tề Ngọc mỗi lần đều vô cùng cảm động!

Tuy rằng có bạn học từng đụng phải bọn họ, vừa cười vừa nói, đây là để Quách Tề Ngọc thử độc!

Quách Tề Ngọc đối với câu nói như thế này bỏ mặc, chỉ là chuyện cười mà thôi, hơn nữa hần biết đối với sói con đồ ăn là thứ quý giá cùng trọng yếu.

Rất cực có một lần, một bạn học nữ đem ra dầu đào.

Quách Tiểu Bắc cầm ở trong tay, Quách Tề Ngọc cảm động vạn phần một cái cắn xuống, nhai mấy lần phát hiện không đúng, có chút khổ, nhưng đã theo bản năng nuốt xuống.

Quách Tề Ngọc đoạt lấy dầu đào trên tay đứa nhỏ, vừa nhìn bên trong đã nát đến không ra hình thù gì.

Đêm đó, dầu đào kia phát huy tác dụng.

Quách Tề Ngọc đau bụng cực kỳ, Quách Tiểu Bắc bình tĩnh lấy nước nóng cùng thuốc giảm đau cho hần uống, sau đó lấy nước nóng rót vào bình thủy tinh.

Quách Tề Ngọc từ từ ngủ thiếp đi, trong đầu mơ mơ hồ hồ chỉ có một ý nghĩ, may đây là dầu đào hần ăn trước nếu không thì đứa nhỏ e có chuyện.

Quách Tiểu Bắc ngồi ở trên giường nhìn Quách Tề Ngọc bởi vì đau đớn mà đang ngủ mặt còn hơi co giật, đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ.

Ngày thứ hai Quách Tề Ngọc bị trận đau bụng đánh tỉnh, rón rén – rời giường, chạy về phía phòng vệ sinh.

Mới vừa ngồi xổm xuống, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Quách Tề Ngọc biết đây là Quách Thiên Sứ đang hỏi hần thế nào rồi, trong lòng ảm áp, “Anh không có chuyện gì, giải quyết xong bụng dạ là tốt rồi!”

Bên ngoài không có tiếng đáp lại.

Quách Tề Ngọc lại nói: “Vào lúc này còn sớm, em đi ngủ thêm một chút đi, anh đi cầu xong cũng muốn ngủ một chút.”

Lúc này vẫn chưa tới sáu giờ, Quách Tề Ngọc không có thói quen tập thể dục buổi sáng, trái lại có thói xấu vô cùng nghiêm trọng là ngủ nướng.

Đợi Quách Tề Ngọc đi cầu xong, Quách Tề Ngọc ở trong chăn mở to mắt nhìn qua không chút nào buồn ngủ.

Quách Tề Ngọc buồn ngủ mắt díp lại, bò lên giường, ngáp một cái, “Tiểu Bắc ngủ không được à?”

“ ... ”

Mới vừa nằm xuống, Quách Tiểu Bắc liền ôm lấy hân, thân thể nhỏ nhỏ dựa sát gần hân, đầu chôn trong ngực Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc nghe được một tiếng rầu rĩ, “Xin lỗi.”

Đứa nhỏ mềm mại nằm trong lồng ngực, bởi vì thường xuyên uống sữa trẻ em, trên người mang theo hương sữa.

Quách Tề Ngọc hôn một cái lên đỉnh đầu hân, “Phạt em hiện tại cùng anh ngủ một lát.”

“ ... ”

Hai người ôm nhau ngủ một canh giờ, chỉ là Quách Tề Ngọc thì ngủ, Quách Tiểu Bắc nghe hô hấp chậm chậm mà khinh nhu từ Quách Tề Ngọc.

Trong mũi hai người đều dính mùi vị lẫn nhau, ấm áp mà thư thái.

...

“Cái này, anh quả thật không biết tính sao.”

Quách Tề Ngọc gian nan nói ra câu nói này, nhất thời cảm giác mình thực sự quý trọng thân phận học sinh.

Nhìn Tiểu Bắc vẫn như cũ mặt không hề cảm xúc, nhưng Quách Tề Ngọc vẫn là đoán ra một chút ý tứ thất vọng, “Tiểu Bắc, xin lỗi em!”

Nhìn Quách Tiểu Bắc ngồi xuống, ôm bản báo cáo đề án nghiên cứu, Quách Tề Ngọc cúi xuống nói, “Ngày mai anh sẽ đi hỏi người ta nhé.”

Nhìn Quách Tiểu Bắc dáng vẻ không hề bị lay động, Quách Tề Ngọc thở dài.

Theo Quách Tiểu Bắc trưởng thành, thiên phú của hân từ từ hiển hiện, hân đã bắt đầu luyện tập một chút lớp tiểu học, cũng đang tự học chương trình học sơ trung.

Quách Tề Ngọc tuy đem sách về cho hân, nhưng cũng không biết trong sách đến cùng đang giảng cái gì.

Hân hiện tại đi đến cửa hàng sách cũ, bán một chút sách, Quách Tiểu Bắc bán một số sách tra cứu mà hân không còn đọc nữa.

Sau đó Quách Tiểu Bắc sẽ chính mình cầm tiền ở cửa hàng sách cũ vòng tới vòng lui, mua sách hân cần.

Cũng may Quách Tiểu Bắc đặc biệt thông minh một điểm chính là học được cách trả giá khi mua sách.

Tuy rằng hân không mở miệng chém giá, nhưng đều có thể bắt được giá tiền thấp nhất.

“Tiểu Bắc, em thật là thông minh” Quách Tề Ngọc nói.

Nhưng từ từ Quách Tề Ngọc phát hiện, chính mình mặc dù là sinh viên đại học, nhưng căn bản sẽ không mua được sách luyện tập đề giống như Quách Tiểu Bắc mua.

Chính hân nghiên cứu mấy lần, những từ đơn giản hân còn có thể làm, phức tạp một chút đầu óc hân trực tiếp chết máy.

Thời hân còn tiểu học quả thật căn bản chưa từng thấy đề học kiểu này, mặc dù đã lên đại học hân vẫn như cũ cảm thấy khó khăn.

Hân lấy ra một kiến nghị, “Tiểu Bắc, chúng ta trước tiên tới một lớp học, chúng ta đem cơ sở vững chắc thiên biến vạn hóa này, đúng hay không?”

Đề nghị này đưa ra tương đương có trình độ, Quách Tề Ngọc chính mình cho rằng dù sao hân sau khi nói xong, Quách Tiểu Bắc bắt đầu một lần nữa cầm lấy sách giáo khoa tiểu học nhìn lên.

Thế nhưng nghiên cứu những vấn đề này đã trở thành thói quen của đứa nhỏ.

Rốt cục tới thời điểm học kỳ, Quách Tề Ngọc lại bắt đầu chuẩn bị thi cuối kỳ, Quách Tề Bắc cảm đề đã từng đi hỏi hần đi hỏi thầy giáo già.

Thời điểm trong giờ học, Quách Tề Ngọc kinh ngạc mà nhìn Quách Tiểu Bắc từ chỗ ngồi đứng lên đi tới bục giảng, giọng đề bắt đầu nhỏ giọng hỏi.

Các bạn học nữ tập hợp lại đây, rất có hứng thú lắng nghe.

Thầy giáo già cảm thấy thẳng thắn này thực sự là đáng yêu, nói hai đạo kinh điển kỹ xảo giải đáp phương pháp đề, lại để cho Quách Tiểu Bắc chính mình trở lại cố gắng nghiên cứu.

Thời gian qua mấy tháng, Quách Tề Ngọc phát hiện kiến thức Quách Tiểu Bắc căn bản càng vững chắc – học một lần, bắt đầu một đề tiếp, học tập kiến thức sơ trung.

Quách Tề Ngọc thật sự cảm thấy Quách Tiểu Bắc là một thiên tài.

Thầy giáo già một tuần dạy hai tiết học, giờ dạy học thứ hai Quách Tiểu Bắc cảm đề đi tìm thầy giáo già.

Thầy giáo già ngồi chỗ ấy cũng không có chuyện gì làm, đối với Quách Tiểu Bắc thông minh cùng học một biết mười năng lực cũng hơi kinh ngạc, giảng đề hứng thú càng ngày càng lớn.

Quách Tiểu Bắc kiên nhẫn đợi được lớp thứ hai, đi tới bục giảng.

Thầy giáo già cười đến sang sảng, tựa hồ đối với đề đề cho Quách Tiểu Bắc so với đề cho sinh viên càng có hứng thú hơn.

Sau khi một tiết học tan khóa, Quách Tiểu Bắc rất chân thành cảm ơn thầy giáo già, Quách Tề Ngọc đứng đây không tiện cúi đầu cảm tạ thầy giáo già.

Thầy giáo già đứng dậy, “Thầy có đứa cháu cũng lớn như vậy, nhưng tuyệt đối không thông minh càng không có chăm chỉ học hỏi như Tiểu Bắc.”

“Cảm ơn” Quách Tề Ngọc nói, như được tiếng thơm lây lỗ tai hần đều đỏ lên.

Thầy giáo già suy nghĩ một chút hỏi: “Hiện tại Tiểu Bắc ở đây đọc sách tiểu học à? Làm sao có thể dành cả ngày theo trò đi học được?”

Quách Tề Ngọc sững sờ, do dự một chút, ngập ngừng nói: “Bởi vì có rất nhiều nguyên nhân, Tiểu Bắc hiện tại không có hộ khẩu, không thể đến trường, những thứ này đều là do nó tự học.”

“Tự học?”

Thầy giáo già càng thêm kinh ngạc, đã quên hỏi tại sao đứa nhỏ nguyên nhân gì không có hộ khẩu, trong miệng liên tục than thở, “Đứa nhỏ Tiểu Bắc này nếu được tôi luyện có thể càng ngày học càng giỏi!”

Ông lại nói: “Ngược lại Tiểu Bắc không đến trường, được nghỉ hè không bằng đi theo thầy cùng với đứa cháu đến nhà học tập.”

Quách Tề Ngọc sững sờ.

“Nhắc tới thật là không tiện, cháu nhà thầy thật sự học không giỏi, nhưng lòng háo thắng rất nặng, nếu như có Tiểu Bắc học cùng nó nhất định tranh đấu học hành, đây cũng coi là biện pháp bất đắc dĩ.”

“Này phiền phức cho thầy rồi.” Quách Tề Ngọc sững sờ nói.

“Không phiền phức, Tiểu Bắc rất ngoan!”. Thầy giáo già nói, “Thầy có làm cơm trưa ở nhà, thầy chỉ sợ làm phiền Tiểu Bắc đến dùng.”

Quách Tề Ngọc viên mắt đỏ lên, không nghĩ tới thầy giáo già như thế lại hiểu ý thông tình đạt lý.

“Tiểu Bắc, em nghĩ thế nào?” Hần đưa ý kiến hỏi Quách Tề Bắc.

Trầm mặc một hồi, Quách Tiểu Bắc gật đầu.

(Hết chương 7)

8. Chương 8

Edit: Shin

Tra xong thành tích cuối kỳ, Quách Tề Ngọc ở trong lòng đánh giá thành tích xếp hạng học tập một năm đại học của mình, không phải làm ở ủy ban đoàn, nên chỉ có thể xếp hạng nhì.

Quách Tề Ngọc tương đối thỏa mãn, càng làm hắn thỏa mãn chính là năng lực thiên tài của Quách Tiểu Bắc được thầy giáo già công nhận.

“Tiểu Bắc à, tới nhà của thầy Lý, coi như không nói lời nào, người khác hỏi em phải trả lời, đó mới gọi là đứa nhỏ có lễ phép!”

“Đứa nhỏ ngoan đi tới nhà người khác làm khách, không được chạy loạn cầm nắm đồ vật lung tung.”

“Tiểu Bắc, em ở nhà thầy giáo Lý ăn cơm không được liếm tô nhé!”

“Em phải chăm chỉ học tập, không được phụ lòng tấm lòng thành của thầy Lý.”

“Khi em làm chuyện gì, hỏi vấn đề gì đều phải cẩn thận ở trong lòng nghĩ đến, không nên quấy rầy công tác của thầy Lý, có được hay không?”

Quách Tề Ngọc một bên thu thập túi đựng sách của Quách Tiểu Bắc, một bên nghĩ linh tinh.

Quách Tiểu Bắc ngồi trên giường, nhìn miệng hắn há rồi lại đóng, đến hè Quách Tề Ngọc rất thích uống nước, môi mềm mềm, cực kỳ mộng nước, hiện tại do nói nhiều, mà từ phần nộn hồng đã thành hồng mềm...

“Tiểu Bắc, em đừng chỉ nhìn anh, em mau đem ấm nước mang đi đun nóng cho sôi đi”

Quách Tiểu Bắc tuy rằng không trả lời, thế nhưng hành động phương diện rất nghe lời Quách Tề Ngọc, lâu dần Quách Tề Ngọc cũng quen, hắn biết Quách Tiểu Bắc đang nghe hơn nữa nghe cực kỳ tinh thông.

“Đến một thời điểm nào đó, em lại đun thêm ấm nước nữa, uống nước không được quá nhiều, buổi sáng hai ấm, buổi chiều ba ấm, nhất định phải nhớ kỹ đó!”

Quách Tề Ngọc yêu thích uống nước, trái lại Quách Tiểu Bắc không thích uống nước.

Quách Tề Ngọc liền buộc Quách Tiểu Bắc uống nước.

Hắn hiện tại không còn sợ Quách Tiểu Bắc, đại khái là do Quách Tiểu Bắc không còn lộ ra ánh mắt sói con hung ác như trước nữa.

May Quách Tiểu Bắc nghe lời Quách Tề Ngọc, có lệnh là nghe lời, cho dù Quách Tề Ngọc không ở bên người nó vẫn nghe lời Quách Tề Ngọc.

Thu thập xong túi sách, Quách Tề Ngọc lấy điểm tâm của mình ra, chuẩn bị đưa cho thầy Lý làm quà ra mắt.

Quách Tiểu Bắc không muốn, đem hộp điểm tâm kia gắt gao ôm vào trong ngực mình.

“Em đã ăn nhiều rồi sao còn muốn cướp nữa!”

Quách Tề Ngọc bắt đắc dĩ, đột nhiên vào thời khắc này bản năng sói đói đột nhiên phát tác, hắn có chút không kịp ứng phó.

“Quách Tiểu Bắc, không được ăn!”

Nhìn thấy sói con đột nhiên mở hộp ra, không để ý cái bụng no căng trướng lên, liền đem một viên nhét vào miệng.

Quách Tề Ngọc xông đến, nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy hộp ny lon điểm tâm, sói con vội vã muốn đoạt lại, đưa tay chụp một phát.

“Ui cha!”

Mu bàn tay Quách Tề Ngọc đau nhức, ba vết cào rách da chảy máu.

Quách Tiểu Bắc ổn định một hồi, nhìn mặt Quách Tề Ngọc, lại nhìn tay Quách Tề Ngọc, hai cái tay bắt an chà xát, trông mắt đen lầy hơi nước tuôn ra.

Quách Tề Ngọc vốn rất tức giận, vừa nhìn hấn rớt cuống biết chính mình có thể sẽ vĩnh viễn bị dằn vể Quách Tiểu Bắc đánh bại.

Hắn thả hộp điểm tâm “Vạn ác chi nguyên” xuống, nhẹ nhàng ôm chầm sói con bất an, “Nói đi em thật ra là sói con hay mèo con?”

Quách Tiểu Bắc ôm chặt lấy eo hắn.

Quách Tề Ngọc an ủi: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ là vài vết cào, à anh nhớ rồi anh sẽ cắt móng tay cho em.”

Kỳ thực Quách Tề Ngọc vẫn luôn nhớ đến việc cắt móng tay, hấn rất chú trọng vệ sinh cá nhân mình lẫn vệ sinh cá nhân cho Quách Tiểu Bắc.

Nhìn Quách Tiểu Bắc vẫn chưa hoàn hồn, Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là lấy hơi, nhỏ giọng giáo dục nói: “Quách Tiểu Bắc, ôm hộp mang đi không phải như thế! Điểm tâm em ăn nhiều rồi, nếu em thích ăn anh sẽ làm tiếp cho em, còn đây là phần dành cho thầy Lý.”

“Chuyện gì, em cũng nên phân biệt nặng nhẹ!”

“...”

Quách Tề Ngọc ôm hấn an ủi một hồi, mới đem Quách Tiểu Bắc tâm tình bình phục lại.

Vào lúc này, Quách Tề Ngọc nhìn bé ngoan Quách Tiểu Bắc nước mắt lưng tròng, không nhịn được liền trêu ghẹo nói: “Tiểu Bắc, tối nay em muốn ăn mấy cái điểm tâm?”

Tuy rằng không nghe đáp lại, thế nhưng Quách Tiểu Bắc sẽ liếc hấn một cái, lại nhìn trên mu bàn tay vết thương chảy máu của Quách Tề Ngọc.

Sau đó, sói con không tự chủ toát ra một ánh mắt oan ức đau lòng áy náy, một bộ dáng dấp thật sự làm đau lòng người.

Mỗi khi Quách Tề Ngọc trêu đùa nhỏ thường đưa nhóc dựa vào người dùng sức xoa một trận.

Quách Thiên Sứ mị lực kinh người!

Đến nhà thầy Lý, Quách Tề Ngọc có chút căng thẳng.

Hấn đứng dưới lầu, lần thứ hai ngồi chồm hồm xuống hướng về Quách Tiểu Bắc trịnh trọng nói: “Tiểu Bắc, em nếu gặp chuyện không tốt, nhất định phải nói cho anh biết!”

Ở nhà, câu nói này hấn đã lặp lại rất nhiều lần, hấn không hy vọng phát sinh sự tình giống chuyện ở viện mồ côi lần nào nữa.

Không phải hấn không tin người nhà thầy Lý, chỉ là hấn mong Quách Tiểu Bắc nâng tính cảnh giác cao hơn.

Hấn không muốn để cho Quách Tiểu Bắc lại bị thương tổn.

Người nhà thầy Lý rất nhiệt tình, đưa con lớn thầy Lý đem chính con ruột mình đưa đến nhà ông nội, đang chuẩn bị ra ngoài bay đến thành phố A, nhìn thấy bọn họ đến, còn ngồi xuống nói chuyện một chút.

Đại ý là hấn nghe ba nói Tiểu Bắc rất thông minh lại ngoan ngoãn, con hấn thì cực kỳ hỗn, hi vọng hai người bạn nhỏ có thể ở tốt chơi chung với nhau, nếu như có chuyện gì, cứ việc nói, ông nội hấn tuyệt đối không bao che hành vi sai trái.

Quách Tề Ngọc được nghe nói tăng bốc, liên tục xoa tay nói: “Không cần, thằng bé sẽ ngoan.”

Đứa con lớn tựa hồ cảm thấy phản ứng của Quách Tề Ngọc thú vị, dừng một lúc, lại bổ sung thêm, hẳn còn có đứa con lớn, lần này cũng lại đây, khả năng bình thường sẽ hay gặp mặt hi vọng nếu nó làm gì mong Quách Tề Ngọc tha thứ bỏ qua.

Quách Tề Ngọc gật đầu, lại cảm thấy nơi nào cần mình tha thứ chứ, lập tức lại lắc đầu, con lớn nhất bị phản ứng của hắn chọc cười, nói rằng: “Tôi hi vọng nó sẽ thích cậu.”

“Con đang nói đến Tề Giác à?”

Thầy Lý cùng vợ mình là bà An từng người một mang hoa quả đem ra bàn, một mâm điểm tâm thịnh soạn bày ra trước mặt Quách Tề Ngọc.

Bà lão An cười nói, “Nhắc tới cũng khéo, năm ngoái lão Lý nói với cô hắn mang một tiểu đội bên trong có một bạn học gọi là Tề Ngọc, cô còn không tin, hôm nay có thể coi là nhìn thấy.”

Thầy Lý sờ đầu Quách Tiểu Bắc, nói rằng: “Tề Ngọc à, chắc là em không biết, nhà Lý gia chúng ta nhiều hơn một người tên Ngọc!”

Quách Tề Ngọc có chút không hiểu.

Đứa con lớn của thầy Lý cười cười, nói rằng: “Đứa con lớn nhất của tôi tên Lý Tề Giác, song ngọc giác.”

Quách Tề Ngọc bỗng nhiên tỉnh ngộ, có chút thật không tiện, cũng không biết nên nói cái gì.

Con lớn nhất của thầy Lý đi ra sân bay, bà An đi gọi hai đứa cháu rời giường.

Quách Tề Ngọc có chút lo âu hướng về thầy Lý giải thích: “Tiểu Bắc nó kỳ thực không thích nói chuyện, nhưng nếu thầy nói gì nó đều nghe hết, hành động cũng nhanh nữa nên mong thầy...”

Thầy Lý vung tay lên, rộng lượng nói: “Thầy sớm biết rồi! Tiểu nhân nhà thầy từ sáng đến tối la hét huyên náo đau cả lỗ tai, Tiểu Bắc lại ngoan và yên lặng, tốt rất tốt!”

Quách Tề Ngọc tuy rằng có chút không yên lòng, nhưng hắn che giấu rất tốt không biểu hiện ra ngoài.

Hắn sửa soạn lại quần áo cho Quách Tiểu Bắc, lại nhỏ giọng căn dặn một câu, “Em phải ngoan đấy!”

Sau đó hắn hướng về phía người nhà thầy Lý cáo từ một câu rồi đi làm.

“Thực sự đem lại phiền phức cho mọi người rồi!”

Đối với người đưa mình xuống lầu là bà lão An, hắn lần thứ hai cúi đầu chân thành nói.

Bà An cười híp mắt, âm thanh ôn nhu nói, “Tiểu Bắc thật biết điều, chúng ta sẽ chăm sóc nó thật tốt, cháu yên tâm đi.”

“Cháu cảm ơn!”

Quách Tề Ngọc xưa nay chưa bao giờ gặp người tốt như vậy, viền mắt liền đỏ lên.

Bà An vỗ vai hắn, “Nên đi thôi!”

...

Buổi chiều Quách Tề Ngọc tới đón Quách Tiểu Bắc đi ăn hàng quán, nhìn bên cạnh đứa nhỏ có thêm một đứa “Ngọc”.

Dáng dấp thanh tú đẹp đẽ, công tử như ngọc.

Thua chị kém em, Quách Tề Ngọc không khỏi có chút tự ti, người như chính mình loại này sợ hãi rụt rè lại nhu nhược nhất gan làm sao cũng không so sánh được.

Lý Tề Giác làm người cũng rất hòa thuận, nhìn thấy hắn tới đón Quách Tiểu Bắc, liền nói Tiểu Bắc thật sự biết điều rất nghe lời lại thông minh.

Sau đó nói điểm tâm Quách Tề Ngọc ăn thật ngon.

Cuối cùng hắn nói thật sự khâm phục Quách Tề Ngọc, có thể chèo chống sống một mình còn nuôi nấng được Quách Tiểu Bắc.

Một đường nói đến, Quách Tề Ngọc ngoại trừ liên tục lúng túng cảm ơn rồi nào có, liền không nói lời nào khác.

Quách Tiểu Bắc sớm thu thập xong túi sách, ở trên ban công nhìn xuống thấy Quách Tề Ngọc, lập tức chạy đến cửa bảo vệ mở cửa cho Quách Tề Ngọc.

“Học cùng Tiểu Cầu thế nào!” Thầy Lý trêu ghẹo nói.

“Nghe Tiểu Bắc nói, cậu bắt nó phải uống nước theo lời cậu à?” Lý Tề Giác hỏi.

Quách Tề Ngọc kinh ngạc không nghĩ tới sói con lại mở miệng nói vụ này.

Lý Tề Giác tựa hồ biết hắn đang suy nghĩ gì liền nói, “Là tôi thấy nó hay uống nước, nên nhiều chuyện hỏi nó.”

Quách Tề Ngọc có bảo Quách Tiểu Bắc khi ai hỏi gì thì phải đáp nấy, Lý Tề Giác hỏi, Quách Tề Ngọc tự động sẽ trả lời.

Quách Tề Ngọc gật gù, không biết mình định lượng có phải là quá nhiều, vì lẽ đó có chút...

“Cậu không nên hiểu lầm, phương pháp này tôi thấy rất tốt” Lý Tề Giác cười nói “Em của tôi không thích uống nước, nhìn thấy Quách Tiểu Bắc thích uống nước, ông nội lại khen ngợi một câu, lòng háo thắng trời dậy, liền uống nước theo.”

Thầy Lý ở một bên nói theo: “Mùa hè mà, nên phải uống nhiều nước!”

Nói nhiều như vậy, Quách Tề Ngọc nhìn chung quanh chưa thấy đứa cháu mà bọn họ đang nhắc đến.

Lý Tề Giác âm thanh cười khê, “Thằng nhóc đó à, bởi vì xế chiều hôm nay bài tập làm không vượt qua Tiểu Bắc, hiện tại ở trong phòng vệ sinh hờn dỗi.”

Nói đến đây, thầy Lý liền giận không chỗ phát tiết, “Hừ, tên nhóc này, càng ngày càng không ra gì! Cậu lẽ phép cũng không có!”

Như là nghe được tiếng nói của ông nội, đứa nhỏ từ trong WC lao ra, mặt đỏ hồng, hướng về ông nội nó mắng: “Ai nói cháu không ra gì, ai nói cháu không lẽ phép!”

Sau đó nó nhìn về phía Quách Tề Ngọc, “Anh khỏe!”

Quách Tề Ngọc có chút lúng túng gật gù, “Em khỏe!”

“Anh ơi, tên em là Lý Ứng Trúc” nó rất hào phóng tự giới thiệu mình, “Anh nè, anh làm điểm tâm ngon thật, anh còn nữa không?”

“Ứng Trúc!” Lý Tề Giác thốt lên.

Quách Tề Ngọc vội vàng nói: “Không có gì không có gì, ăn ngon là tốt rồi, anh ngày mai mang đến cho em có được hay không?”

Hắn đối với Lý Ứng Trúc cười cợt, trong lòng vẫn là rất ước ao tuy rằng Lý gia ngoài miệng không ngừng trách cứ nhưng kỳ thực trong lòng rất yêu thương đứa nhỏ này.

Lý Ứng Trúc hoan hô một tiếng, liền muốn nhào tới ôm lấy Quách Tề Ngọc.

“Quách Tiểu Bắc, cậu có phải muốn đánh nhau?!”

Nửa đường bị Quách Tiểu Bắc đẩy ra.

“Lý Ứng Trúc, cháu lại muốn ồn ào gì nữa?!”

Thầy Lý trung khí mười phần tức giận quát.

“Ông nội, đừng la lớn như thế, cẩn thận đường huyết lại tăng cao!”

Lý Tề Giác chạy tới, lấy tay vuốt lưng làm thuận hơi thở cho thầy Lý.

“Sủi cỏ tới rồi!”

Bà An cầm hộp sủi cỏ đi ra, muốn cho Quách Tề Ngọc bọn họ mang về làm bữa ăn khuya.

Vừa nãy Lý Ứng Trúc bị đẩy một cái gây nên làn sóng “Cơn giận Bá Vương”, khí thế hùng hổ muốn xông tới mắng xối xả Quách Tiểu Bắc.

Thầy Lý bỏ mặc không nhìn Lý Tề Giác, đi về hướng Lý Ứng Trúc.

Lý Ứng Trúc đột nhiên thấy ông nội đi lại chỗ mình sợ hết hồn, hai chân đứng không vững, liền ngã về hướng một người.

“Thôi tiêu rồi!”

Một tiếng thét thất thanh vang lên.

Hộp sủi cỏ toàn bộ rớt hết xuống đất, vài miếng còn trượt xa nửa mét.

“Sủi cỏ của tôi!”

“Là ông nội làm cháu sợ!”

“Cái thằng nhóc thú vị này!”

“Ông nội, người không nên tức giận!”

“...”

Quách Tề Ngọc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quách Tiểu Bắc, cảm thấy nhà Lý gia thật sự phi thường náo nhiệt.

(Hết chương 8)

9. Chương 9

Edit: ShinVào buổi chiều chiếu bộ phim hoạt hình hấp dẫn Lý Ứng Trúc nên cuộc nháo loạn đi đến hồi kết thúc.

Bà An một lần nữa mức sủi cỏ, đưa cho Quách Tề Ngọc.

Trên đường đi Quách Tề Ngọc nắm tay Quách Tiểu Bắc, chạm nhẹ vào hộp sủi cỏ còn nóng hổi, lần nữa thở dài nói: “Người nhà thầy Lý thật tốt bụng!”

Nhà hàng trước sau như một – bận rộn đến đêm khuya.

Bé ngoan Quách Tiểu Bắc vẫn ngồi ở góc tối chăm chú đọc sách, không bị nhà hàng bên trong ồn ào ảnh hưởng.

Quách Tề Ngọc tuy rằng rất cảm động với Quách Thiên Sứ nghe lời hiểu chuyện, nhưng ở trong lòng dự định đổi công việc khác.

Công việc này quá mệt mỏi, hơn nữa bận rộn đến tận khuya, đứa nhỏ nếu như không ở nhà, liền không thể nuôi thành đứa nhỏ nghe lời ngủ sớm.

Vì lo lắng Quách Tiểu Bắc khỏe mạnh trưởng thành, Quách Tề Ngọc chuẩn bị đêm nay sau khi hết bận cùng chị Lý nói một tiếng, sau đó đi lãnh tiền lương.

Thời điểm chị Lý nghe được tin này, hơi kinh ngạc, còn có chút không muốn, dù sao Quách Tề Ngọc chịu khó, lại nuốt giận vào bụng, nguyện chịu thiệt chứ không đòi hỏi gì thêm.

Chị Lý đếm tiền trên tay, đưa cho Quách Tề Ngọc, “Tiểu Quách, nơi này lúc nào cũng hoan nghênh em đến làm!”

“Cảm ơn chị Lý.”

“Em có muốn lĩnh thêm tiền không?”

“Không cần, cảm ơn chị Lý.” Quách Tề Ngọc bỏ tiền vào túi, hướng từ phía sau vẫy tay, “Khoảng thời gian này cảm ơn mọi người đã chăm sóc.”

Hai người trên đường đi về nhà, đèn đường mờ mờ đem bóng dáng kéo dài, bị bóng tối bao trùm.

Quách Tề Ngọc trên mặt rất bình tĩnh, trong lòng nhưng rất buồn.

Tiền lương nhà sách căn bản không đủ chi tiêu cho hai người, nhưng lại không biết công việc gì có thể đem lại mức lương hấp dẫn.

Quan trọng nhất chính là phù hợp Quách Tiểu Bắc làm việc và nghỉ ngơi!

Về đến nhà, đến nửa đường Quách Tiểu Bắc đã sớm buồn ngủ ngáp ngáp dài, Quách Tề Ngọc không nỡ, liền vác nó trở về, hiện tại ngủ trên lưng cậu từ lâu.

Quách Tề Ngọc vẫn là đánh thức nó, “Tiểu Bắc, đi đánh răng thôi.”

Quách Tiểu Bắc mơ mơ màng màng, Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là ôm nó, mở miệng nó ra, cậu tự mình đánh răng cho nó.

Sau đó để Quách Tiểu Bắc nằm ở trên giường, cậu đem thân thể đứa nhỏ lau khô, cũng may là mùa hè, lau một trận đem lại cảm giác thoải mái.

Quách Tề Ngọc tự mình tắm rửa, đi ra nhìn thấy sủi cảo còn ở trên bàn, sợ hãi ngày mai sẽ hỏng mất.

Không thể làm gì khác hơn là lại ngồi xuống, đem sủi cảo ăn.

Ăn no đến mức, ôm bụng ở trong phòng đi lại một lúc, mới đến nằm xuống, nghe tiếng quạt máy di chuyển lệt lệt trong đêm.

Bên cạnh đứa nhỏ từ lâu đã tiến vào mộng đẹp, mặc dù là mùa hè, Quách Tiểu Bắc chỉ muốn ngủ chung với Quách Tề Ngọc.

Nói mấy lần không nghe, Quách Tề Ngọc liền nhẹ dạ, cho nó ngủ chung luôn.

Quách Tề Ngọc mở to mắt, bụng no đến mức hần ngủ không được, còn chưa biết con đường phía trước gian nan mang trên vai gánh nặng trọng trách trình trịch, ép cậu tới mức thở không nổi, liền không ngủ được.

Trần trọc trở mình nửa đêm, Quách Tề Ngọc mới rốt cục nhắm mắt lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, hần đem Quách Tiểu Bắc đưa đến nhà thầy Lý, không lập tức đi đến nhà sách mà đi đến nơi kiếm việc làm.

Nghỉ hè qua đi, khai giảng cậu bước vào năm hai, trường học chuyên nghiệp chỉ học ba năm, thế nhưng nghề cậu học là kế toán có tính chuyên nghiệp, nên trên phương diện cậu sẽ đi tìm hiểu về công việc làm nào có liên quan đến nó.

Nhưng ở nơi tìm việc làm loanh quanh nửa ngày, không người nào nguyện ý thuê cậu, cậu cũng không dám đi lại gần họ.

Kỳ thực từ khi có Quách Tiểu Bắc, Quách Tề Ngọc cùng người với người cơ hội giao tiếp nhiều hơn, tính cách đúng là so với trước đây quả thực khác biệt rất lớn.

Tính nhu nhược, nhất gan có thể nói là thiên tính của cậu khắc vào trong xương, nếu không vì Quách Tiểu Bắc, khả năng sau khi tốt nghiệp cậu chỉ muốn làm công ở nhà sách.

Đi lại vài vòng, rốt cục có người tiến lên hỏi dò cậu, “Này nhóc, tôi thấy cậu ở chỗ này đi tới đi lui, có muốn làm công không?”

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Quách Tề Ngọc hoảng sợ nhảy về sau một bước, cậu phản ứng quá kích động làm cho người kia sửng sốt.

Quách Tề Ngọc thật không tiện mà xin lỗi, lại nói: “Tôi là sinh viên, chỉ là tới đây xem một chút...”

“Nhìn cũng được mà, công ty chúng tôi chiêu sinh thực tập sinh nha!” Người kia vỗ vai cậu, ép cậu đem đến khu vực công ty bọn họ gian hàng phía trước.

“Cái gì?”

Biết Quách Tề Ngọc là người chuyên nghiệp, người đàn ông kia biểu thị hào phóng, công ty bọn họ tuy nhỏ nhưng đang thiếu kế toán, có thể cho Quách Tề Ngọc thử việc.

Quách Tề Ngọc biểu thị chính mình không có năng lực lớn như vậy, cậu mới đại học năm hai, tố chất chuyên nghiệp chưa vững.

Người kia biểu thị không liên quan, “Nếu không, trước tiên đi với tôi tới nhìn công ty một tí?”

Quách Tề Ngọc nghĩ chỉ là đi xem một tí, liền đồng ý.

Công ty nằm ở trên một tòa lầu cao tầng mười sáu lầu, xác thực không lớn lại không có người nào.

“Vừa vặn công nhân mở họp đại hội, Tiểu Quách có muốn đi nghe một chút không, cảm thụ bầu không khí công ty chúng tôi?”

Người kia vừa nói, một bên xô đẩy Quách Tề Ngọc vào cửa, không cho phép Quách Tề Ngọc từ chối.

Trong phòng có một ít người trẻ tuổi như cậu, nhưng nhiều nhất là người lớn tuổi, một bộ dáng vẻ cuồng nhiệt đang nghe người trên sân khấu thuyết giảng, thỉnh thoảng còn khen hay.

Quách Tề Ngọc đi không xong, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống nghe.

“Nói có vẻ các vị không tin, nhưng tôi vẫn phải nói, bảo hiểm của chúng tôi tuyệt đối có lợi ích thực tế, chúng tôi kiếm lời không được bao nhiêu, thế nhưng mọi người mua loại bảo hiểm này tuyệt đối sẽ kiếm lời!”

“Tôi muốn hỏi ngài, hiện tại là thời đại nào?”

Người phía dưới ập ứng.

Người kia hét to: “Hiện tại là thời đại xấu nhất cũng là thời đại tốt nhất!”

“Chúng ta ở thế kỷ hai mươi, chúng ta nhất định phải thấy rõ chúng ta mang đến biến đổi lớn cho quốc gia!”

“Năm nay là năm 1995, khoảng cách còn có năm năm, năm năm này tôi xin khuyên các vị, nhất định phải tỉnh táo – biết được năm năm này đem giao cho chúng tôi kỳ ngộ cùng thay đổi!”

“Hiện tại có một cơ hội ngay trước mắt các vị!” Người kia dùng sức vỗ bàn một cái, nước miếng văng tung tóe.

“Hiện tại quốc gia chúng ta phát triển không ngừng, tôi không phải nói quá đâu, thực sự là cần thận phỏng đoán cầu thị, dựa theo quốc gia hiện tại đang phát triển, bây giờ chúng ta có một bao tiền có thể chống đỡ được, mười năm sau chúng ta sẽ có hai mươi bao.”

“Nói cách khác, mọi người dùng hai ngàn tiền đến mua bảo hiểm này, sau đó nếu bảo hiểm này được lợi người may mắn có thể có được 40 ngàn tiền thậm chí nhiều hơn!”

“40 ngàn tiền là khái niệm gì?! Tôi hỏi chư vị đang ngồi ở đây, chính là cái cậu ngồi ở đằng kia không nhúc nhích, chỉ cần theo đảng theo quốc gia, cậu liền có thể được 40 ngàn tiền!”

“Hơn nữa, tôi chỉ đưa ra phán đoán chỉ cần mọi người tập trung càng nhiều, được nhận lại cũng càng nhiều!”

Dưới sân khấu tràn ngập tiếng vỗ tay, Quách Tề Ngọc ngốc lăng vỗ tay theo, cậu xoay người lại phía sau thì người dẫn cậu đi đã mất tăm khi cậu không hề hay biết.

Người chủ trì sân khấu phía trên nghỉ ngơi, người ở dưới đài liền bắt đầu xì xào bàn tán, ngồi bên cạnh Quách Tề Ngọc có tên bốn mắt quay tới hỏi: “Cậu có định mua không?”

Quách Tề Ngọc còn chưa kịp trả lời, hắn ta liền nói tiếp: “Tôi lại muốn mua, chuyện tốt như vậy không mua chính là kẻ ngốc!”

Quách Tề Ngọc có chút bối rối, “Cái gì?”

Tên bốn mắt tựa hồ chỉ tiếc mài sắt không thành thép, “Cậu vừa rồi không nghe người chủ trì nói à? Cậu nếu mua bảo hiểm, mười năm sau sẽ tặng tha hồ lấy lãi!”

Quách Tề Ngọc ngừ khí do dự, “Nhưng là tôi không có nhiều tiền như vậy...”

Tên bốn mắt đánh giá hắn một hồi, “Sinh viên?”

Quách Tề Ngọc gật gù.

“Ái chà, không có chuyện gì, kỳ thực tôi cũng là học sinh!” tên bốn mắt bày ra dáng vẻ hai người bạn tốt, khoác lên vai hắn, hỏi hắn học trường nào, ngành gì, tuổi tác ra sao, hứng thú nghe rồi lại nói, “Cái này có ưu đãi cho sinh viên?”

“Cậu mua cho ai vậy?” Tên bốn mắt hỏi.

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút nói rằng: “Tôi muốn mua cho em trai.”

“Ôi, không phải như thế càng tốt hơn ư!” Tên bốn mắt xòe tay tính, “Coi như hiện tại cậu đầu tư một ngàn, người trực tiếp góp ba mươi năm mươi năm, thời điểm kiếm được càng nhiều!”

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút tiền dư của mình, lắc đầu, “Nhưng tôi không có một ngàn.”

Tên bốn mắt nuốt chút nữa bị sắc nước bọt hỏi: “Cậu có bao nhiêu?”

Quách Tề Ngọc ước lượng, “Tám trăm.”

Tên bốn mắt híp con ngươi lại, nắm chặt tay, “Ha, thế thì đầu tư thôi, tôi chuẩn bị mua hai trăm khối, dự tính mua năm mươi năm!”

Quách Tề Ngọc gật gù, “Tôi có thể mua một năm sao?”

Tên bốn mắt tựa hồ không biết nói ra sao, “Này người anh em, tôi nói cho cậu nghe quốc gia phát triển không phải ngày một ngày hai sẽ có biến đổi lớn, cậu đầu tư tiền lâu dài, sao có thể coi là tầm nhìn hạn hẹp?”

Quách Tề Ngọc cảm thấy hắn nói rất có đạo lý.

Tên bốn mắt nói tiếp: “Lại nói, phần bảo hiểm này ít nhất mười năm trở lên, làm sao chỉ qua nửa thế kỷ mới có thể thấy hiệu quả chứ?”

Quách Tề Ngọc gật đầu, rất là đồng ý.

Đã có người rục rà rục rịch, giơ tay lên hỏi vấn đề, “Xin hỏi bảo hiểm này làm sao mua ạ?”

“Rất đơn giản, nơi này có bản hợp đồng, tuyệt đối có hiệu lực pháp luật” người chủ trì giơ trên tay một phần đơn bảo hiểm “Chỉ cần anh đưa tiền mặt, kí tên vào, viết xuống muốn mua loại bảo hiểm nào, lúc đó anh chỉ việc ngồi nhận tiền!”

Tên bốn mắt đầu tiên nhận một phần, tùy tiện cầm một phần nhét vào trong tay Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc nhìn một chút đơn bảo hiểm trong tay, nhỏ giọng nói với bốn mắt: “Nhưng tôi hiện tại không mang theo nhiều tiền đến vậy.”

Tên bốn mắt sững sờ, “Tôi cho cậu mượn.”

Quách Tề Ngọc liền thanh nói không cần.

Tên bốn mắt mò mẫm túi quần, tức giận đánh vào đùi, “Trời ơi, ta để quên tiền ở nhà rồi!”

Sau đó hắn nhấc tay ra hiệu, “Xin hỏi, tôi có thể hay không trước tiên đi lấy tiền, lại trở về ký tên?”

“Đương nhiên có thể!”

Người chủ trì đi đến bên cửa sổ, “Đối diện có ngân hàng!”

Rất nhiều người không mang theo nhiều tiền mặt cũng dồn dập biểu thị chính mình muốn trước tiên đi lấy tiền.

Hắn đem Quách Tề Ngọc kéo lên, “Đi thôi!”

Quách Tề Ngọc lấy sổ tiết kiệm, lấy tám trăm khối, theo dòng người ngầy ngất bị bốn mắt lôi kéo lên lầu.

Nhiều người lớn tuổi mua cho con trai cùng cháu, người trẻ tuổi thì mua cho chính mình.

Quách Tề Ngọc trình trọng viết xuống ba chữ Quách Tiểu Bắc, ký tên mình vào tờ đơn.

Sau đó cầm đơn bảo hiểm đi ra bên ngoài xếp hàng đưa tiền.

“Xin chị cứ yên tâm!” Người chủ trì cười nói chuyện với bà dì đầu tư 3 vạn cho cháu mình rằng, “Công ty chúng tôi ở chỗ này làm sao chạy được nha?”

“Hơn nữa công ty chúng tôi ở khu đông luân cùng khu nam chín đều có phần. Nếu có thời gian xin chị cứ lại xem!”

“Nhà của chị có gần đây không? Bình thường nếu chị có dạo chơi nhớ đến chỗ chúng tôi,”

“Chị mang theo bạn bè đến, công ty chúng tôi toàn thể công nhân viên đều vô cùng hoan nghênh chị!”

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, cảm thấy rất đáng tin, xếp hàng phía sau bốn mắt chuẩn bị đưa tiền.

10. Chương 10

Edit: Shin

Chuyện tìm việc làm sống chết mặc bay, thế nhưng Quách Tề Ngọc muốn có cuộc sống đảm bảo cho Quách Tiểu Bắc trong lòng liền đắc ý.

Trên đường về đi đón Quách Tiểu Bắc không tự chủ vừa đi vừa hát.

Về đến nhà, vừa làm cơm vừa ngâm nga khê hát.

Quách Tiểu Bắc không hiểu sao hắn lại vui sướng tốt độ như vậy.

“Ô?” Quách Tề Ngọc phát hiện đã lâu rồi hắn không nấu cơm cho Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc, em làm bài xong chưa?”

“Anh cao hứng chuyện gì thế?” Quách Tiểu Bắc nhìn hắn một lát, đột nhiên hỏi.

Quách Tề Ngọc sững sờ, không nghĩ tới chính mình cao hứng đến nỗi Quách Tiểu Bắc đều chạy đến hỏi.

Hắn hơi ngượng ngùng mà sờ sau gáy, “Chờ chút lúc ăn cơm anh sẽ nói cho em nghe chuyện này.”

Lúc ăn cơm, Quách Tề Ngọc đắc ý đem toàn bộ sự việc nói một lần, cường điệu trọng điểm, Quách Tiểu Bắc hai mươi năm sau sẽ có một số tiền lớn.

“Vì lẽ đó, anh rút bao nhiêu tiền?” Quách Tiểu Bắc buông đũa xuống, nghiêm túc hỏi.

“Tám trăm nha” Quách Tề Ngọc sững sờ, vui vẻ nói rằng, “Tiểu Bắc, em cũng chớ xem thường tám trăm nha, chờ hai mươi năm sau đó em dùng như thế nào cũng dùng mãi không hết số tiền lớn như thế!”

Quách Tiểu Bắc nhìn Quách Tề Ngọc cười đến mặt đần độn, thực sự không đành lòng nói ra chân tướng, thở dài tiếp tục ăn cơm.

Tối tận đêm khuya, Quách Tề Ngọc hết sức hài lòng, trước khi ngủ hôn Quách Tiểu Bắc, “Ngủ ngon, Tiểu Bắc!”

Đại khái là cảm thấy chuyện tốt phát sinh, đêm nay Quách Tề Ngọc ngủ rất nhanh, Quách Tiểu Bắc xoa người, lẳng lặng ngóng nhìn mặt ngủ say Quách Tề Ngọc.

Một lúc lâu, hần đến gần, hôn một cái lên chóp mũi Quách Tề Ngọc, “Kẻ ngốc.”

...

Ngày thứ hai, hần vốn chuẩn bị đi đến công ty đó nhìn, thế nhưng nhà sách chị Mã nhờ hần nhập hàng, bảo là nếu hần làm giúp sẽ tăng thêm tiền, Quách Tề Ngọc nghe được có thêm tiền liền nhận việc này.

Trong ba ngày chờ hàng, Quách Tề Ngọc mệt chịu không nổi cũng may chờ xong đám sách này, chị Mã trả tiền sòng phẳng đầy đủ cho hần, Quách Tề Ngọc đi siêu thị mua một con cá chuẩn bị đưa cho thầy Lý.

Đến nhà thầy Lý, Quách Tề Ngọc bị Lý Ứng Trúc nhiệt tình kéo vào trong phòng, đi kèm với âm thanh oán giận, “Anh Ngọc, bị lừa rồi!”

“Cái, cái gì chứ?”

Quách Tề Ngọc phản ứng không lại.

Lý Tề Giác lúc này đi tới, “Tề ngọc, cậu tới xem cái này một chút.”

Quách Tiểu Bắc đang ngồi trên ghế salông, mặt không hề cảm xúc.

Quách Tề Ngọc đi tới sát bên ngồi xuống, có chút không rõ vì sao.

Thầy Lý cùng bà An từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy Quách Tề Ngọc, cũng đồng thời thở dài.

“Nơi này.”

Quách Tề Ngọc mờ mịt nhìn chung quanh, Quách Tiểu Bắc thu hồi lỗ tai hần, chỉ vào ti vi.

“A!” Mắt nhìn vào ti vi, Quách Tề Ngọc triệt để bối rối, “Đây là...”

Trên ti vi chính là tin tức thời sự thời gian vừa qua, trên ấy nói rằng mấy ngày gần đây cảnh sát đồng loạt phá được rất nhiều vụ án lừa đảo.

Phát thanh viên ngữ khí bình tĩnh phát biểu trên ti vi, “Theo tin từ cảnh sát, tổ chức lừa đảo này ủy thác dưới danh nghĩa công ty lừa người mua bảo hiểm, thu được lợi ích không đứng đắn...”

“Đây là công ty kia...”

Quách Tề Ngọc chỉ vào bóng người trên ti vi, hần nhận ra người đàn ông đó là người thuyết giảng ngày đó, đứng bên cạnh ông ta chính là tên bốn mắt.

“Bọn họ... bọn họ là một nhóm sao?”

Quách Tề Ngọc sững sờ nói.

“Ừm” Lý Tề Giác ngồi xuống, vỗ vai Quách Tề Ngọc, “Cái tổ chức lừa đảo này đã từng đi đến rất nhiều thành thị, cảnh sát bí mật cài người vào bên trong, chỉ là bọn chúng tính bảo mật cao, manh mối rất ít.”

“Vậy làm sao, làm sao...”

“Tiểu Bắc nói nhìn cậu quá cao hứng, nó hỏi vài câu, cảm thấy cậu khả năng là bị lừa, liền tới tìm chúng tôi thương lượng, chúng tôi sau đó liền đi báo cảnh,” Lý Tề Giác cười nói, “Đứa bé Tiểu Bắc này thông minh thật sự, còn tự mình đi nói mấy cảnh sát kia không tin nó, sau đó van cầu chúng tôi giúp nó.”

“Đúng nha” thầy Lý có chút bất đắc dĩ, “Tề Ngọc à, em là sinh viên đại học tại làm sao kinh nghiệm sinh hoạt còn không bằng một đứa bé?”

“Anh Ngọc, anh đừng quá khổ sở” Lý Ứng Trúc dịch người lại gần bị Quách Tiểu Bắc đẩy ra.

Quách Tề Ngọc cảm thấy mình bị lừa quá bất cần, một mặt âm thầm tiếc nuối tám trăm khối tiền liền như thể trôi theo nước.

Quách Tiểu Bắc biết hần đang trong giai đoạn khó vượt qua nhất.

Nó ôm lấy cánh tay Quách Tề Ngọc, nhỏ giọng nói rằng: “Ngày mai, chúng ta đi cục cảnh sát đăng ký lĩnh tiền.”

“Hử?”

Lý Tề Giác giải thích: “Cục cảnh sát thông báo, những người bị lừa ngày mai có thể đi cục cảnh sát lĩnh tiền, lần này báo cảnh sát rất đúng lúc, những tên tội phạm kia còn chưa kịp đem tiền dời đi, chỉ cần đơn bảo hiểm còn chữ ký, chứng minh đó là tiền của mình liền có thể lĩnh.”

“Được, cảm tạ mọi người.” Quách Tề Ngọc cúi đầu.

“Muốn tạ ơn thì em nên nói với Tiểu Bắc!” Thầy Lý tiện thể biểu dương một câu, “Đứa nhỏ Tiểu Bắc này, nếu có thời gian bồi dưỡng sẽ có nhiều lớp dụng võ.”

Lý Ứng Trúc tập hợp đi tới, “Ông nội, cháu thì sao?”

“Thằng nhóc này, theo Tiểu Bắc làm trợ thủ coi như phước phần cho mi!”

“Ông nội!” Lý Ứng Trúc bắt mắt hết sức.

Bà An đi tới, ôn thanh nói: “Tề Ngọc à, cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều, đến làm con cá này dùng cô, cô không tiện làm được.”

Quách Tề Ngọc vội vàng đứng lên đi đến, “Được rồi, để đó cháu làm.”

Bà An dẫn hần đi nhà bếp, “Cô nghe nói cháu nghỉ việc ở nhà hàng, vậy tối nay ăn tối ở đây đi?”

Quách Tề Ngọc nhắm mắt gật đầu, bà An cười ra một hồi, “Cô đã nói với cháu, chuyện như vậy bị lừa gạt, thật không có gì ghê gớm.”

“Cháu đừng xem bộ dáng hiện tại của lão Lý kỳ thực hoàn toàn là một quả đạn pháo.”

Quách Tề Ngọc không rõ.

Bà An cười nói: “Năm trước, hần bị người ta lừa gạt, nói muốn đi con đường Tây Tạng kiếm bộn tiền, còn sau lưng cô lén làm đơn xin nghỉ phép công tác trường học.”

“Cũng còn may mắn chính là đứa con trai lớn của cô cháu đã từng gặp rồi đấy, hần phát hiện đến đúng lúc, ngăn lão Lý lại, sau đó người này ngồi tù, lại còn sai người tìm đến lão Lý đi khai thông quan hệ, thực sự là da mặt dày...”

Bà An nói không được, cười cợt, “Bởi vì lão Lý, nhà chúng ta đối với chuyện như vậy rất miễn cảm, đại gia cũng đều là quan tâm đến cháu, không có ý tứ gì khác.”

“Lão Lý nói cháu là sinh viên đại học còn bị lừa gạt, cháu nhìn hần là một giáo sư đại học, còn không phải bị lừa gạt, hần nói cháu kỳ thực đang nói chính mình, cháu đừng để trong lòng nhé.”

Quách Tề Ngọc rõ ràng đương nhiên, đối mặt với sự quan tâm của bà An, hần có chút ghen ngạo, “Cháu biết, cháu hiểu.”

Bà An vì hần lau đi nước mắt rơi xuống, dùng sức vỗ hần, “Mau nhanh làm cá, cô sẽ không phụ đâu!”

Quách Tề Ngọc mỉm cười nín khóc, xoay người đem cá mổ bụng.

“Ăn ngon thật!”

Trên bàn cơm, Lý Ứng Trúc đầu tiên đối với tài nấu cá của Quách Tề Ngọc biểu thị ca ngợi.

“Cảm ơn.” Quách Tề Ngọc cười nói.

“Cực khổ rồi, ăn nhiều một tí.” Lý Tề Giác gấp một khối bong bóng cá cho Quách Tề Ngọc.

“Cảm ơn cậu!”

Trước đây Quách Tề Ngọc khi còn ở nhà thường hay làm cơm, biết làm các món cá ngon, chỉ là rất ít làm, nếu có làm chỉ ăn rất ít.

Sau khi ăn xong, Lý Tề Giác tranh nhau muốn rửa chén, Quách Tề Ngọc không tranh nổi, không thể làm gì khác hơn là đứng bên cạnh nhìn Lý Tề Giác tay chân vụng về, nhưng cuối cùng một bát cũng không nát – toàn bộ rửa sạch sẽ.

Quách Tiểu Bắc bồi thầy Lý ngồi ở nơi đó chơi cờ vua.

Lý Tề Giác xoa xoa tay, nói rằng: “Chúng ta không ai cùng hấn chơi cờ, chẳng thán bồi dưỡng có thể cùng hấn chơi cờ.”

Quách Tề Ngọc cười cười, Quách Tiểu Bắc với hấn giao lưu thực sự là quá thiếu, hấn cũng không biết Quách Tiểu Bắc lại biết chơi cờ vua.

Trên đường trở về, Quách Tề Ngọc thái độ khác thường – đi rất chậm, đầu chôn đến mức rất thấp.

Một đường đi đến nhà, đóng cửa lại.

Quách Tiểu Bắc không cho hấn đi làm việc, thẳng tắp theo dõi hấn, muốn hấn đem trong lòng nói ra.

Quách Tề Ngọc thoát một cái nước mắt muốn tuôn rơi, nói rằng: “Tiểu Bắc, ta có chút hoài nghi nhân sinh.”

Quách Tiểu Bắc đợi nửa ngày, chờ nghe câu nói này quả thực không muốn lại phản ứng không có chuyện gì tìm việc cho Quách Tề Ngọc, xoay người đi.

Quách Tề Ngọc đi theo nó, trong đáy lòng nước mắt tự nhiên không khống chế được muốn tràn ra ngoài.

“Anh bị lừa gạt, lại không biết em sẽ chơi được cờ vua.”

Lần đả kích này kỳ thực không tổn thất gì, chỉ có thể cho Quách Tề Ngọc rút ra bài học.

Quách Tiểu Bắc nhìn hấn, “Anh muốn nói cái gì?”

Quách Tề Ngọc khịt khịt mũi, “Anh, anh cảm thấy chúng ta cần phải giao lưu nhiều hơn chút...”

“Thật sao?”

Quách Tề Ngọc liếc mắg gạt đầu, hấn tuy rằng động kinh dưỡng thức Quách Tiểu Bắc, nhưng vẫn là hi vọng hai người có thể càng thêm thân mật một tí.

“Anh quá đáng yêu.”

Quách Tiểu Bắc trầm mắg nửa ngày, nhìn Quách Tề Ngọc nhu nhược mắg, mũi hai con mắg lỗ tai đều đỏ chót, “Anh đừng khóc nữa.”

Quách Tề Ngọc sưng sờ.

“Em không thích nói chuyện với người hay khóc.” Quách Tiểu Bắc lạnh lùng quăng câu nói, tiếp theo liền xoay người tiến vào WC.

Quách Tề Ngọc sưng sờ tại chỗ một hồi lâu, mới phản ứng được, dùng sức lau nước mắg, ngấm lại chính mình trước đây, tựa hồ xác thực quá đáng yêu...

Không biết có phải là tuyển lệ khá là phát đạt, một số thời khắc hấn đều không phản ứng lại, nước mắg cũng đã rơi ra đến rồi.

Nói đến, vậy đại khái cũng là làm người ta chán ghét đi.

“Động một chút là khóc, người khác nhìn thấy còn không biết nói chúng ta thế nào đây!”

“Khóc muốn!”

“Mít ướt như con gái...”

Những lời chói tai kia đều còn ở bên tai, Quách Tề Ngọc dùng sức hít sâu.

Một đại nam nhân động một chút là khóc thành như vậy, thật sự rất buồn cười, không trách Tiểu Bắc không yêu chính mình.

Quách Tiểu Bắc trưởng thành quá sớm.

Tuổi còn nhỏ như vậy đã chịu đựng nhiều sự kì thị, hẳn cùng Quách Tiểu Bắc có nhiều điểm giống nhau nhưng trưởng thành hai loại tính cách tuyệt nhiên khác nhau.

Quách Tề Ngọc nhìn về phía ngoài cửa sổ, đèn đường đã sớm tắt chỉ còn lại bầu trời đêm đen kịt.

Hắn dùng sức vỗ vỗ mặt mình.

Không được khóc!

Phải làm tấm gương tốt cho Tiểu Bắc và lấy Tiểu Bắc làm mục tiêu phấn đấu.

Quách Tề Ngọc xoay người đi gõ cửa Toilet, “Tiểu Bắc, em rửa mặt xong chưa?”

(Hết chương 10)

11. Chương 11

Edit: Shin

Quách Tiểu Bắc mở cửa, mặt không hề cảm xúc – theo dõi hắn nhìn một lúc, sau đó tránh ra, “Được rồi, anh vào đi.”

Quách Tề Ngọc cấp tốc đi vào tắm rửa, rửa mặt sau đó đi về phía giường.

“E hèm...”

Quách Tề Ngọc hắng giọng một cái, “Tiểu Bắc, anh nghỉ công việc làm thêm buổi tối rồi.”

“Em biết.”

“Chờ tháng chín khai giảng, tiền lương nhà sách không đủ chi tiêu cho hai chúng ta, có khả năng anh sẽ đi kiếm công việc khác.”

“Còn gì nữa không?”

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, “Nhưng là anh không biết nên làm cái gì?”

Trầm mặc một hồi, Quách Tề Ngọc thấp giọng nói: “Tiểu Bắc, anh... anh đang nghĩ có thể chờ anh có điều kiện...”

Quách Tiểu Bắc thả sách xuống, nhìn hắn, “Đợi tới lúc đó, em đã bị người ta thu dưỡng rồi.”

Quách Tiểu Bắc mỗi cuối tuần đều trở về học viện mồ côi một lần, chuẩn bị chờ gia đình đến xem bọn họ.

Quách Tề Ngọc ánh mắt buồn bã, có chút chua xót.

Trước đó, có một gia đình có ý nguyện muốn thu dưỡng Quách Tiểu Bắc, viện trưởng viện mồ côi nói rõ tình huống, bọn họ biểu thị không liên quan, liền cùng Quách Tề Ngọc đàm luận.

Quách Tề Ngọc không biết nên nói cái gì, dù sao hắn không có bất kỳ quyền lực gì, vũ khí duy nhất chính là Quách Tiểu Bắc thân cận hắn hơn.

Này không thể coi là vũ khí.

Ở viện mồ côi viện trưởng an bài xuống, đôi vợ chồng còn mang Quách Tiểu Bắc ra ngoài chơi một ngày.

Quách Tề Ngọc ở nhà thấp thỏm bất an chờ, chờ đến khi nghe tin Quách Tiểu Bắc muốn ở lại qua đêm nhà vợ chồng gia đình họ.

Quách Tề Ngọc mở to mắt, đợi tới bình minh ngày hôm sau.

Giữa trưa ngày thứ hai, viện trưởng gõ cửa nhà bọn họ, vẻ mặt bất thiện không dễ nhìn.

Quách Tiểu Bắc đứng bên cạnh hẩn đi đổi giày, cởi quần áo đi vào trong WC, lập tức truyền đến tiếng nước tắm rửa.

“Đứa nhỏ này, thật sự là...” Viện trưởng nói xong ngọn nguồn sau muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cáo từ.

Quách Tề Ngọc như người mộng du, vẻ mặt hốt hoảng – đi tới bên giường ngồi xuống.

Quách Tiểu Bắc tắm xong đi ra, lau khô tóc, trực tiếp nằm ở trên giường, cái gì cũng không nói, nhắm mắt lại liền ngủ.

Quách Tề Ngọc sững sờ, đưa tay đem hẩn lay tỉnh.

Nhìn Quách Tiểu Bắc vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, hỏi: “Viện trưởng nói, em đem nhà bọn họ quây hồng bát?”

Quách Tiểu Bắc không đưa ra ý kiến gì.

Quách Tề Ngọc có chút tức giận, “Em làm sao vậy, tại sao có thể như vậy chứ? Lễ phép căn bản anh dạy em đâu rồi!”

Con người Quách Tiểu Bắc đen thui theo dõi hẩn, Quách Tề Ngọc có chút nhụt chí, “Nói thế nào đi chẳng nữa, như vậy là không lễ phép...”

“Tên nam nhân kia dám loạn em.”

Quách Tiểu Bắc nhìn hẩn một lúc, đột nhiên mở miệng nói.

Quách Tề Ngọc sắc mặt lập tức thay đổi, “Cái gì? Em nói lại lần nữa cho anh nghe?”

Quách Tiểu Bắc quan sát phản ứng Quách Tề Ngọc một lúc, vô cùng bình tĩnh nói, “Thằng cha đó mò phía dưới em, còn nắm chặt chân em không buông.”

“Cái gì?!”

Quách Tề Ngọc lập tức vén chăn lên, lột ra quần lót Quách Tiểu Bắc vàng bạc giao chéo nhau, còn mang theo vết thương cũ trên bắp đùi trắng nõn.

Quách Tề Ngọc đem hẩn lặn qua lộn lại nhìn một lần, xác định không có dấu vết gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ông ta chỉ mò ở dưới, chẳng hề làm gì cả.” Quách Tiểu Bắc giọng nói bằng phẳng không chấp chùng.

Quách Tề Ngọc đứng lên, “Còn muốn làm cái gì nữa chứ?!”

“Không được, anh phải đi tìm viện trưởng.”

“Tại sao có thể cho hạng người như vậy tiếp xúc em.”

Không biết là kích thích tới mức nào, Quách Tiểu Bắc híp híp mắt, cảm thấy Quách Tề Ngọc phản ứng quả thực có chút cấu kỉnh quá độ.

Quách Tiểu Bắc sử dụng sức lực toàn thân, rốt cục để Quách Tề Ngọc bình tĩnh lại, cho hẩn biết loại này tìm ai đều không có tác dụng, chỉ có dựa vào chính mình.

“Tại sao lại như vậy chứ?”

Quách Tề Ngọc bụm mặt, vẻ mặt rất tuyệt vọng, như trở về thời kỳ không ánh nắng mặt trời trước kia, mỗi ngày lo lắng sợ hãi, ở ngay cầu thang đột nhiên có người đi ra làm hẩn hoảng sợ, hoặc đối diện cánh cửa đột nhiên mở ra, cùng với bàn tay lớn che kín miệng mình...

Quách Tiểu Bắc khuyên giải rất lâu, Quách Tề Ngọc khóc thút thít từ từ ngủ thiếp đi...

Hẩn biết, khi hai người ở chung, lời nói dối nhất định càng nhiều, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng thu dưỡng thất bại.

Nhưng trong lòng Quách Tề Ngọc đưa ra cái kết.

Nếu như có gia đình thật sự phù hợp điều kiện nuôi dưỡng Quách Tiểu Bắc, hẳn biết mình bất luận làm sao đều ngăn cản không được.

Quách Tiểu Bắc nhìn về mặt hắn biến đổi, trong lòng cũng hơi động, bật thốt lên, “Yên tâm, em sẽ không bị ai thu dưỡng đâu.”

Đơn giản như Quách Tề Ngọc, căn bản không có suy nghĩ câu nói đầy thâm ý này, chỉ buồn buồn nói rằng: “Làm sao em biết?”

Quách Tiểu Bắc không tiếp tục nói nữa.

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, “Kỳ thực, kỳ thực anh thật sự không thể cho em một cuộc sống bình thường...”

“Cái gì là cuộc sống bình thường?”

Quách Tiểu Bắc phát hiện Quách Tề Ngọc lại có điểm không đúng, mau đánh gãy lời hắn.

“Chính là độ tuổi tiểu học của em, tiếp theo còn lên trung học, sơ trung, cao trung cuối cùng là lên đại học, em nên lựa chọn ngành học em thích, sau khi ra trường tìm một công việc yêu thích, cuối cùng cưới vợ sinh con.”

Quách Tề Ngọc sung sướng nghĩ.

Quách Tiểu Bắc không cảm kích chút nào, “Anh có thể cho em tất cả sao?”

Quách Tề Ngọc thở dài, “Anh tối thiểu không thể cho em một cái hộ khẩu!”

Hơn nữa nếu như theo hắn, rất có thể ở trong vòng mười năm, Quách Tiểu Bắc cũng không thể được hắn nhận nuôi, trước sau là không hộ khẩu...

Không có hộ khẩu, không có thân phận, Quách Tiểu Bắc không được đi học, chớ đừng nói chi là công việc tốt, cô vợ tốt...

“Vậy anh muốn thế nào?”

Quách Tiểu Bắc không để ý mình có hộ khẩu hay không, chỉ quan tâm người trước mặt này có hay không lại làm quyết định ngu xuẩn gì!

Quách Tề Ngọc nằm trên giường, nhìn trần nhà loang lổ suy nghĩ rất lâu, đột nhiên ngồi dậy, rất có chí khí nắm chặt nắm đấm.

“Quách Tiểu Bắc, anh phải cho em có tên trong hộ khẩu.”

Quách Tề Ngọc ý chí chiến đấu sục sôi – tuyên cáo hắn vừa bắt đầu lời liền muốn nói, không cần thận bị Quách Tiểu Bắc đánh gãy, rơi vào hoàn cảnh ăn năn hối hận.

Quách Tiểu Bắc đứng ngay khu vực gió lớn, tiếng gió che khuất đi tiếng nói của nó, “Được, em chờ anh.”

Quách Tề Ngọc không nghe thấy, nhìn thấy Quách Tiểu Bắc đứng ngay giữa quạt, “Tiểu Bắc, quay về đây em muốn bị cảm à!”

Quách Tiểu Bắc một lần nữa đến nằm xuống, bởi vì mùa hè thực sự quá nóng, hai người tuy rằng ngủ trên một cái giường, nhưng cũng hết sức nằm cách nhau không đụng vào nhau.

Ngày hôm nay Quách Tiểu Bắc nắm chặt tay Quách Tề Ngọc, lòng bàn tay Quách Tề Ngọc có vết chai, vượt nhẹ kỳ thực rất thoải mái, dường như có cảm giác giống như Quách Tề Ngọc trở về nắm chặt bàn tay nhỏ Quách Tiểu Bắc.

Hai người ngày thứ hai khi tỉnh lại, hai bàn tay lớn nhỏ vẫn lồng chặt vào nhau.

Bởi vì lòng bàn tay chảy mồ hôi, dra trải giường đều thấm ướt.

Quách Tiểu Bắc có chút không thoải mái, rời giường vọt vào WC.

Quách Tề Ngọc cười, rời giường chuẩn bị nấu bữa sáng.

Ngày hôm nay cùng thầy Lý đi tố cáo bọn lừa đảo, đến đồn công an viết hóa đơn chứng minh thân phận, lấy lại số tiền lừa gạt.

Đi đến phòng chuyên môn nghe một anh cảnh sát giảng làm sao phân biệt được đâu là thật đâu là lừa đảo.

Quách Tề Ngọc ngồi chung quanh một đồng bác trai bác gái có vẻ lúng túng cực kỳ, lúc này hắn mới biết ngày đó nhìn thấy mấy người trẻ tuổi tất cả đều là đồng phạm cùng với tên bốn mắt.

Ở thời điểm hắn do dự không quả quyết, bọn họ lấy thời điểm này tập trung vào mọi người, miễn cho những con cá béo phì này sẽ chạy thoát, thỉnh thoảng còn muốn đi đầu công tác, người thuyết trình tuyên giảng một hồi sau đó lại lấy lý do đã chuẩn bị kỹ càng hắn sẽ được mọi người nhiệt liệt ủng hộ.

Quách Tề Ngọc chính là như vậy bị tên bốn mắt từng bước một đi vào cạm bẫy còn hồn nhiên không biết điều đó.

Vị cảnh sát trung niên nhìn những người cao tuổi một mặt hồ đồ có chút bất đắc dĩ, hắn biết mặc dù ngày hôm nay hắn đem hết thảy lừa gạt đều nói một lần, những bác trai bác gái này rồi sẽ lại bị gạt lần nữa.

Nhất là làm cho cảnh sát kinh ngạc chính là ngồi ngay giữa còn có sinh viên đại học.

Hắn đi vào đồn công an đến lĩnh tiền, cảnh sát cũng hoài nghi hắn có phải lại là một tên lừa gạt nữa không.

Có điều nhìn tên sinh viên đại học vẻ mặt hồ đồ, cảnh sát đột nhiên liền tin tưởng người này.

Cuối cùng, hắn tổng kết một câu, “Chỉ cần không tham lam, không lấy tiền ra, người khác liền không lừa gạt được mọi người!”

Vị cảnh sát nhìn một chút, chỉ có người trẻ tuổi ngồi ở giữa kia, rốt cuộc không còn đáng vẻ hồ đồ, tựa hồ chỉ nghe đã hiểu cuối cùng giống như chợt thức tỉnh ra.

Đi ra đồn công an, Quách Tề Ngọc tìm tới tiệm sách nơi Quách Tiểu Bắc đang đọc sách, vốn nghĩ muốn trực tiếp về nhà.

Quách Tiểu Bắc lôi kéo hắn, “Chúng ta đi thị trường nhân tài đi.”

Quách Tề Ngọc chợt cảm thấy chính mình còn không bằng một đứa bé tính giác ngộ cao, cảm thấy hổ thẹn, quyết định ngày hôm nay cố gắng tìm việc làm!

Thị trường nhân tài vẫn còn nhiều người, đứa nhỏ đi dạo chơi hỏi qua một chút chức vị làm việc gì.

Quách Tề Ngọc CV bất cứ lúc nào đều mang trên người, chỉ là ai cũng không muốn chiêu sinh một sinh viên đại học.

Tìm việc làm quá khó.

Hai người thỏa thuận trước tiên không nghỉ việc nhà sách.

Hai người dạo chơi đến trời sắp tối, mới chậm rãi trở về.

Quách Tiểu Bắc đã có chút mệt mỏi, Quách Tề Ngọc không sợ nóng không sợ mệt – mạnh mẽ vác nó lên, để nó nghỉ ngơi thật tốt.

Cảm giác được trên lưng đứa nhỏ từ từ ngủ thiếp đi, Quách Tề Ngọc trong lòng ấm áp, ngày hôm qua thật sự đã kích trong nháy mắt khôi phục máu huyết.

“Ba ơi, con có thể cắm mười cây nến được không?” Một cô bé thanh âm non nớt vang lên ở phía trước.

“Không được nha, Tiểu Niếp năm nay mới bốn tuổi, chỉ có thể cắm bốn cây nến.”

Trước mặt đi qua một người phụ nữ, thanh âm người cha ôn hòa, dẫn theo điểm ý cười, trên tay nhấc theo bánh sinh nhật vừa nhìn liền biết rất cao sang.

“Sinh nhật nguyện vọng của con là cắm mười cây nến lên ổ bánh kem, như thế không thể thực hiện được sao?” Bé gái âm thanh thất vọng.

“Ồ ba nhớ sinh nhật nguyện vọng của Tiểu Niếp là trở thành công chúa kia mà!”

Gia đình họ từ từ dần đi xa, nhưng Quách Tề Ngọc đi càng ngày càng chậm...

Buổi tối trước khi ngủ, Quách Tề Ngọc thử hỏi một câu, “Tiểu Bắc, em có biết em năm nay bao nhiêu tuổi không?”

Quách Tiểu Bắc vốn buồn ngủ – nhắm chặt hai mắt, nghe được câu này, lại lập tức nói, “Anh muốn hỏi cái gì?”

Quách Tề Ngọc bị phản ứng của hắn dọa đến, “Anh... anh chỉ tò mò hỏi chút đó mà.”

Quách Tiểu Bắc tựa hồ có hơi phản ứng lại, thần thái một hồi thả lỏng, “Anh đột nhiên hỏi em tuổi tác, em còn tưởng rằng mình vẫn còn ở đó.”

Quách Tề Ngọc vỗ vỗ lưng nó.

“Trước đây hỏi tuổi tác, nó mang ý nghĩa sẽ phát sinh chuyện không tốt.” Quách Tiểu Bắc trầm mặc một hồi nói rằng, “Kỳ thực em cũng không biết em bao nhiêu tuổi.”

“Có một số đứa lớn thì tên kia nói hắn mười hai tuổi, mười ba tuổi, mười bốn tuổi, sau đó bọn họ liền bị mang đi, không biết đi nơi nào, không bao giờ thấy họ trở về.”

“Còn nhỏ hơn một chút cỡ chín mười tuổi, tay chân linh hoạt sẽ đưa đi làm ăn trộm, diện mạo tốt thì nuôi dưỡng, không tốt liền đánh gãy tay chân, tiếp tục đi đòi tiền.”

“Tiểu Bắc...”

Quách Tề Ngọc không nghĩ tới Quách Tiểu Bắc lại đột nhiên nói tới chuyện của nó trước kia, “Vậy em làm sao trốn ra đây được?”

Quách Tiểu Bắc tỏ vẻ lúng túng, “Em lên kế hoạch rất lâu, chạy trốn rất nhiều lần.”

Quách Tề Ngọc không dám tưởng tượng Quách Tiểu Bắc mỗi lần bị đưa trở về, đáng vẻ bị dẫn vật phẩm hại, viên mắt không khỏi đỏ lên.

Quách Tiểu Bắc vô tình nói: “Bọn họ không làm gì em hết, khi em bị tóm lại họ chỉ giáo huấn một hồi thôi.”

Không muốn nhắc lại vấn đề này, Quách Tiểu Bắc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Quách Tề Ngọc, “Không cho khóc, nếu anh khóc em sẽ không nói tuổi cho anh biết.”

Quách Tề Ngọc vội vàng ngừng lại, “ Bao nhiêu tuổi?”

Quách Tiểu Bắc bình tĩnh nhìn hắn một lúc, hai người ngủ ở trên một cái giường, giường lại không lớn, hai người nằm rất gần.

Quách Tiểu Bắc đưa tay ra, mở ra.

“Năm tuổi.”

(Hết chương 11)

12. Chương 12

Edit: Shin

Buổi tối ngày thứ hai, Quách Tiểu Bắc cảm thấy Quách Tề Ngọc thần thần bí bí, thời điểm tới đón hắn có vẻ rất vui, vừa nhìn đáng vẻ là biết đợi lát nữa có chuyện tốt muốn chia sẻ.

Quách Tiểu Bắc yên lặng xem biến đổi.

Phần kinh hỉ này, trong nháy mắt khi cửa mở Quách Tiểu Bắc đã hiểu được.

Một giỏ hoa quả đi kèm với bánh sinh nhật sắp xếp trên bàn, mặt trên còn cắm sáu cây nến.

Quách Tiểu Bắc đi tới, Quách Tề Ngọc đi theo phía sau, “Tiểu Bắc, sinh nhật vui vẻ!”

“Làm sao anh biết ngày hôm nay là sinh nhật em?”

“Không phải sao? Ngày mùng 8 tháng 8 là ngày tháng may mắn liền hẳn lấy làm ngày sinh nhật em!”

Quách Tề Ngọc nhẹ giọng hát bài chúc mừng sinh nhật, để Quách Tiểu Bắc ước nguyện sau đó thối nền.

Quách Tiểu Bắc không muốn làm chuyện ngốc như vậy, nhưng không chịu nổi vẻ mặt mong chờ từ Quách Tề Ngọc, nhắm con mắt một hồi, sau đó “Phù” – thổi tắt hết tất cả cây nến trên bánh.

“Ồ?Ồ? Nhanh như vậy sao?” Quách Tề Ngọc có chút ngỡ ngàng, ước nguyện sao đi quá nhanh.

“Bởi vì em nghĩ ước nguyện xong rồi.” Quách Tiểu Bắc đưa ra bộ mặt đó là chuyện đương nhiên.

“Sinh nhật nguyện vọng là không thể nói ra được nha!” Quách Tề Ngọc đành hoảng hốt tránh né.

Quách Tiểu Bắc đem đầu xoay một cái, “Nhanh ăn đi, thức ăn để lâu sẽ không ngon.”

Bánh sinh nhật thật sự rất nhỏ, hai người chia nhau mỗi người một nửa, đem bánh sinh nhật giải quyết xong, vừa vặn no rồi liền không dự định làm cơm tối.

Hai người nằm một lúc, Quách Tề Ngọc đột nhiên ngồi dậy, hộp bánh sinh nhật còn lưu lại dấu vết kem, Quách Tề Ngọc dùng đầu ngón tay quệt lên, bôi lên chóp mũi Quách Tiểu Bắc.

“...”

Quách Tiểu Bắc nghĩ không ngờ có người ấu trĩ đến như vậy.

Trên chóp mũi đứa nhỏ dính mẩu kem, cảm thấy rất ngứa, nhúc nhích cái mũi, hướng về phía Quách Tề Ngọc nói: “Lau đi.”

Quách Tiểu Bắc như vậy thật sự quá đáng yêu, mặt không hề cảm xúc, nhưng trên chóp mũi lại hết sức ngộ nghĩnh khi dính kem.

Quách Tề Ngọc đến gần, nhẹ nhàng liếm chóp mũi Quách Tiểu Bắc, “Hết rồi nè!”

Quách Tiểu Bắc bị hấn đột nhiên làm động tác này, cả kinh trợn to mắt, nhưng nhìn Quách Tề Ngọc đáng vẻ mặt vui mừng, hiểu được đối phương coi chính mình thành đứa nhỏ đáng yêu không kìm lòng muốn hôn một cái.

Trong lòng lại có chút không cam lòng cùng thất lạc.

Quách Tề Ngọc không biết trong lòng sói con đang nhiễu loạn, còn đang vui mừng, từ phía sau không biết chỗ nào lấy ra một cái hộp quà vô cùng đẹp đẽ.

“Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Bắc.”

Quách Tiểu Bắc ngồi dậy, “Cho em?”

Không nghĩ tới tiệc sinh nhật này Quách Tề Ngọc tiêu tốn như thế, còn có quà lễ vật đưa cho nó.

Nó cẩn thận từng li từng tí một mở ra.

Mấy quyển đề tập hoàn toàn mới.

“...”

“Ồ? Tiểu Bắc không thích sao?” Nhìn thấy đứa nhỏ mở ra hộp quà vẻ mặt không như những gì mình suy nghĩ sẽ vui vẻ đến thế, hần hơi nghi hoặc một chút, rõ ràng đứa nhỏ rất thích làm đề tập.

Mở tờ sách thứ nhất, chữ viết Quách Tề Ngọc thanh tú được ghi lại ở trên.

“Hi vọng Tiểu Bắc của anh lớn lên khoái khoái lạc lạc vui vẻ! —— Quách Tề Ngọc đề bút, ngày mùng 8 tháng 8 năm 1995.”

Quách Tiểu Bắc cười lên, “Không có, em rất thích.”

Nó nhìn chăm chăm tờ giấy không rời mắt, Quách Tề Ngọc ôm nó, “Sau đó hàng năm anh cùng em mừng sinh nhật, được hay không?”

“Dạ được.”

Có thể thấy, ngày hôm nay đứa nhỏ luôn luôn bình tĩnh có chút hưng phấn.

Ngủ thì nhích tới nhích lui.

Quách Tề Ngọc nói rất nhiều lần, để nó nhanh đi ngủ nếu không ngày mai sẽ dậy trễ.

Lời nói như vậy căn bản không có tác dụng, rốt cục Quách Tề Ngọc không chịu được sự quấy rầy từ sói con, đem lật người sói con tét mông một cái.

“Bộp” Tuy không nặng nhưng âm thanh trong đêm tối nghe rõ ràng.

Một hồi yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh từ ngoài cửa sổ và tiếng quạt từ bên trong căn phòng.

Thật lâu không thấy động tĩnh từ sói con, Quách Tề Ngọc có chút hoảng hốt, hần mở mắt ra, liếc mắt nhìn Quách Tiểu Bắc.

Đột nhiên bị sói con ôm chặt lấy.

Đợi quãng thời gian, thời điểm Quách Tề Ngọc muốn ngủ, nghe thấy tiếng sói con hờn dỗi nói, “Cảm ơn anh Tề.”

Đây là sói con lần thứ nhất ra dáng đường hoàng xưng tên hần.

Quách Tề Ngọc vẻ mặt kích động, sờ mái tóc mềm mại nói với sói con, “Không cần khách sáo”, sau đó hai người ôm nhau ngủ thiếp đi.

Nửa đêm bởi vì thực sự quá nóng, sói con đem hần đẩy sang một bên.

...

Quách Tề Ngọc tìm tới công tác, giúp người ta lắp đặt món linh kiện bật lửa, có thể làm ở nhà, một mao tiền 7.

Quách Tề Ngọc làm được rất vui vẻ, không cần lãng phí đầu óc, buổi tối còn có thể chơi đùa cùng Quách Tiểu Bắc.

Sau khi khai giảng, không có nhiều thời gian đi nhà sách, Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là cầm nhiều linh kiện, mỗi ngày buổi tối làm làm việc rất trễ.

Cũng may tiết trời thu đến, khí trời khá là mát mẻ, mùa đông còn chưa tới ngón tay Quách Tề Ngọc còn linh hoạt, thời điểm một tuần trôi qua giao hàng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Đến thời điểm mùa đông, Quách Tề Ngọc chuẩn bị đi mua hai áo khoác nhưng cho Quách Tiểu Bắc, mới phát hiện hai tuần lễ vừa qua người ở viện mồ côi không ghé thăm.

“Tiểu Bắc, tuần trước người ở viện mồ côi có đến thăm em không?” Quách Tề Ngọc một bên đeo khăn quàng cổ cho Quách Tiểu Bắc, một bên hỏi.

“Dạ không có.”

Tuần trước Quách Tiểu Bắc chính mình chờ đợi ở nhà, không có ai ở cửa đến thăm viếng.

“Nếu qua một tháng, anh thi cuối kỳ xong, nếu như vẫn chưa có người tới thăm, chúng ta liền đi hỏi thử chứ?”

“Dạ được.”

Dáng người Quách Tiểu Bắc đẹp dễ, mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, các chị gái nhân viên trong cửa hàng ồn ào đổ xô ra ngắm nhìn, Quách Tề Ngọc đau đầu, vung tay lên mua vài bộ quần áo chỉnh tề.

Cuối cùng vẫn là Quách Tiểu Bắc không muốn, lôi kéo hần ra cửa.

“Tiểu Bắc, sao em lại đẹp mắt như thế, thực sự là mặt cái gì cũng dễ nhìn...”

Hai người trên đường về nhà, Quách Tề Ngọc liên tục cằn nhằn, trên đường đi ngang qua chợ bán thức ăn còn đi mua đuôi cá.

“Trở về anh hầm canh cá cho em ăn!”

Quách Tề Ngọc lắc lư túi ni lông trên tay mình, hướng Quách Tiểu Bắc nở nụ cười.

Hai người rất ít khi tiêu xài qua, chớp mắt liền rất tận hưởng.

“Tại sao anh vui vẻ như vậy?” Buổi tối trước khi ngủ, Quách Tiểu Bắc rốt cục hỏi.

Quách Tề Ngọc sững sốt, suy nghĩ một chút cười nói: “Đại khái bởi vì thời gian này năm ngoái, em sẽ đứng ở chỗ đó chờ anh về.”

Quách Tiểu Bắc không nói gì, cái kia sao có thể tính là chờ hân?

Nó hồi đó chỉ là chạy đến, đói bụng đến không chịu nổi, nhìn thấy một người nhấc theo đồ ăn, không nhận được nhào tới đoạt lấy.

Chưa hề nghĩ tới hậu quả sẽ là như thế nào, cứ việc Quách Tề Ngọc cuối cùng không có tính toán, mà chiếc túi cơm đồ ăn thừa kia, cũng bởi vì mình đánh không lại đám chó mèo hoang đành phải phân ra nửa cho tụi nó.

Nó biết Quách Tề Ngọc chính là người như vậy, nhu nhược nhất gan, tuy rằng muốn chiếm một ít tiện nghi, nhưng tâm tính đều là nhẹ dạ thiện lương.

Nó ôm lấy Quách Tề Ngọc, cái gì cũng không nói.

Quách Tề Ngọc ôm nó lên, đi tới trên giường lấy mền đắp kín cả hai sưởi ấm lẫn nhau.

Quách Tiểu Bắc bị ôm lấy, bay lên không cảm giác không được, bị người ôm cảm giác cũng không được, cũng không phải không được, chỉ là mỗi lần như vậy bị ôm lấy thì Quách Tiểu Bắc luôn cảm thấy vô lực, nó vẫn như cũ yếu đuối như vậy, mặc dù Quách Tề Ngọc gây yếu cũng có thể ôm nó như ôm một đứa trẻ.

Cũng may đứa bé này cũng không nhẹ, Quách Tiểu Bắc rất thích xem Quách Tề Ngọc ôm mình một khắc đó lộ ra dáng vẻ chật vật.

Dáng vẻ chật vật rõ ràng càng ngày càng lâu, Quách Tiểu Bắc trong lòng liền càng ngày càng khoan khoái.

Nó cho rằng, ở một mức độ nào đó khi nó lớn lên, một ngày nào đó Quách Tề Ngọc sẽ ôm nó không nổi.

Quách Tề Ngọc cũng nói như vậy, hân nhẹ nhàng vỗ lưng Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc nhà anh càng lớn càng nặng anh ôm không nổi.”

“Nếu như vậy thì tính sao đây anh?” Nó khổ sở nói.

Quách Tiểu Bắc đem đầu chôn trong chăn, không khống chế được lén lút nở nụ cười.

“Giở chăn ra, kéo ngộp thở.” Quách Tề Ngọc nhìn nó đột nhiên co vào trong chăn, vội vã lôi ra ngoài.

Quách Tiểu Bắc nhìn hân mặt mày uể oải, đột nhiên nói rằng: “Nếu anh không ôm em nổi, liền đến lượt em ôm anh nha!”

Quách Tề Ngọc sững sờ, đột nhiên nghe được câu nói này, trong lòng âm áp nồng đậm, hân cười nói: “Anh chờ một ngày em sẽ ôm được anh!”

...

Thi cuối kỳ xong, thầy Lý cho Quách Tiểu Bắc nghỉ đông tại nhà bọn họ, Quách Tề Ngọc khéo léo từ chối.

Một nhà thầy Lý cũng không dư dả gì, trợ giúp như vậy Quách Tề Ngọc rất cảm kích, dù sao đó là thời điểm khó khăn nhất thầy Lý đuối tay ra cứu viện.

Quách Tề Ngọc cả đời cảm kích ông, nhớ đến cả nhà bọn họ, nhưng mỗi nhà mỗi người có cái khó xử riêng, Quách Tề Ngọc đáp ứng đi xem bọn họ một chút, nhưng không để Quách Tiểu Bắc học tập ở nhà họ.

Chọn một ngày khí trời khá là ẩm áp, Quách Tề Ngọc xin nghỉ, mang theo Quách Tiểu Bắc đi tới học viện mồ côi.

Đi đến nơi liền thấy nơi này so với bình thường không khí càng quạnh quẽ một chút.

Chuyển qua hai mặt đường phố, Quách Tề Ngọc sững sờ, bảng hiệu học viện mồ côi bị lấy xuống, cửa lớn khóa chặt.

Lại hỏi một bà thím đứng ở góc đường đang chỉ chỉ trỏ trỏ, Quách Tề Ngọc thế mới biết, học viện mồ côi này là nơi lừa đảo.

“Ấy chà, đứa nhỏ, bà viện trưởng này là người trái với lương tâm, kiếm lời ăn tiền từ mấy đứa trẻ mồ côi!” Đây là lời đúc kết cuối cùng mà bà thím đưa ra.

Quách Tề Ngọc cảm ơn, lúc này mới mang theo Quách Tiểu Bắc đi về trạm xe công cộng.

Quách Tiểu Bắc nhìn hẩn về nhà mặt không có thần sắc, nắm bóp bàn tay hẩn trong mắt lộ ra chút lo lắng.

“Hả? A, không có chuyện gì, chính là anh cảm thấy chuyện này khó mà tin nổi, cũng không phải, bọn họ đối với em làm những chuyện kia, nói rõ thật sự bọn họ là người xấu!”

Quách Tề Ngọc lấy lại tinh thần, “Tiểu Bắc à, cũng còn tốt ngày đó anh có đến xem em, sau đó mang em đem về, nếu không thì không biết chừng em sẽ đi đâu về đâu.”

“Cái viện mồ côi kia bà viện trưởng làm sao có thể ung dung liền để anh mang em đem về, khẳng định là bởi vì làm những việc XXX không thể lộ ra bên ngoài, sợ hãi anh tra ra được sẽ đi tố cáo.”

Quách Tề Ngọc gật gù, “Nhất định là như vậy, thế nhưng ác giả ác báo bà ấy chạy không thoát đâu!”

Hẩn lại ôm lấy Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc vì lẽ đó, em đừng làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng đấy.”

Quách Tiểu Bắc trầm mặc không hề phát ra tiếng động, nó gặp quá nhiều, đã không tin tưởng cái gì thiện cái gì ác cái gì quả báo.

Nhưng nhân quả luân hồi là có thật, nó sau đó mới thật sự hiểu, hóa ra kẻ ác thật sự khó qua khỏi mắt trời.

Qua nửa tháng, Quách Tề Ngọc ở nhà sách bán nhật báo W thị lại nhìn thấy tin liên quan đến học viện mồ côi đút lót quan chức cấp cao, lén lút bán nội tạng trẻ em.

Một khi đưa tin, cả nước khiếp sợ, dân chúng W thị đem đề tài câu chuyện làm trà dư tửu hậu, kéo dài đến giao thừa năm 1996.

(Hết chương 12)

13. Chương 13

Edit: Shin

“Ngày kia đến Tết rồi.” chị Mã liếc nhìn nhà sách năm trước vẫn tính là náo nhiệt, “Tiểu Quách dự định làm sao qua nổi năm nay đây?”

Chị Mã biết Quách Tề Ngọc một thân một mình ở W thị vì lẽ đó nên hỏi thẳng.

Quách Tề Ngọc cầm khăn lau tay, “A, em còn chưa nghĩ đến...”

“Em dự định ăn Tết một mình à?” chị Mã hỏi.

Quách Tề Ngọc đang muốn lắc đầu, liền nghe chị Mã nói: “Tết đến trong cửa hàng chuyện làm ăn luôn luôn không ít, nếu không mấy ngày đó Tiểu Quách đến giúp chị phụ một tay, được chứ?”

“A?” Quách Tề Ngọc sững sờ, chị Mã lòng nghi ngờ với người lạ rất nặng, không nghĩ tới lần này lại cho hẳn công việc giữ cửa hàng.

Chị Mã cười nói: “Thật ra, bé con nhà chị muốn đi du lịch Tết ở Nội Mông, chị nghỉ trong cửa hàng chuyện làm ăn mấy dịp Tết vẫn tính là có thể...”

“Dạ, là...”

“Công việc này chỉ dành riêng cho em, để em đến bảo vệ cửa hàng, chị sẽ cho em thêm tiền, được không?”

Quách Tề Ngọc có chút không muốn, kỳ thực Tết đến kế hoạch hẳn cũng không phải chưa nghĩ ra, chỉ là tính toán qua loa một tí, hẳn muốn mang Quách Tiểu Bắc đi W thị leo núi ở cảnh Hồng Sơn.

Thấy Quách Tề Ngọc trước sau do dự, chị Mã có chút không vui, “Tiểu Quách, đừng do dự nữa nếu không như vậy đi, chị lại cho em một chút tiền ngoài giờ làm thêm, giúp chị coi cửa hàng đến đại niên Sơ Thất”

Chị Mã đã nói như thế, Quách Tề Ngọc thực sự cự tuyệt không đành, lại thấy chị Mã luôn keo kiệt đưa ra thêm tiền ngoài giờ, liền gật đầu.

Chị Mã cười cợt, “Tốt lắm, ngày mai Tiểu Quách không cần đến cửa hàng, cho em một ngày nghỉ phép đấy.”

Quách Tề Ngọc vội vã xua tay, “Dạ không cần đâu...”

Chị Mã cho rằng hẳn muốn kiếm tiền, liền mở ví lấy ra mười đồng tiền trực tiếp bỏ vào túi áo Quách Tề Ngọc, “Cầm lấy, ngày mai chị cho em nghỉ phép một ngày!”

Quách Tề Ngọc không biết tại sao chị Mã đột nhiên hào phóng như vậy, nhưng cũng không dám hỏi, lúng túng không thể làm gì khác hơn nhận lấy tiền nói lời cảm ơn chị Mã.

Khả năng là người gặp việc vui tâm tình thoải mái, chị Mã tuy rằng trong miệng thầm oán giận khi phải đi du lịch đây phiên toái này, nhưng lòng mảy ánh mắt bên trong đều lộ ra dáng vẻ vui mừng, thỉnh thoảng còn lấy ra tạp chí du lịch, cùng Quách Tề Ngọc thảo luận về thảo nguyên Nội Mông mỹ lệ.

Quách Tề Ngọc rất ngóng trông, thế nhưng hẳn không có tiền, chỉ có thể trong lòng âm thầm ước ao, lúc thì cao hứng có thêm được tiền làm thêm ngoài giờ khi thì có chút tiếc nuối mình không thể dẫn Quách Tiểu Bắc đi chơi.

Đi leo núi Hồng Sơn coi như hủy bỏ.

Hắn có chút vui mừng chỉ mới nghĩ đến đi chơi ở trong đầu, chưa nói cho Quách Tiểu Bắc ý định này của mình.

Đêm giao thừa 30 Tết, Quách Tề Ngọc mang theo Quách Tiểu Bắc đến nhà sách mở cửa rất sớm.

Vào cửa vừa ngẩng đầu, Quách Tề Ngọc liền rõ ràng tại sao chị Mã muốn cho mình nghỉ một ngày.

Camera phía trên đầu quay cận cảnh quầy thu ngân, Quách Tề Ngọc có chút bất đắc dĩ, chị Mã bệnh đa nghi thật sự rất nặng.

Sắp xếp chỗ ngồi cho Quách Tiểu Bắc, để nó ở quầy hàng bên cạnh đọc sách.

Hắn cũng không rõ liệu chị Mã có biết đến Quách Tiểu Bắc đã trực tiếp mang nó vào phía bên trong.

Vào lúc này còn sớm, trong tiệm sách không có ai, Quách Tề Ngọc như bình thường chỉnh lý lại giá sách.

Cửa đột nhiên truyền đến tiếng động, Quách Tề Ngọc đứng lên, “Chào ngài...”

Nhìn người tới có chút sững sờ, mãi đến tận khi người kia cười lên, giọng trầm thấp mang theo tính uy hiếp cực lớn vang lên, “Tiểu Ngọc, đã lâu không gặp.”

Quách Tề Ngọc toàn thân run rẩy lên, Quách Tiểu Bắc đứng ở bên cạnh hắn, thấy tình trạng của hắn không đúng lắm, ngẩng đầu có chút lo âu gọi hắn, “Anh Tề?”

Quách Tề Ngọc căn bản không nghe nó gọi, người kia tháo xuống kính mát, một đôi mắt tối đen đầy hứng thú đánh giá Quách Tiểu Bắc.

“Anh, anh tính làm gì nó?!” Quách Tề Ngọc thấy ánh mắt hằn ta không đúng, liền vội vàng đem đứa nhỏ giấu phía sau lưng mình.

“Tiểu Ngọc, thái độ gặp mặt người quen có phải có chút không lễ phép?” Người kia thấy hấn như mèo bị đâm đuôi, cảm thấy có chút buồn cười, tiếng cười trầm thấp vang lên.

Quách Tề Ngọc yết hầu lạnh lẽo, hầu như nói không ra lời, chết đứng nhìn chòng chọc về người trước mặt.

“Ông là ai?”

“Tiểu Bắc, em câm miệng!”

Quách Tề Ngọc âm thanh sắc nhọn đánh gãy câu hỏi Quách Tiểu Bắc đưa ra, như là đối với tình huống này chưa bao giờ cảm thấy nghi hoặc, Quách Tiểu Bắc từ phía sau Quách Tề Ngọc đi ra, kỳ quái liếc mắt nhìn toàn thân Quách Tề Ngọc căng thẳng.

Người kia còn đang cười, tiếng cười ở trong cửa hàng nghe rất rõ ràng, phía bên ngoài nhạc Tết đang phát sóng huyền ảo nhưng nghe vào trong tai Quách Tề Ngọc như tiếng kèn đám ma lạnh lẽo âm u.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, “Anh... anh đến nơi này...”

“Tiểu Ngọc năm đó đi được xa như vậy, không muốn gặp lại tôi sao, nhưng là tôi muốn gặp Tiểu Ngọc nha.” Người kia mím môi, “Tôi chỉ muốn hỏi tại sao Tiểu Ngọc nhẫn tâm bỏ rơi tôi chạy đến nơi này?”

Hắn nhìn Quách Tề Ngọc, như mãnh thú nhìn con mồi nằm dưới móng vuốt, “Hiện tại tôi muốn hỏi Tiểu Ngọc ở đâu ra xuất hiện đứa bé này?”

Hắn nghiêng miệng, cười đến thâm tà, Quách Tề Ngọc hầu như biết hấn một giây sau muốn nói gì.

“Tiểu Ngọc sao em lại lén lút sinh ra con của chúng ta, mà không báo cho người làm cha đây một tiếng?”

Quách Tề Ngọc nhắm mắt lại, tựa hồ đối với loại sỉ nhục này đã tập mãi thành quen, hấn tự nói với chính mình nhin một chút rồi sẽ qua.

“Ông nói vậy!”

Quách Tiểu Bắc đột nhiên hét lớn một tiếng.

Quách Tề Ngọc kinh ngạc đến ngây người, liên tục lúng túng, “Tiểu Bắc...”

Người kia nở nụ cười, đang muốn nói đột nhiên bị Quách Tề Ngọc đánh gãy, “Long Chấn, tôi giờ đã thành niên, anh không nên ép buộc tôi.”

Hắn bình tĩnh nhìn về phía Long Chấn, chăm chú nắm tay Quách Tiểu Bắc, cứ việc nhìn thấy Long Chấn nháy mắt trong đầu nổi lên hết thảy ký ức tối tăm hầu như đem hấn nhấn chìm, nhưng nhờ Quách Tiểu Bắc để hấn một lần nữa thật sự nhìn thấy ánh sáng cuối con đường.

Hắn nắm lấy Quách Tiểu Bắc, như một người chết chìm tìm thấy một tấm ván nổi trên mặt nước.

Hắn chưa từng cùng Long Chấn nói chuyện nhiều, đại khái là sau khi nói xong, dừng khí mất đi hai phần ba, Long Chấn càng cười, hấn liền càng chột dạ.

Cả hai bên đứng đó trước sau giằng co đối lập.

“Tớ có tiền mừng tuổi rồi có thể mua đồ mình muốn.”

“Tớ cũng có nhưng mẹ lấy đi rồi.”

Một đám thiếu nhi vui sướng đi tới, đều ăn vận trang phục áo khoác nhung đầy tròn vo như mấy trái cầu tuyết lăn vào.

“Ồ?” Có một đứa nhỏ thường hay đến nơi này, đi vòng quanh Long Chấn một vòng, chỉ vào hấn hỏi Quách Tề Ngọc, “Anh Tiểu Quách, đây là bạn anh sao?”

Quách Tề Ngọc lắc đầu, “Hôm nay truyện tranh mà em muốn có khả năng đến trễ, trước tiên các em đi chơi một lúc rồi hẵng lại đây.”

Đem nhóm thiếu nhi đưa đến khu nhi đồng, Quách Tề Ngọc một lần nữa đối mặt Long Chấn, “Long, Long Chấn những việc trước đây anh làm hiện tại anh không thể làm một lần nữa.”

Hắn sống nhờ ở nhà người thân thích thì gặp Long Chấn và mở ra cơn ác mộng đời hắn, hắn chưa bao giờ nghĩ tới cơn ác mộng này lại một lần nữa tìm đến hắn.

Long Chấn giơ tay, muốn sờ vào mặt đứa nhỏ đột nhiên xuất hiện làm thay đổi cuộc sống tẻ nhạt của y, khi y thấy đứa nhỏ rụt rè sợ hãi, loại đùa giỡn này trở nên biến chất, Long Chấn không khống chế được dục vọng mình muốn chạm vào hắn.

Y biết rõ mình biến thái, muốn phát triển nó lên tầm cao hơn.

Y chỉ muốn Quách Tề Ngọc toàn thân đều bị chính mình khống chế, y để hắn khóc, y để hắn cười, y hưởng thụ quan hệ như vậy.

Không phải là không có chú ý tới Quách Tề Ngọc đối với y hoảng sợ, chỉ là y yêu thích đáng về Quách Tề Ngọc sợ hãi không dám phản kháng.

Quách Tề Ngọc sau khi thi đại học đi đến W thị, y không có trách cứ vì đây giống như là trên đầu một con mèo, người thả hắn rời đi để hắn cố gắng hưởng thụ thế giới bên ngoài, thời điểm người đứng trước mặt hắn một khắc đó về mặt nhất định phi thường đặc sắc.

Quách Tề Ngọc không để y thất vọng.

Trong nháy mắt đó khi nhìn thấy y, trong lòng đặc biệt sung sướng.

Mặc dù Quách Tề Ngọc nhặt được đứa nhỏ lang thang hung dữ, y không có cách nào giận hắn, y yêu đáng về Quách Tề Ngọc bởi vì hoảng sợ mà hai mắt mở to ra nhìn như chú nai con.

Y thật vất vả mới có thời gian đến W thị, đi tìm hiểu về trường học, nhà trọ nơi Quách Tề Ngọc thuê căn phòng nhỏ, lại tìm đến cửa hàng sách nơi hắn làm việc.

Y giữ dáng vẻ gần mười ngày, rốt cục quyết định cho Quách Tề Ngọc một phần lễ vật, y liền đi thẳng tới nhà sách.

Cuối cùng y ngày nhớ đêm mong cũng gặp được hắn cùng cặp mắt mở to tròn kia.

Cánh tay y truyền đến từng trận đau nhói.

Y cúi đầu nhìn, đứa bé về mặt tối tăm đang trừng trừng nhìn hắn trông không giống đứa trẻ bình thường khác.

Quách Tiểu Bắc dùng một con dao nhỏ thẳng thắn dứt khoát đâm vào tay Long Chấn, máu tươi theo vết thương rơi xuống.

“A...”

Long Chấn cười khê, “Thằng nhóc này...”

Quách Tề Ngọc đã sớm sợ hồn lìa khỏi xác, bay lên tận trời.

Vội vàng cầm tay Long Chấn giơ lên, sau đó chạy đi lấy giấy mua băng gạc cùng thuốc sát trùng.

Không kịp trách cứ Quách Tiểu Bắc một tiếng, liền cầm tiền đi ra ngoài.

“Hai người ở chỗ này chờ tôi trở về!”

Long Chấn buồn cười nhìn hắn đi ra ngoài, sau đó mới quay đầu lại, nhìn về mặt Quách Tiểu Bắc âm trầm, “Thằng nhóc, con dao nhỏ này không làm bị thương nặng được người khác đâu.”

Quách Tiểu Bắc nhìn hắn một lát, trầm thấp nói, “Cách xa anh ấy một chút!”

Long Chấn sau khi nghe xong, liền cười cợt đứng dậy, cái tay không bị thương muốn sờ lên đầu đứa nhỏ bị Quách Tiểu Bắc một cái tát đập bay, hắn cũng mất não ha ha cười nói: “Nhóc con, mi còn quá non nớt.”

Quách Tề Ngọc chạy hồng hộc đem thuốc cùng băng gạc trở về thì Long Chấn từ lâu đã không còn thấy bóng dáng người ở đó.

Quách Tiểu Bắc nghiêm túc ngồi ở quầy hàng bên cạnh đọc sách.

Nếu không phải trên tay đang cầm thuốc và băng gạc, hẳn còn tưởng chính mình gặp ảo giác.

“Tiểu Bắc, em không sao chứ?”

Quách Tề Ngọc ngồi chồm hồm xuống, quay người Quách Tề Bắc sờ nắn xoa bóp một trận.

Quách Tiểu Bắc rất hài lòng, hẳn đầu tiên quan tâm chính là mình, sau đó hỏi hẳn, “Người đàn ông đó đi rồi, ông ta tại sao lại tìm đến anh?”

Quách Tề Ngọc vừa nghe Long Chấn đi rồi, thở phào nhẹ nhõm, lại nghe câu hỏi Quách Tiểu Bắc đưa ra.

Quách Tề Ngọc không nói ra được, chỉ nói là trước đây mình có một người bạn, ấp úng nửa ngày vẫn không nói ra được, cuối cùng chốt một câu, “Anh nợ tiền hẳn...”

Nếu như Quách Tiểu Bắc tin tưởng, nó liền không phải Quách Tiểu Bắc.

Nhưng nó không hề nói gì, chỉ nói câu, “Anh nên sớm trả tiền cho người ta.”

Quách Tề Ngọc ấp úng đáp lời, đi lấy mấy quyển truyện tranh mới ra mắt đến khu nhi đồng đưa cho mấy đứa nhỏ – chúng nó đang thảo luận nội dung một cuốn truyện tranh đang nổi gần đây.

Quách Tiểu Bắc nhìn hẳn tới tới lui lui, nhìn lại mình một chút thân thể nhỏ gầy đơn bạc.

Người nam nhân tên gọi Long Chấn kia, ngày hôm nay nó dùng con dao mang theo bên người đâm hẳn một nhát.

Lần sau sẽ là gì đây?

Hay là đến một ngày nào đó Long Chấn mang Quách Tề Ngọc ôm đi, nó cũng sẽ không biết.

(Hết chương 13)

14. Chương 14

Edit: Shin

Quách Tề Ngọc lo lắng đề phòng chừng mấy ngày, nhưng Long Chấn không còn xuất hiện nữa.

Quách Tiểu Bắc không nhắc lại việc này nữa, điều này làm hẳn thả lỏng không ít.

Khi chị Mã trở về, hiếm khi thấy chị ấy cầm một bao đồ đặc sản địa phương đưa cho hẳn, “Tiểu Quách, thịt bò này ăn không tệ lắm em đem về khi buồn miệng đem ra ăn vặt!”

Quách Tề Ngọc cảm ơn, sau đó giao món nợ chị Mã nhìn một lần, không sai lầm gì, lại phóng đại nói: “Học được kẻ chính là không giống nhau, món nợ này làm được thật thiết thực.”

Sau khi kết toán xong Quách Tề Ngọc cầm tiền trở về nhà, Quách Tiểu Bắc hiện tại đang ôn tập đề, hẳn chuẩn bị mua móng heo về hầm cách thủy.

Cầm bịch móng heo, vừa mới tra chìa khóa mở cửa, cửa liền mở ra, Quách Tiểu Bắc đứng ở cửa liếc mắt nhìn hẳn, vừa liếc vừa nhìn bịch móng heo trên tay hẳn, ngoan ngoãn chạy vào bếp lấy nồi rửa sạch móng heo.

Quách Tề Ngọc không biết ăn móng heo, nhìn Quách Tiểu Bắc ăn ba khối mới hài lòng uống canh lại gấp thêm một khối cho Quách Tiểu Bắc.

Quách Tiểu Bắc làm thế nào cũng không chịu ăn, trừ phi Quách Tề Ngọc ăn.

Quách Tề Ngọc rất cảm động, lựa qua lựa lại rồi gấp một khối ít nhất đặt ở trong chén, “Rồi đó, ăn đi.”

Khối cuối cùng này là ít nhất, không biết tự lúc nào chui vào bụng Quách Tiểu Bắc.

Quách Tề Ngọc nhìn Quách Tiểu Bắc bởi vì vụ này mà sinh hờn dỗi, cảm thấy trong lòng rất chua xót.

Hắn đem Quách Tiểu Bắc ôm vào trên đùi, “Tiểu Bắc, không nên tức giận có được hay không?”

Đứa nhỏ chôn đầu vào lòng hắn.

Hắn nhẹ nhàng vỗ nó, “Nửa cuối năm này, anh phải đi thực tập, đợi đến khi công tác tốt một chút, đến thời điểm đó anh mua hai cái móng heo, anh một cái em một cái!”

Hắn nhẹ giọng an ủi nó, có điều Quách Tề Ngọc xác thực muốn như vậy, hắn chỉ học ba năm, năm thứ ba vừa muốn ra trường tìm thực tập.

Công tác sau đó, sinh hoạt nhất định sẽ ổn định một chút, đến thời điểm tháng ngày dễ chịu, coi như bỏ khuyệt viện mồ côi không còn trợ giúp.

Qua một đoạn thời gian sống gian khổ, hắn sẽ không mang đứa nhỏ đi theo mình nữa.

Nhưng không nghĩ tới ngày thứ hai, Long Chấn biến mất mấy ngày nay lại xuất hiện.

Hơn nữa trực tiếp đứng chặn ngay ngoài cửa, hắn vừa mở cửa liền nhìn thấy Long Chấn đứng ở phía ngoài, dọa bọn họ phát sợ.

Căn phòng đơn bên trong áp suất thấp đến mười phần, đứa nhỏ ngủ đến mơ mơ màng màng – liền nhìn thấy một nam nhân không có ý tốt đi tới, trong nháy mắt tỉnh lại.

Long Chấn vừa xem vừa đánh giá căn phòng đơn, cảm thấy Quách Tề Ngọc sinh hoạt ở đây đơn giản như thể liền ngay ngắn sạch sẽ.

Nhớ tới đạo đãi khách hắn vội vã bưng ra một cái ghế nhỏ đi ra bắt chuyện cùng Long Chấn.

Long Chấn nhìn chính mình bắt đầu so sánh với cái ghế nhỏ cảm thấy có vẻ vô cùng buồn cười, cuối cùng hướng về nam nhân đang ngồi trên giường, cũng mặc kệ trên giường còn một đứa bé đang ngủ.

Mà đứa trẻ này trừng ánh mắt như kẻ giết người hướng về hắn.

“Con trai, mỗi ngày con đều ngủ chung với mẹ sao?” Hắn liếc nhìn Quách Tiểu Bắc, không hề bị ảnh hưởng bởi luồng sát khí này.

“Sau này không được như thế nữa!”

Long Chấn chỉ món đồ vật dựa vô tường, bà viện trưởng viện mồ côi bị bắt giam, tấm giường này không có cách nào trả lại, căn bản không có người nào đến tìm họ mang trở về, nhưng Quách Tề Ngọc sợ hãi ngày nào đó những người kia đột nhiên tìm đến mình, cũng không dám bán liền để tựa vô góc tường.

“Con thấy tấm giường đó chứ, đợt lát nữa ba dọn dẹp xong, con liền qua đó ngủ đi!” Long Chấn tay gối lên sau gáy rất thích đáng vẻ này.

Quách Tiểu Bắc nhìn Quách Tề Ngọc một chút, nam nhân chính ngơ ngác nhìn cái tên giở trò lưu manh không biết làm sao xử lý hắn!

Quách Tiểu Bắc vươn mình, đem chăn trực tiếp che đầu Long Chấn, từng cú đánh tàn nhẫn giáng xuống.

“Tiểu Bắc!”

Chỉ lo Quách Tiểu Bắc đánh bị thương Long Chấn, Quách Tề Ngọc vươn người ôm Quách Tiểu Bắc.

Quách Tiểu Bắc vốn ngồi không vững trên người Long Chấn, Quách Tề Ngọc dùng sức quá mạnh, ngã ra sau bản năng bảo vệ Quách Tiểu Bắc, phía sau lưng va mạnh mẽ vào thành giường.

Đau vẫn hoàn đau, Quách Tề Ngọc nhe răng trợn mắt một hồi lâu, Quách Tiểu Bắc quả thực đều muốn cời quần áo hắn ra, hắn mới thở ra hơi, “Anh không có chuyện gì...”

Long Chấn sớm vươn mình ngồi dậy, vốn là không có động tác gì, nghe được Quách Tề Ngọc nói hắn không có chuyện gì, liền một bước vượt đến trước mặt Quách Tề Ngọc, trực tiếp mò lên người hắn, vạch trần áo lông mài mòn do giặt quá nhiều, nhìn thấy vài vết hồng ửng.

Áo lông dày như vậy có thể nhìn rõ vết hồng ửng, có thể tưởng tượng sức va đập mạnh đến thế nào.

Y cũng không muốn nói Quách Tề Ngọc có bao nhiêu ngực, chỉ là vỗ lưng hắn, Quách Tề Ngọc đau đến hít một hơi lạnh.

“Lấy thuốc bôi lên!” Long Chấn ra lệnh thẳng thắn dứt khoát.

Quách Tề Ngọc không còn cách nào, đành để đứa nhỏ không cao hứng sang một bên đi lấy thuốc mang ra.

Long Chấn cầm thuốc nhìn một chút, “Chậc, thuốc quá hạn sử dụng!”

Quách Tề Ngọc đoạt lấy thuốc, “Hạn sử dụng còn ba tháng mà!”

Biết Quách Tề Ngọc tiết kiệm, Long Chấn vén áo lông đến cổ, bôi một ít thuốc lên lưng hắn.

Đang muốn đưa tay xoa, một đôi tay nhỏ ấm áp che ở bóng lưng thon gầy.

Hai đạo tầm mắt giao nhau, một bởi vì nhất định phải lấy được mà cười thờ ơ, một bởi vì thực sự sốt ruột mà vẻ mặt ủ dột.

“Tiểu Bắc, em xoa nhẹ thôi.”

Căn bản không biết sau lưng mình phát sinh biến cố gì nhưng trong lòng Quách Tề Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cũng may Tiểu Bắc đến giúp hắn.

Hắn thật sự sợ tên nam nhân Long Chấn âm trầm bất định hỉ nộ vô thường này.

Từ khoảnh khắc hắn mò lên người, toàn thân đều nổi da gà, nhưng kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn, hắn không thể phản kháng, phản kháng chỉ làm sự tình càng ngày càng tệ.

Huống chi, Quách Tiểu Bắc còn ở nơi này, hắn không muốn đem sự tình làm quá khó coi.

Bôi thuốc xong, Quách Tề Ngọc ngồi dậy.

Nhìn vòng eo trắng nõn, Long Chấn theo bản năng muốn ôm vào lòng, chợt tỉnh giấc lại nhìn Quách Tề Ngọc bởi vì đau đớn mà nước mắt lưng tròng.

Quách Tề Ngọc phản ứng cấp tốc, liền đứng dậy kéo áo lông xuống, làm bộ không nhìn thấy Long Chấn đáng vẻ hứng thú, lôi kéo Quách Tiểu Bắc đến trước bàn, chuẩn bị đem món canh móng heo còn sót lại ngày hôm qua hâm nóng lên làm món ăn sáng.

Quách Tiểu Bắc tâm tình cực kỳ kém, Quách Tề Ngọc không cần nhìn cũng biết, cùng nhau sinh hoạt lâu như vậy rồi, hắn ngược lại cũng không đi hỏi Quách Tiểu Bắc đột nhiên tâm tình biến kém, chỉ là yên lặng lo lắng Quách Tiểu Bắc có thể hay không ngoan ngoãn đợt lát nữa uống xong ly sữa bò.

Quách Tiểu Bắc không kén ăn, là một đứa trẻ ở bên ngoài chịu khổ lâu như vậy, đứa nhỏ bình thường khác đều ghét ăn tiêu xanh, nó có thể cắn nhai nuốt bình thường.

Món ghét nhất chính là sữa bò!

Nguyên nhân là, “Mùi vị sữa quá tanh!”

Quách Tề Ngọc nghe thấy hỏi, “Sữa sao lại có mùi tanh?”

Trước đây khuyên nó uống sữa tươi là chuyện rất khó khăn, nhưng đoạn thời gian gần đây ngoan lên rất nhiều, bé ngoan chịu uống xong sữa bò tuy rằng vẻ mặt rất chán ghét.

Nhưng ngày hôm nay đứa nhỏ tâm tình không tốt, Quách Tề Ngọc từ từ suy nghĩ mình nên khuyên nó như thế nào để nó uống xong ly sữa bò này.

“Cạch!”

Thả ly thủy tinh xuống, Quách Tề Ngọc lấy lại tinh thần, Quách Tiểu Bắc khoe miệng một vòng sữa trắng, trong ly rỗng tuếch.

“Em uống xong rồi?”

Quách Tiểu Bắc vô tình lau miệng, “Buổi tối em cũng uống.”

Quách Tề Ngọc vốn cao hứng, hiện tại có chút lo lắng, sờ đầu đứa nhỏ, “Em làm sao vậy?”

Quách Tiểu Bắc không nói lời nào.

Long Chấn đi tới, tựa hồ đối với thức ăn bọn họ rất không vừa ý, “Tiểu Ngọc, theo tôi chúng ta về nhà đi.”

Quách Tề Ngọc lấp ba lấp bắp – từ chối, “Tôi, tôi vẫn còn đến trường.”

“Trường học chó má đó không cần học cũng được, theo anh còn buồn rầu gì nữa?” Long Chấn không kiên nhẫn đáp.

Quách Tề Ngọc trầm mặc một hồi, hẳn kỳ thực ở thời điểm cấp ba liền biết Long Chấn là một người không đơn giản như vậy.

Bạn học cùng lớp bên trong có chút yêu thích lẫn lộn, động một chút là đánh một trận phóng thích nhiệt huyết thanh xuân.

Một số thời khắc hẳn ở WC nghe được bọn họ bàn về Long Chấn, đều rất sùng bái – gọi anh Long.

Vừa bắt đầu, hẳn không biết anh Long là ai, mãi đến khi Long Chấn đến trường học tìm hẳn, sau đó ngày thứ hai hẳn bị gọi lên văn phòng nói chuyện, biết Long Chấn đến cùng là làm gì, trở lại phòng học, tiếp nhận một đám các bạn học bình thường không bao giờ nói chuyện với nhau hỏi han hẳn.

Đủ loại vấn đề, chỉ để Quách Tề Ngọc rõ ràng một chuyện, hóa ra anh Long chính là Long Chấn!

Thời điểm lớp 12, Long Chấn không đến quấy rầy hẳn.

Chỉ đến thời điểm tốt nghiệp, nghe thấy những người kia thảo luận, vài lời đôi câu, anh Long đã lên chức thành đại ca Long.

Theo hẳn, tất nhiên không lo ăn uống.

Nhớ lúc đầu Long Chấn mặc dù đối với hẳn tìm mọi cách quấy rầy, thế nhưng mỗi một học kỳ tiền học phí vẫn là Long Chấn lo cho hẳn.

Nhưng Quách Tề Ngọc bất luận làm sao cũng không muốn trở lại tháng ngày như vậy.

Bị một người cùng giới tính sờ mó thân thể, hôn môi... Chỉ mới nghĩ đến thôi, Quách Tề Ngọc nổi một trận da gà, canh móng heo suýt chút nữa phun ra.

Long Chấn thấy hẳn trầm mặc không nói liền biết mình bị cự tuyệt, rất muốn nổi cơn điên tát hẳn vài bạt tai giống như mấy lần trước.

Nhưng hiện tại không giống, trong khoảng thời gian Quách Tề Ngọc không nói một lời liền lặng lẽ biến mất, y bỗng nhiên linh ngộ điều gì đó...

Chính y không rõ được cảm giác này là sao, trực giác nói cho y biết thời điểm này không nên tức giận.

Y chuẩn bị đi lên con đường cong không lối về!

Rất đơn giản, trong nhà Quách Tề Ngọc đang là giờ giữa trưa, nhìn Quách Tề Ngọc như trước kia không có chuyện gì làm cảm thấy rất thỏa mãn.

Quách Tiểu Bắc sau cơn phát tác vừa rồi, không còn đối với sự tồn tại của hẳn phản ứng, vẫn yên tĩnh chăm chú nhìn sách.

Tình cờ mở miệng ăn hoa quả Quách Tề Ngọc dứt, không thèm nhìn tới nó là loại gì, liền mở miệng tiếp nhận.

Long Chấn biểu đạt chính mình cũng muốn được dứt ăn như thế, nhưng nhìn thấy Quách Tề Ngọc hơi trợn to mắt, sau đó nói: “Trái cây hết rồi, tự đi mua mà ăn.”

Long Chấn rất là mất hứng, nhưng hoa quả đúng là không còn, hắn phất tay một cái, tiếp tục nằm ở trên giường, ánh mắt gắt gao khóa lại bóng người thanh tú kia.

Bởi vì phía sau nam nhân có một tấm mắt nóng rực vô cùng khó chịu, không có chuyện gì làm đi tới đi lui không biết đến cùng đang làm cái gì.

Thật vất vả chịu đựng đến trưa, Quách Tề Ngọc cầm theo tiền, “Tiểu Bắc, anh đi mua thức ăn muốn đi ra ngoài một chút không?”

Quách Tiểu Bắc suy nghĩ một chút, chuẩn bị thay quần áo.

Quách Tề Ngọc thấy hắn muốn ra ngoài, vội vàng đem khăn quàng cổ cùng mũ lấy tới, giúp hắn đội vào.

Hắn xoa người, liếc mắt nhìn Long Chấn, trong lòng vẫn là chột dạ, “Anh có muốn...”

“Đi thôi.”

Long Chấn nhảy lên một cái, nắm lấy áo khoác cùng mũ thượng hạng, một mặt bình tĩnh – trước tiên đi ra cửa.

Quách Tề Ngọc theo ở phía sau, tính toán ngày hôm nay muốn ăn cái gì.

“Tiểu Bắc, em muốn ăn cái gì?” Đi tới chợ bán thức ăn, Quách Tề Ngọc hỏi.

“Dạ cái gì cũng được ạ.”

Quách Tề Ngọc ghi nhớ trong đầu thực đơn mua thức ăn.

Hắn ở mặt trước mua thức ăn, Long Chấn cùng Quách Tiểu Bắc đi ở phía sau.

“Tại sao cậu ấy không hỏi mình nhỉ?” Long Chấn đột nhiên đặt câu hỏi.

Quách Tiểu Bắc mặc kệ hắn.

Y tự hỏi tự đáp, “Bởi vì, hắn biết mình thích ăn món gì, căn bản không cần hỏi.”

Nói xong, Quách Tề Ngọc thanh toán tiền hàng.

Hướng bọn họ đi tới, lắc lắc trong tay món ăn, đối với Quách Tiểu Bắc cười nói: “Nhìn này, Tiểu Bắc, đều là các món yêu thích của em!”

15. Chương 15

Edit: Shin

Trên đường trở về, Long Chấn quyết định thực thi kế hoạch đi theo con đường cong không lối về.

Thời điểm xe công cộng vừa vận chạy tới, Quách Tề Ngọc rất vui, Long Chấn chưa kịp thực thi kế hoạch tác chiến của mình.

Có điều lúc trở về, đợi tới mười phút, xe công cộng vẫn chưa đến.

Đang lúc chờ, một người đàn ông trung niên gầy gò đột nhiên đi tới, ăn bện thấp kém, vào ngày mùa đông giá rét một đầu đầy mồ hôi, con mắt giấu phía sau cặp kính, tóc trên trán bóng mỡ.

“Xin hỏi người anh em, chuyến xe số 38 khi nào tới nhỉ?” Ông ta bỗng nhiên đứng gần, dáng vẻ rất thân mật, Quách Tề Ngọc hoảng sợ lùi lại hai bước.

“Dạ, cháu không biết, chú chờ chút đi ạ!” Quách Tề Ngọc lên tiếng.

“Cảm ơn nha!” Người đàn ông trung niên đứng ở một bên, gục đầu xuống không biết ở trong túi tiền của mình mất mấy cái gì.

Thời điểm Long Chấn nhìn qua, Quách Tiểu Bắc vừa vặn quay đầu lại, nhìn thấy ông ta có chút động tác lén lút.

“Tiểu Ngọc!” Long Chấn đột nhiên vui mừng tiến đến bên người Quách Tề Ngọc, dựa vào lỗ tai nam nhân, “Em nhìn hướng đó kìa.”

Y lặng lẽ chỉ góc tối chỗ trạm dừng.

Quách Tề Ngọc bởi vì hắn nói vào lỗ tai mình, có chút không thoải mái, tề đại có chút né tránh nhưng tầm mắt nhìn về hướng ấy.

Một tấm bách nguyên lớn màu xanh lam được xếp thành ba chồng, hẳn là ai để thất lạc ở đó.

Quách Tề Ngọc đi hai ba bước tới, mở ra nhìn!

Bên trong có một tấm năm mươi!

Còn có hai cái một khối!

152 đồng tiền quả thực là một khoản tiền lớn, liền như thế thất lạc ở đó, lại không ai tới nhìn.

Quách Tề Ngọc mừng rỡ như điên.

Căn bản chưa hề nghĩ tới phải tìm được người mất của, trước tiên nộp lên cho cảnh sát.

Hắn nhìn Long Chấn, lại nhìn Quách Tiểu Bắc, nhỏ giọng nói: “Long Chấn, ánh mắt anh thật là lợi hại!”

“Ấy chà!” Lúc này người đàn ông trung niên đứng phía bên kia đột nhiên móc túi áo ra, “Tiền của tôi đâu?”

Quách Tề Ngọc sững sờ, nắm chặt tiền trong tay.

Người đàn ông trung niên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc – nhìn chằm chằm Quách Tề Ngọc, “Người anh em, cậu có nhìn thấy tiền của tôi đâu không?”

Thấy Quách Tề Ngọc không nói lời nào, ông ta nhú mày lại, “Ôi con ơi! Ba quả thật vô dụng! Tháng này tiền sinh hoạt phí bị ba làm rơi mất rồi!”

Quách Tề Ngọc có chút chột dạ, “Bao nhiêu tiền ạ?”

“152 đồng tiền”, nam tử trung niên lau mắt, “Có thể người anh em cảm thấy không nhiều, đối với người một nhà chúng ta mà nói là hai tháng phí sinh hoạt đó.”

Trên tay mình vừa vặn nắm chính là 152 tiền đồng, Quách Tề Ngọc không có nửa điểm do dự, đem tiền đưa ra ngoài, “Cháu trả lại cho chú!”

Người kia nói “Cảm ơn”, đang muốn tiếp nhận, Long Chấn đưa tay ngăn cản.

“Ông nói đây là tiền của ông?”

Đây rõ ràng là y cố ý ném ở nơi đó, không muốn ông ta hoài nghi nên y không dám thả quá nhiều, còn cố ý thả hai khối tiền lẻ, chứng minh đây là một người không cẩn thận thất lạc ở nơi đó!

Quách Tề Ngọc tin tưởng, nhưng muốn chiếm tiện nghi dễ dàng đến thế sao?!

Người đàn ông kia bị Long Chấn cao lớn hỏi, không khỏi có chút chột dạ, hắn cũng chỉ là nhìn thấy Quách Tề Ngọc nhặt được tiền này, sau đó nhìn kỹ một chút, thấy đại khái là 152 đồng tiền.

Thế nhưng lời đã nói ra, hướng chỉ người trẻ tuổi này đem tiền đưa đến dưới đáy lỗ mũi mình.

“Đúng là nó rồi! còn muốn cảm ơn vị anh em này có tấm lòng tốt nha!” Nói xong hắn đưa tay ra lấy tiền.

Quách Tiểu Bắc đem tiền lấy lại, “Tiền này không phải của ông.”

Quách Tiểu Bắc chỉ trạm xe buýt phía sau cửa hàng bánh bao, “Ông từ trong đó đi ra, bởi vì ông không có tiền mua nổi hai cái bánh bao nên bảo vệ đuổi ông ra, hiện tại lại nói 152 đồng này là của ông?”

Quách Tề Ngọc nghe được mà sững sờ.

Người đàn ông trung niên bị nói trúng tim đen, lập tức cãi lại nói rằng: “Tiền này cũng không phải của cậu, hoặc là hai chúng ta chia đôi, hoặc đem tiền lên nộp cảnh sát.”

Không nói chuyện lý lẽ với người không biết đạo lý, Quách Tề Ngọc lập tức lúng túng – nhỏ giọng nói lại, “Dựa vào cái gì?”

“Vì đây không phải tiền của cậu.”

“Bốp!”

Long Chấn tiến lên cho ông ta một bạt tai.

Người đàn ông trung niên bối rối, Quách Tề Ngọc bị dọa mà hoảng sợ.

“Long, Long Chấn, anh, anh đánh người ta rồi...”

Long Chấn trực tiếp che miệng Quách Tề Ngọc, chỉ vào người đàn ông trung niên, mặt âm lãnh lạnh lùng nói: “Đây là tiền của tao, mày mắt mù dám nói lung tung, cẩn thận tao cắt đầu lưỡi mày!”

“Long Chấn!” Quách Tề Ngọc hoảng sợ hồn bay phách tán.

Người đàn ông trung niên bị lời nói uy hiếp làm cho khiếp sợ, trước mặt tên lưu manh này xem ra không phải người hiền lành, người đàn ông một mặt muốn báo cảnh sát, một mặt muốn rời khỏi chỗ này chạy trốn thật xa.

Động tĩnh bên này quá lớn, người đi đường đứng gần đó lộ đầu tò mò hóng chuyện, thấy sắc mặt Long Chấn cũng dần dập dờ đi, không đứng quan sát nữa.

Vừa vặn xe công cộng đến, Quách Tề Ngọc cấp tốc lên xe.

Trên xe buýt không có chỗ ngồi, có cô gái nhường ghế cho Quách Tiểu Bắc ngồi, đứng ở một bên lén nhìn Long Chấn.

Về đến nhà, Quách Tề Ngọc mới yên tâm, đối với hai tên bảo vệ Long Chấn và Quách Tiểu Bắc nói rằng: “Kỳ thực vốn cũng không có gì, ngược lại 152 tiền đồng này, cho hẳn ta hay không đều giống nhau mà!”

Xem ra Quách Tề Ngọc không nắm rõ tình hình, phía sau hẳn Quách Tiểu Bắc cùng Long Chấn đối diện nhau, Quách Tiểu Bắc cho hẳn một khẩu hình, “Ngớ ngẩn!”

Long Chấn có chút bất mãn, muốn đá Quách Tề Ngọc một cú, “Mày có phải bị bệnh không, cẩn thận câu nói của mày!”

Quách Tề Ngọc lập tức quay đầu trừng hẳn, “Nếu ngày hôm nay náo động đến cục cảnh sát, tôi tình nguyện không lấy 152 tiền đồng này!”

“Còn có!” Quách Tề Ngọc cường điệu, “Tiểu Bắc ở chỗ này, không cho phép nói thô tục!”

Long Chấn cảm thấy buồn cười, “Sợ nó mang tiếng xấu? Anh còn sợ nó đẩy tiếng xấu về phía mình này!”

Quách Tiểu Bắc một mặt ngây thơ vô số tội nhìn hẳn, lại nhìn Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc mềm lòng, đem Long Chấn đưa sang phòng khác, “Em ở đây ngồi cho anh, khi nào cơm nước xong anh sẽ kêu!” Còn nhét quyển sách vào tay nó.

Long Chấn đem sách ném đi, trừng mắt nhìn Quách Tề Ngọc bận rộn trên bếp, lầu bầu một câu, “Gia đình vô phúc!” Tiếp thu được ánh mắt khiêu khích đến từ Quách Tiểu Bắc.

Long Chấn làm khẩu hình, “Nhóc thôi”, sau đó ngoảnh mặt sang bên không thèm cùng con nít chấp nhứt!

Không khí ở chung dần bình tĩnh, Long Chấn không động một tí là uy hiếp Quách Tiểu Bắc, trái lại lần này thoái nhượng trước mặt Quách Tề Ngọc.

Điều này làm cho chính hẳn có chút khinh bỉ mình trước kia, làm sao lại chìm đắm về mặt bên trong không cách nào tự kiểm chế đây?

Quả thực nông cạn!

Kế hoạch trên con đường cong không lối về bước đầu hiệu quả.

Trong mấy ngày kế tiếp, Quách Tề Ngọc phát hiện mình ra ngoài sẽ kiếm được tiền, quả thực cứ như hần là cục nam châm hút tiền.

Ít nhiều không giống nhau, chỉ có một hai khối cũng kiếm được.

Hai, ba trăm như vậy số lượng lớn cũng kiếm qua.

Sau một tuần, Quách Tề Ngọc tổng kết tiền, phát hiện mình kiếm được số tiền lớn!

Long Chấn lại sống chết ăn vạ nhà hần.

Nếu như không phải bởi vì căn phòng quá nhỏ không đủ hai người lớn cùng một đứa bé, khả năng Long Chấn sẽ bỏ qua đãi ngộ từ khách sạn 5 sao mà qua ở nhà hần ngủ lại!

Cũng chính vì vậy, Long Chấn nộp tiền sinh hoạt phí...

Quách Tề Ngọc chưa hề nghĩ tới, là Quách Tiểu Bắc nói ra.

Quách Tiểu Bắc nói đó là chuyện đương nhiên, “Chú Long (tâm không cam tình không nguyện xưng hô cách gọi này) ăn nhiều, chiếm chỗ lớn, đương nhiên sinh hoạt phí phải thu thật nhiều, nhà chúng ta nghèo mà.”

Quách Tề Ngọc chỉ lo chọc giận Long Chấn, vội vàng kêu Quách Tiểu Bắc đừng nói, sau đó cười giả lả, “Đứa nhỏ nói đùa thôi, không...”

Long Chấn đứng đắn gặt đầu, ngày thứ hai liền đưa một số tiền lớn trong sổ tiết kiệm cho Quách Tề Ngọc, quả thực dọa sợ nam nhân chưa từng va chạm xã hội.

“Này, sao nhiều như thế?”

“Không nhiều.” Long Chấn dừng một chút, cảm thấy bầu không khí rất tốt, chỉ có hai người bọn họ, bởi vì trời rất lạnh, Quách Tiểu Bắc bị cưỡng chế ở bên trong nhà, y thanh giọng, “Tiểu Ngọc, anh biết trước đây có một số việc anh làm em không thích.”

Quách Tề Ngọc thu sổ tiết kiệm cẩn thận, không trả lời.

“Lúc đó tuổi anh còn nhỏ không hiểu chuyện, hiện tại anh đã hiểu, anh hay quấy rầy em nhất định tạo ảnh hưởng không tốt...”

Quách Tề Ngọc đột nhiên tăng nhanh tốc độ đi hai bước, Long Chấn sững sờ, đuổi theo, “Em làm sao lại bỏ đi?”

Quách Tề Ngọc trầm mặc một hồi, cảm tưởng như ruồi muỗi vo ve, “Tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

“Anh không cần em tha thứ, mặc kệ rằng em có hận anh hay không” Long Chấn đột nhiên băng qua mặt Quách Tề Ngọc, gần từng chữ, “Anh chỉ cần em nhớ kỹ, nếu như em mà dám quên...”

Ngón tay có chút thô ráp nhẹ nhàng vỗ về mặt Quách Tề Ngọc, “Anh sẽ không chừa bất kỳ thủ đoạn nào – chỉ để em nhớ tới anh, em rõ chứ?”

“Tôi sẽ không quên anh!” Quách Tề Ngọc vội vã đưa lời bảo đảm.

Long Chấn cho hần toàn bộ tuổi ấu thơ, thiếu niên, thậm chí bóng tối khi trưởng thành, hần làm sao có khả năng quên?

Nhưng hần cũng không hiểu Long Chấn nói lời này có hàm nghĩa gì.

Chỉ là theo tâm ý cẩn thận nói xong, Quách Tề Ngọc ứng phó lâu dài với Long Chấn một thời gian, điểm này từ lâu làm nhanh quen tay.

Long Chấn nhìn hần một lúc, mới từ từ buông hần ra, Quách Tề Ngọc còn chưa kịp hưởng thụ không khí tự do, lại bị kéo về, đại nam nhân cao lớn dùng kỹ xảo đem hần ôm vào trong ngực kéo đi.

Đi một lúc, nhìn thấy Quách Tề Ngọc thực sự lão đảo, y mới thay đổi phương thức, dặt tay Quách Tề Ngọc.

Khu dân cư mặc dù cực kỳ cũ nát cũng còn nhiều người trú ngụ tại đây, Quách Tề Ngọc mặt đỏ bừng lên, nghĩ muốn rút tay ra, bị Long Chấn cưỡng chế lôi kéo, đi từng bước một trở về nhà.

Căn phòng đơn chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, góc độ cũng không tệ lắm, Quách Tiểu Bắc ngồi bên cửa sổ, đem cảnh tượng này thu hết vào mắt.

Con người âm u không biết đang suy nghĩ gì.

Về đến nhà, Quách Tề Ngọc hô ra tiếng, “Tiểu Bắc, anh mua trứng về cho em này!”

Quách Tiểu Bắc để sách xuống, tiếp nhận bạch trứng, chia làm hai nửa, một nửa chính mình ăn, một nửa kia đưa cho Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc hết sức vui mừng, cười sờ vào mái tóc mềm mại Quách Thiên Sứ, tiếp nhận bạch trứng.

Đang chuẩn bị ăn, có cảm giác ánh mắt nhìn về phía này, nhắm mắt lại đưa một nửa bạch trứng chia làm hai, đưa ra 41 quả trứng.

Long Chấn hài lòng tiếp nhận, hai cái liền ăn sạch.

Quách Tề Ngọc phiền muộn – ăn trứng xong, xoay người đi làm chuyện của mình, hai người không chú ý đến Quách Thiên Sứ nho nhỏ nhìn chăm chăm bạch trứng, hầu như hận muốn đào ra một cái động.

Trước khi Quách Tề Ngọc khai giảng, Long Chấn trước khi đi nói là bên kia xảy ra chút chuyện, nhất định sẽ quay trở lại.

Quách Tề Ngọc nghe nhưng không đáp lời.

Hắn ước gì Long Chấn sớm chút đi, đi càng xa càng tốt, tốt nhất mãi mãi cũng đừng trở về!

Long Chấn nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ, vừa bực mình vừa buồn cười.

Nâng gáy Quách Tề Ngọc lên, vén tóc qua đặt một nụ hôn lên trên trán.

Quách Tề Ngọc bị dọa đến chấn kinh, nhảy ra xa tận 1 mét.

Long Chấn sắc mặt không tốt, trầm xuống, hướng Quách tỏ ngoắc ngoắc tay.

Quách tỏ không chịu nổi áp lực, không thể làm gì khác hơn là bước từng bước đi tới, Long Chấn đang chuẩn bị một hồi thân mật, một lần là đủ.

Quách Tề Ngọc giãy dụa không được, trên mặt mơ hồ lộ ra dáng vẻ cầu xin, không ngừng thấp giọng nói: “Đừng, đừng mà, Tiểu Bắc, Tiểu Bắc nó...”

Long Chấn cúi đầu vừa nhìn, liền thấy Quách Tiểu Bắc vướng bận ở một bên giống như tò mò nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Hắn có chút nhụt chí, hắn biết Quách Tiểu Bắc được Quách Tề Ngọc thu dưỡng, không chịu được thời điểm hắn đến van xin!

Cuối cùng y liền buông Quách Tề Ngọc ra.

Có xe đến đón y, Quách Tề Ngọc chỉ đứng ven đường, nói tiếng qua loa, “Đi đường cẩn thận” liền buông mắt xuống không nhìn y nữa.

Long Chấn tiến vào trong xe, thở dài dùng sức xoa đầu Quách Tề Ngọc, không nỡ rời đi.

Quách Tề Ngọc đứng một lúc, thấy xe chuyển qua góc đường, liền nắm tay Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc, chúng ta về nhà thôi.”

(Hết chương 15)

16. Chương 16

Edit: Shin

Thời điểm nửa tháng sau, Quách Tề Ngọc chuẩn bị mang Quách Tiểu Bắc hoàn thành kế hoạch đi leo núi ở Hồng Sơn!

Hỏi dò ý kiến Quách Tiểu Bắc, nhận được câu trả lời sao cũng được.

Quách Tề Ngọc ngẫm thừa nhận, gật đầu.

Long Chấn lưu lại số tiền không ít, Quách Tề Ngọc yên tâm dùng thoải mái, cứ cho là Long Chấn bồi thường cho hắn đi, nếu hắn không thể báo cảnh sát, vậy thì tiêu hết tiền của y vậy!

Này đương nhiên là ý của hắn, chân nhân ngay trước mặt há có thể không xài.

Tuy rằng năm 1996 không đông người như hiện nay.

Thế nhưng đến leo núi Hồng Sơn người cũng không phải ít.

Quách Tề Ngọc xem qua một phần bản viết, trên đó ghi là con trai cùng ba đi leo núi, bỏ đến bình thường, con trai cảm thấy mệt, không muốn đi ba liền khuyên nó phải có nghị lực, kiên trì tới cùng sẽ thấy phong cảnh khác nhau, sau đó leo lên đỉnh núi thưởng thức được cảnh đẹp, mà trong lòng ba nó cũng nhớ đến.

Quách Tề Ngọc cũng nhớ đến trong lòng.

Hắn chuẩn bị chờ Quách Tiểu Bắc nói muốn đi, dựng nên một hồi hình tượng hào quang tỏa sáng.

Quách Tề Ngọc trang bị đầy đủ hết, còn chuẩn bị đến sơn thượng đã ăn một trận, nhìn đến túi của mình không còn chứa nổi, không thể làm gì khác hơn là sắp xếp túi ba lô Quách Tiểu Bắc chứa một ngăn để chứa bình nước.

Đến dưới chân núi, Quách Tề Ngọc sửa sang lại quai đeo ba lô, rất có khí thế cúi đầu – đối với Quách Tiểu Bắc nói rằng: “Tiểu Bắc, nhất định phải đến đỉnh ngọn núi nha!”

Quách Tiểu Bắc có cũng được mà không có cũng được – “Dạ” một tiếng.

Quách Tề Ngọc bắt đầu đi lắt đầu một cái, trong lòng đã đánh cược rồi đợi lát nữa Quách Tiểu Bắc muốn từ bỏ thì chính mình phải giả vờ bảo đối bụng.

100 mét...

Quách Tề Ngọc hừ hừ hai tiếng.

500 mét...

Quách Tề Ngọc nhìn một chút mặt sỏi con bình tĩnh, ha ha một hồi.

Một ngàn mét...

Sỏi con vẫn như cũ duy trì tốc độ vững vàng đi về phía trước, Quách Tề Ngọc leo chậm bị bỏ xa cố gắng đuổi theo, thở đầy mệt nhọc.

Hai người đi thêm một chút nhìn lên đỉnh núi vẫn còn xa tít tắp, rất nhanh thôi cả hai sẽ thấy được rõ ràng.

Quách Tề Ngọc khởi đầu còn rất nhiệt tình, bỏ một lúc sau, mệt đến thở hồng hộc, mỗi 100 mét phải ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Vô số người lớn tuổi đều vượt qua mặt hắn, nhìn hắn sắc mặt tái nhợt, còn dừng lại hỏi dò hai ba câu.

Quách Tiểu Bắc liền ở một bên bảo vệ, không nói lời nào, sắc mặt buồn bã nhìn chằm chằm Quách Tề Ngọc.

Thời điểm đi tới giữa sườn núi, Quách Tề Ngọc mới chính thức cảm giác mình quá thiếu rèn luyện thể lực, hai chân run rẩy, ngồi dưới đất nửa ngày không đứng lên nổi, mệt đến mồ hôi tuôn như suối.

Trong lòng còn gắng gượng, hắn vốn muốn khuyên Quách Tiểu Bắc đừng từ bỏ, làm sao chính mình lại có thể bỏ cuộc được?

Thêm một lần dừng lại nghỉ ngơi, Quách Tiểu Bắc đột nhiên mở miệng nói: “Em không muốn leo núi nữa.”

Quách Tề Ngọc thở dốc vù vù, “Chúng ta đều đã đến đây, Tiểu Bắc không thể từ bỏ, cố gắng kiên trì càng đi lên sẽ có nhiều cảnh đẹp...”

“Không cần thiết.”

“?”

Quách Tiểu Bắc lôi kéo tay hắn, đem hắn kéo đến hướng về bên dưới ngọn núi, “Những phong cảnh kia không cần thiết nhìn, không có đồ vật cần thiết liền không đáng vì nó kiên trì, chúng ta quay trở về.”

“A?” Quách Tề Ngọc không muốn tránh ra, chỉ là trong miệng khổ sở khuyên bảo, “Tuy là nói như vậy, thế nhưng tinh thần kiên trì em phải có, chúng ta leo núi chính là vì rèn luyện tinh thần, em không thể bỏ dở nửa chừng...”

“...”

Đợi đến khi ngồi trên xe buýt về lại W thị, Quách Tề Ngọc không ngừng cắn nhằn cái gì kiên trì tới cùng, người thì phải có nghị lực...

Quách Tiểu Bắc nghĩ hắn được nghỉ ngơi tiện nghi thế này còn ra vẻ, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặc kệ hắn.

Quách Tề Ngọc mệt muốn chết ngồi ở phía sau xe, không tới mười phút liền ngủ say sưa, còn gục lên gục xuống ngủ không thoải mái, cuối cùng trực tiếp ngã vào trên đùi Quách Tiểu Bắc.

Từ Hồng Sơn đến W thị phải mất 3 tiếng rưỡi đường xe chạy, trên đường nghỉ ngơi xe dừng lại, Quách Tề Ngọc vuốt mắt tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi một tiếng, “Đến rồi à?”

“Xe đến trạm dừng.” Quách Tiểu Bắc trả lời.

“Cậu trai trẻ, cậu làm ba như thế là không được, chính mình ngồi ở đó sao lại ngủ ngon như vậy, còn ngủ trên đùi đứa nhỏ đây?” Đột nhiên một bà bác từ bên cạnh lại đây, vỗ vai Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc quay đầu, thấy hai bác gái cùng những người bạn già đi đến núi Hồng Sơn, giờ khắc này đại khái xe nghỉ ở trạm dừng, lại nhìn thấy hắn tỉnh dậy, nhìn một đường rất cục nói ra.

“Đúng đấy, cậu là ba sao còn mang nó theo?”

“Chân đứa nhỏ bị chèn ép suốt trên đường đi, cậu không cho đứa nhỏ ngủ, vậy mà lại có thể ngủ ngon lành cho được!”

Quách Tề Ngọc chột dạ, “Cháu, cháu không phải...”

“Ba ơi, ba ngày nay công tác quá bận rộn không nghỉ ngơi thật tốt, ngày hôm nay còn mang con ra ngoài chơi, con cảm ơn ba.” Quách Tiểu Bắc cười giòn tan, ở trên má Quách Tề Ngọc hôn một cái.

Quách Tề Ngọc leo núi mệt gần chết, tối hôm qua bởi vì quá hưng phấn lại ngủ không ngon, sắc mặt tái nhợt, con mắt xác thực nổi nhàn nhạt màu mắt gấu trúc, mặt không còn tươi tỉnh trái lại như già thêm vài tuổi, nhìn không giống sinh viên, xác thực như ba của đứa nhỏ.

Quách Tiểu Bắc rất vui vẻ, cười hỏi: “Ba ơi, chúng ta sau đó có thể ra ngoài chơi sao?”

Quách Tề Ngọc không biết đáp lời làm sao, đầu óc ngơ ngơ ngác ngác, nhìn khuôn mặt Quách Thiên Sứ nhỏ bé thì càng hoảng hốt – gật đầu một cái.

“Quá tốt rồi!” Quách Tiểu Bắc thái độ khác thường – vỗ tay, sau đó lại ngồi ở trên đùi tay vòng quanh cổ Quách Tề Ngọc, “Con biết ba sẽ đáp ứng, có điều công tác của ba quá bận, thế nên đừng miễn cưỡng nha!”

Âm cuối vung lên cao, lại giống như đang làm nũng, thực sự thiên chân khả ái.

Lúc này mọi người vây xung quanh đột nhiên nhỏ giọng nói: “Cậu ta là người ba tốt kia mà!”

Mấy bà bác nghĩ vẫn đầu tiên cũng khuyên nhủ: “Người trẻ tuổi đừng khổ cực như vậy, nên dành thời gian quan tâm chăm sóc gia đình thì hơn.”

“Cậu xem, đứa nhỏ rất là đáng yêu!”

“Đứa bé thật hiểu chuyện, còn biết thông cảm công việc làm của ba.”

Xuống xe mua đồ, Quách con chán ghét ngồi trên đùi Quách ba không chịu xuống, Quách Tề Ngọc ôm Quách Tiểu Bắc ngồi một đường, chân đều tê rần.

Cuối cùng khi xe khởi hành, còn tán thưởng “Ba thật tốt.”

“...”

Trên đường trở về, Quách Tiểu Bắc rất vui vẻ, tuy rằng nhìn bên ngoài không kích động nhưng Quách Tề Ngọc có thể cảm giác được.

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi: “Tiểu Bắc, em muốn anh làm ba em sao?”

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nguyên nhân này, vừa nãy trên xe Quách Tiểu Bắc đột nhiên hưng phấn như vậy, gọi tiếng ba so với bình thường cao ba độ, thật cứ như là con trai của hắn vậy.

Quách Tiểu Bắc sững sờ, vốn đang rất vui vẻ mặt liền trầm xuống, “Anh hỏi điều này để làm gì?”

Quách Tề Ngọc sờ sờ mũi, hiểu ý – nói rằng: “Kỳ thực anh nghĩ muốn có đứa con trai như em, muốn nghe em gọi anh là ba.”

Quách Tề Ngọc trong lòng vô cùng đắc ý, lần này hắn coi như là tri tình giải ý, cho sói con cái bậc thang lớn, thỏa mãn nguyện vọng nội tâm trong lòng đứa nhỏ!

Quách Tiểu Bắc không để ý đến hắn, mãi đến khi về đến nhà, Quách Tề Ngọc thu thập xong đồ đạc, ánh mắt nhìn theo Quách Tiểu Bắc nhỏ giọng hỏi một câu, “Có thể không?”

Quách Tề Ngọc quay lưng Quách Tiểu Bắc, lộ ra nụ cười thật lớn, sau đó lại thu hồi, xoay người, khẽ mỉm cười, vô cùng chân thành gật đầu, “Nếu như có thể thu dưỡng em chính thức, em có thể dùng chung tài khoản với anh.”

Quách Tiểu Bắc tựa hồ làm rất lâu công tác tư tưởng, rốt cục buổi tối trước khi đi ngủ, ôm Quách Tề Ngọc gọi, “Ba.”

Quách Tề Ngọc đối với sự thông minh của chính mình lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, quan hệ sói con cùng tiến thêm một bước!

Nhiều năm sau, hắn mới rút cuộc biết chính mình năm đó có bao nhiêu tự cho là thông minh, vô cùng ngu ngốc!

Một bên bị người đặt tại dưới thân không tự chủ được tránh né – một bên còn muốn người bị đặt ép tiếp nhận sóng tình triều mãnh liệt, “Ba có biết không, lúc đó có phải nguyện vọng sâu trong lòng ba là muốn con gọi tiếng ba? Người có biết vì muốn đem lại niềm vui mà con chấp nhận điều đó không? Ờ? Sao ba không nói chuyện với con? Con ngoan như thế mà...”

...

Vốn dự định ở Hồng Sơn chơi một buổi chiều, bởi vì trở về sớm, dùng chân tại trạm soát vé, tiền đặc cọc không cách nào lấy về, Quách Tề Ngọc lòng đau như cắt.

Cũng may học kỳ chưa đến, liền bắt đầu chuẩn bị tham gia công tác thực tập.

Quách Tề Ngọc từ rất sớm liền bắt đầu luyện phỏng vấn chuẩn bị ra mắt nhà đầu tư, sợ hãi tới thời điểm luống cuống nói không nên lời.

Thi cuối kỳ còn chưa kết thúc, Quách Tề Ngọc thu được vài đề thông báo thử nghiệm.

Nói không sót sáng là giả, lời đạo đầu hắn chuẩn bị thì nói lấp bắp, đáp án căn bản không phát huy được tác dụng, người thử nghiệm hỏi đến mặt đỏ tới mang tai.

Mấy cái phỏng vấn đều thất bại tan tác, Quách Tề Ngọc trở về nhà tinh thần xuống không phanh.

Mãi đến tận thầy Lý đến tìm hắn, nói có công việc giới thiệu cho hắn.

Hắn đương nhiên tin tưởng thầy Lý, chẳng qua là ngượng ngùng lại sợ phiền phức, hắn có chút nghĩ muốn khéo léo từ chối, nhưng thầy Lý nói công việc này tốt, Quách Tề Ngọc vô cùng cảm động, cuối cùng tiếp nhận ý tốt của thầy Lý.

“Em tin tưởng thầy là quyết định sáng suốt, công việc này rất chuyên nghiệp, phúc lợi tốt, đừng để cho mình khổ cực lại tiện đem Quách Tiểu Bắc bồi dưỡng thêm!” Thầy Lý vỗ vai hắn.

Sau đó thầy Lý mãnh liệt yêu cầu Quách Tiểu Bắc đến nhà ông ấy, “Ai chà, Tiểu Quách cháu cũng không biết, nhà ông thẳng nhỏ Ma Vương kia lộng hành làm trời làm đất, phải có người ở đó làm tấm gương kèm hăm nó lại.”

“Trước kì nghỉ đông cháu không đến, làm khổ lão già này, không quản được! Nó không nghe lời ông!” Thầy Lý rất tức giận liên ho khan.

Quách Tề Ngọc giật mình, vội vàng hỗ trợ xoa lưng thuận khí, lần này nào dám không đáp ứng, chỉ là không thể ăn mà không biết kính trọng người trên, hắn tìm tới công tác nhất định cố gắng báo đáp ân tình thầy Lý ban cho.

Cũng may coi như cơ linh, không nghĩ trực tiếp trả thù lao, thỉnh thoảng mua chút hoa quả, đồ bổ đem đến nhà đưa cho thầy Lý cùng đám cháu.

Thi cuối kỳ vừa kết thúc, Quách Tề Ngọc liền đi tham gia phỏng vấn, công ty không tệ lắm, khả năng giám đốc là học sinh của thầy Lý.

Người phỏng vấn nhìn Quách Tề Ngọc mặc dù có chút căng thẳng, thế nhưng tâm nhân coi như không tệ, nghề kế toán này, vốn không cần quá mức mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cần dặn vài câu, sát hạch một hồi, tố chất Quách Tề Ngọc chuyên nghiệp chỉ cần bồi dưỡng cũng không tệ lắm, liền trúng tuyển.

Một tháng sau, Quách Tề Ngọc bắt đầu làm thực tập sinh, tiền lương coi như không tệ, mua cho gia đình thầy Lý một con gà, sau đó mua cho chính mình nửa con gà, cùng Quách Tiểu Bắc mở một tiệc nho nhỏ chúc mừng nhận được công việc.

Quách Tiểu Bắc ăn gà, Quách Tề Ngọc để dưa xuống.

Quách Tiểu Bắc không rõ vì sao – nhìn theo hắn, Quách Tề Ngọc hắng giọng, “Khụ khụ, Tiểu Bắc ba biết hiện tại con chưa có hộ khẩu nên không thể đến trường, thế nhưng con có thể học lớp bổ túc, con có đồng ý không?”

17. Chương 17

Edit: Shin

Học bổ túc không dễ dàng tìm được.

Quách Tề Ngọc phí hết công sức, mới tìm được một công ty tương đối gần hắn, còn có thể học bổ túc.

Quách Tề Ngọc lưu lại sinh hoạt phí cuối cùng đóng tiền học một năm, đem tiền lương Long Chấn lưu lại gộp lại, nộp hai phần ba.

“Đưa bao nhiêu tiền, liền học bấy nhiêu khóa, tôi trước tiên phải nói rõ ràng như vậy!” Nhân viên vừa đếm tiền vừa nói.

“Biết rồi, tôi sẽ bù đắp sau.”

“Kỳ thực chúng tôi cho cậu thời gian, từ từ đưa tiền sau cũng được.” Người phụ trách trung tâm học bổ túc đang nghe Quách Tề Ngọc lấp ba lấp bắp giảng giải xong tình huống của chính mình, rất khoan dung cho phép hắn trì hoãn giao nộp tiền phí khóa học sau, tuy rằng chỉ là phần ít...

Cùng thầy Lý nói rõ tình huống, thầy Lý vung tay lên để Lý Ứng Trúc cùng Quách Tiểu Bắc học bỏ túi, miễn cho ở nhà chơi bởi không được tích sự gì.

Quách Tề Ngọc dựa theo ý tứ Quách Tiểu Bắc, cho nó học lớp ngữ văn cơ bản, Anh ngữ ba ban, Quách Tề Ngọc căn dặn giúp hần học thêm lớp cờ vây.

Quách Tề Ngọc một lần đi thăm Quách Tiểu Bắc học cờ vây, thấy nó học tốt dự tính còn muốn cho nó luyện tập thư pháp, viết bút lông Tĩnh Tâm.

Quách Tề Ngọc cảm thấy cái này có thể được, lại mua văn phòng tứ bảo để ở nhà, để Quách Tiểu Bắc mỗi ngày buổi tối đều luyện một chút thư pháp.

Quách Tề Ngọc hết sức hài lòng Quách Tiểu Bắc thông minh, nghĩ khả năng sau này con ruột mình đều không nghe lời như Quách Tiểu Bắc.

Vào ngày sinh nhật Quách Tiểu Bắc, hần bỏ số tiền lớn mua một cây bút lông đắt giá tặng cho nó.

“Tiểu Bắc à, viết chữ cần tu thân dưỡng tính, ba không cần con viết nhiều chữ, thế nhưng phải biết cẩn thận ứng phó, biết không?” Quách Tề Ngọc nghĩ đến một ngày, cảm thấy mình làm ba có tính uy nghiêm, sẽ có một người mẹ hiền lành là người sẽ đứng giữa giải quyết hữu tình hợp lý!

Một câu nói đơn giản bao hàm bên trong đạo lý vô tận, Quách Tề Ngọc ý tứ sâu xa nhìn Quách Tiểu Bắc, hi vọng hần có thể lý giải.

Quách Tiểu Bắc gật gù, sau đó chính mình dùng tay dính một ít kem trên bánh sinh nhật trét vào mũi, nhìn Quách Tề Ngọc.

“?”

Quách Tề Ngọc không hiểu.

Quách Tiểu Bắc đợi một lúc, thấy Quách Tề Ngọc không nhúc nhích, tựa hồ hơi thất vọng, dùng tay lau kem trên mũi, cái miệng nhỏ bắt đầu ăn bánh sinh nhật.

Quách Tề Ngọc ngẩng đầu lên một hồi, thời điểm sinh nhật năm ngoái, tựa hồ hần liếm mũi đứa nhỏ, lẽ nào đứa nhỏ hiểu sai nghĩ đây là truyền thống sinh nhật mỗi năm chẳng?

Quách Tề Ngọc có chút lúng túng, sinh nhật truyền thống tựa hồ có một tí tẹo như thế không tốt lắm.

“Tiểu Bắc, trên lỗ mũi dính kem...” Quách Tề Ngọc nhỏ giọng nói, “Cái này, không phải...”

Còn chưa nói hết, ánh mắt Quách Tiểu Bắc ai oán nhìn hần.

Quách Tề Ngọc nhận mệnh – dùng ngón tay trét kem lên chóp mũi sói con.

Sói con mở to con mắt đen như mực, tràn ngập chờ mong nhìn Quách Tề Ngọc.

Quách Tề Ngọc bị đáng vẻ này chọc cười, hôn lên trán nó, trêu đùa “Thằng nhóc con!”

Căn phòng nhỏ chật hẹp, ánh bình minh rơi xuống, nam nhân trẻ tuổi nhẹ nhàng hôn một cái lên chóp mũi đứa nhỏ, duỗi ra đầu lưỡi, đem miếng kem tiến vào miệng mình.

Quách Tiểu Bắc mím môi, đột nhiên ôm lấy Quách Tề Ngọc, lỗ tai đặt ở trong lòng hần, bên trong là một trái tim ôn nhu nhảy lên.

Bị Quách Thiên Sứ nhuyển mềm ôm lấy một hồi, Quách Tề Ngọc sửng sốt một chút ôm chặt lấy nó.

Quách Tiểu Bắc đột nhiên nói: “Mỗi năm sau đó, ba liền hôn con như thế được không?”

Quách Tề Ngọc cảm giác tự hào khi được làm cha, sói con đây là đang làm nũng sao?

Đối mặt Quách Tiểu Bắc như vậy, Quách Tề Ngọc quả thực đáp ứng mọi yêu cầu điều kiện, hưởng hồ chỉ yêu cầu khát vọng tình thân.

“Vậy liền tính sinh nhật truyền thống này là của chúng ta!” Quách Tề Ngọc đưa ra đáp án.

...

Bị hỏi sinh nhật chính mình là ngày tháng nào, Quách Tề Ngọc sững sốt một chút.

Tối hôm qua vừa tổ chức xong tiệc sinh nhật ấm áp, sáng sớm ngày thứ hai Quách Tiểu Bắc tỉnh dậy, hỏi sinh nhật Quách Tề Ngọc.

“Ngày 8 tháng 10,” Quách Tề Ngọc theo bản năng nói, “Làm sao?”

“Tại sao ba không nói?”

“Hửm? Có cái gì tốt để nói?” Quách Tề Ngọc cười nói.

Quách Tiểu Bắc sầm muện không nói lời nào.

Quách Tề Ngọc thấy hần không cao hứng, vội vàng nói: “Ba hiện tại không phải nói cho con nghe rồi sao?”

Sói con tựa hồ vẫn là bất mãn.

Quách Tề Ngọc cầm lấy áo sơ mi, “Vậy con muốn mua quà gì cho ba?”

“Ai nói muốn tặng quà cho ba?” Sói con nhe răng trợn mắt xù lông – kêu to.

Quách Tề Ngọc chỉ hé miệng cười.

Quách Tiểu Bắc tức giận đến tận khi mặt trời mọc cũng không nói chuyện với hần.

Một năm khai giảng tới, Quách Tề Ngọc vừa muốn một bên đi làm, lại muốn làm luận văn tốt nghiệp.

Quốc khánh ngày mười tháng bảy, hần bỏ ba ngày trực ban, còn lại năm ngày chuẩn bị đề biện hộ cho lễ quốc khánh.

Bận rộn lễ quốc khánh đến nỗi quên cả sinh nhật mình.

Trùng hợp hần được phân ở tổ thứ nhất số báo danh 8, sáng sớm chín giờ có mặt.

Mọi người đến đầy đủ, mở ra đề, mười một giờ bọn họ chỉnh đốn lại nhóm nhỏ tất cả mọi người đều biện hộ xong.

Có hai bạn học lạc đề, đều chuyển sang đề khác.

Quách Tề Ngọc tuy rằng không được thầy Lý dẫn dắt luận văn tốt nghiệp, nhưng vẫn theo phía sau phụ trách một giáo viên nghiêm khắc.

Thêm vào chính hần tính cách nỗ lực nghiêm túc, thầy Lý nhìn qua đề cương cùng lập ý sau nói cho hần biết có thể năm nay luận văn hần sẽ ưu tú nhất học viện.

Nếu là như vậy, hần sẽ có tiền thưởng, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng coi như là bù đắp một chút phí sinh hoạt.

Bởi vì mở đề biện hộ chỉ tiến hành vào buổi sáng, vì lẽ đó Quách Tề Ngọc buổi chiều liền trở lại công tác chức vụ.

Người học sinh kia của thầy Lý, xác thực là quản lý công ty cao tầng này.

Lén lút cùng y ăn cơm xong, Quách Tề Ngọc rất hồi hộp, có vẻ vô cùng câu nệ, y cũng không thèm để ý, còn không ngừng nói đùa để hần thả lỏng.

“Học đệ?”

Phía sau truyền đến tiếng kêu, Quách Tề Ngọc không nghe rõ, chỉ là theo bản năng quay đầu lại, liền thấy thầy Lý đi cùng học trò hướng hần đi tới.

“A, Ngô học trưởng.” Quách Tề Ngọc vội vàng chào hỏi.

Ngô Bân đi tới, “Quách học đệ không phải xin nghỉ trường học sao?”

“Kết thúc biện hộ sớm, nên em rời đi.” Quách Tề Ngọc xiết chặt túi văn kiện trong tay.

“Như vậy à,” Ngô Bân làm bộ không nhìn thấy Quách Tề Ngọc mờ ám, “Tối nay có thời gian không?”

“A?”

“Anh muốn mời em ăn cơm.”

Quách Tề Ngọc ánh mắt né tránh, có ý muốn cự tuyệt.

Liền nghe âm thanh Ngô Bân không cho phép cự tuyệt, “Nếu không buổi chiều anh đi với em tới trung tâm nghệ thuật Trời Dương gặp Tiểu Bắc.”

“Ngô học trưởng...”

“Em trước tiên đi làm đi, lát nữa anh lại gọi em sau.” Nói xong, Ngô Bân liền rời đi.

Quách Tề Ngọc có chút bất đắc dĩ, Ngô học trưởng người này nhiệt tình chân thực, nghe thầy Lý nói nhà bọn họ gặp khó khăn, liền rất nhiệt tình muốn giúp đỡ.

Trung tâm nghệ thuật Trời Dương chính là địa phương nơi Quách Tiểu Bắc học bổ túc.

Bởi vì Quách Tiểu Bắc không lên học, thời gian an bài xong, mặc kệ thầy giáo đưa ra thời khóa biểu, nó đều có thể làm được.

Ngày hôm nay thầy giáo dạy nửa giờ, Quách Tề Ngọc đi đón thì thấy nó mới từ trong phòng học đi ra, nhìn thấy Quách Tề Ngọc mắt sáng lên, sau đó lại nhìn thấy Ngô Bân phía sau Quách Tề Ngọc.

Nó nhận ra Ngô Bân, thỉnh thoảng mời bọn họ ăn cơm, còn đưa một chút điểm tâm cùng hoa quả đến.

Chỉ cần là một người, đều có thể nhìn ra Ngô Bân nhìn bọn họ trong mắt lộ ra điểm đồng tình.

Quách Tiểu Bắc không thích y.

“Tiểu Bắc, nơi này!” Ngô Bân giành trước bắt chuyện với nó, Quách Tề Ngọc đứng ở một bên hơi giật giật, hướng nó phát tay.

“Chú Ngô.” Quách Tiểu Bắc đi tới.

Nó nhìn thấy Ngô Bân, liền gọi chú Ngô. Ngô Bân chợt sững sờ, sau đó lại nghe Quách Tiểu Bắc gọi Quách Tề Ngọc “Ba ơi”, y cùng Quách Tề Ngọc xem như đồng lứa, gọi “chú” cũng không sai.

Chỉ là Quách Tề Ngọc quá trẻ, hơn nữa nghe thầy Lý nói hai người bọn họ là anh em, Ngô Bân chỉ nghĩ có lẽ bên trong có nội tình không muốn cho người khác biết.

“Tiểu Bắc à, hôm nay cùng chú đi ra ngoài ăn cơm nhé.” Ngô Bân muốn ẵm Quách Tiểu Bắc, Quách Tiểu Bắc nắm chặt Quách Tề Ngọc, y không thể làm gì khác hơn là thu hồi lại sờ sau gáy, “Đi thôi.”

“Cảm ơn chú Ngô.”

Ba người đi trên đường, Ngô Bân cùng Quách Tề Ngọc nói chuyện chút về trường học cùng chuyện làm ăn, Ngô Bân có thể làm được quản lý cao tầng không phải là không có đạo lý, chỉ ít đối mặt Quách Tề Ngọc, y không còn thấy cuộc sống tẻ nhạt nữa.

“Cháo dinh dưỡng này rất tốt cho bao tử, lần trước đến ăn qua đã nghĩ nhất định phải mang hai người đến nếm thử.” Cơm nước xong, Ngô Bân đưa bọn họ trở về nhà.

“Cảm ơn Ngô học trưởng.”

“Đều là anh em một nhà, không nên nói những lời này.”

Về đến nhà đã gần mười giờ tối, Quách Tề Ngọc không cho Quách Tiểu Bắc đọc sách, dẫn nó tắm rửa đi ngủ.

Chờ Quách Tề Ngọc tắm xong đi ra, Quách Tiểu Bắc còn chưa ngủ, ngồi ở bên giường lẳng lặng mà nhìn hân.

“Làm sao còn chưa ngủ?” Quách Tề Ngọc lau khô tóc, đi tới.

Quách Tiểu Bắc đột nhiên đứng lên, mở ra ngăn tủ lấy ra một cái hộp nhỏ.

Quách Tề Ngọc đi tới nhìn, là một cái bánh bao, ở giữa có trét bơ xem như bánh mì bơ đi.

Nhưng giờ khắc này không thể đem nó cho rằng là một cái bánh bao, bởi vì mặt trên cắm vài cây nến.

Quách Tiểu Bắc tìm ra cái bột lửa, nhen lửa, âm thanh lạnh nhạt nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

Quách Tề Ngọc lúc này mới nhớ tới ngày hôm nay là sinh nhật chính mình, không trách buổi tối lúc ăn cơm Quách Tiểu Bắc rầu rĩ không vui.

Hắn nhắm mắt lại, thầm nguyện ước, hi vọng đơn giản Quách Tiểu Bắc bình an khỏe mạnh.

Sau đó thổi tắt nến, Quách Tiểu Bắc cắn một cái, khối bánh này đại khái buổi chiều Quách Tiểu Bắc đi học mua về, vẫn chưa mất mùi vị.

“Ăn ngon lắm.” Bơ ngọt ngào tràn ra trong miệng, Quách Tề Ngọc tán thưởng, nhưng không đem lại niềm vui cho Quách Tiểu Bắc.

Sau đó Quách Tiểu Bắc lại lấy ra một cái hộp nhỏ, xem ra là lễ vật cho hắn.

Quách Tề Ngọc nói cảm ơn, nhận lấy mở ra, là một đất sét cao su nắn hình người tí hon, không biết dùng phương pháp gì, mặc dù là XXX còn có thể duy trì nguyên dạng, không có nứt đoạn.

Nói là người tí hon bởi vì xác thực hình dạng như người thật, có đầy đủ tóc và ngũ quan, còn có áo màu trắng cùng quần xanh lam, giày cũng được nặn ra, “Tiểu Bắc, con làm sao thông minh như vậy, thủ công làm tốt đến như vậy sao?”

Đối với Quách Tiểu Bắc, Quách Tề Ngọc luôn luôn khen ngợi.

Nhưng đứa nhỏ vẫn là không vui, đại khái xác thực bởi vì đêm này quấy rầy kế hoạch của đứa nhỏ dành cho hắn.

Quách Tề Ngọc xin lỗi, “Tiểu Bắc, ba xin lỗi ba quên mất sinh nhật chính mình.”

Phương thức xin lỗi tự nhiên này không chiếm được kết quả, chỉ làm sâu sắc thêm sự thật “Hắn thật sự quên!”

Quả nhiên, Quách Tiểu Bắc nhìn qua càng thêm tức giận.

Tuy rằng trên mặt không hề cảm xúc, nhưng Quách Tề Ngọc có thể cảm giác được.

Quách Tề Ngọc nắm lấy người tí hon, đột nhiên tiến lại gần bánh mì bơ, quyết định thử một lần, hắn cắn bản không nghĩ tới đứa nhỏ có thể hay không trực tiếp mặc kệ hắn.

“Tiểu Bắc, con nhìn này.”

Quách Tiểu Bắc cố hết sức – quay đầu, nhìn thấy Quách Tề Ngọc trên chóp mũi dính bơ, con mắt nó sáng lấp lánh có vẻ hơi buồn cười.

“Tiểu Bắc...”

Quách Tiểu Bắc rút cục ở trong lòng thở dài đi tới, nhẹ nhàng liếm bơ trên chóp mũi hắn.

Quách Tề Ngọc cười uốn cong mắt, đang muốn động, lại bị Quách Tiểu Bắc nâng mặt lên, “Chưa sạch sẽ, không nên cử động.”

Quách Tề Ngọc không cử động, đầu lưỡi đứa nhỏ trên chóp mũi mình nhẹ nhàng đảo qua, giống như lông chim sau đó lại đi xuống...

“Ồ? Tiểu Bắc, nơi đó, không...”

Quách Tiểu Bắc liếm qua khóe miệng hắn, liếm qua cằm, Quách Tề Ngọc bị con mèo nhỏ liếm láp liền có chút ngứa.

“Tiểu, Tiểu Bắc...”

Từ cằm liếm đến lên tai, vành tai Quách Tề Ngọc nhạy cảm, nơi đó thịt không nhiều lắm.

Quách Tiểu Bắc dừng một chút, mạnh mẽ cắn tới!

“U!”

Quách Tề Ngọc đau đến viền mắt bên trong nước mắt lưng tròng.

Hắn đẩy nhẹ Quách Tiểu Bắc ra, khí lực ít nhiều lại vô dụng, không dám đẩy mạnh nó.

Hắn thấy đứa nhỏ có chút nhuyển mạnh âm thanh âm trầm, mang theo mệnh lệnh ngừ khí.

“Cứ mỗi một năm, ba chỉ có thể ăn mừng cùng con.”

(Hết chương 17)

18. Chương 18

Edit: Shin

Ngày thứ hai, Quách Tề Ngọc phát hiện người của công ty đều mang điểm ý bốn cột nhìn hắn.

“Có thể hay không nhìn quá rõ ràng?” Ngay phòng giải khát, có nhiều đồng sự luôn luôn hướng về hắn trừng mắt nhìn.

“Cái gì?” Quách Tề Ngọc không rõ.

Người kia sờ vành tai chính mình.

Quách Tề Ngọc một hồi hiểu được, có chút bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói: “Con tôi ngày hôm qua có chút không cao hứng, nó nổi cáu nên...”

Người kia rõ ràng sưng sờ, nửa ngày mới phản ứng được, “Cậu, cậu có con?”

Quách Tề Ngọc gật gù.

Không biết nên nói gì, người kia đi ra ngoài, Quách Tề Ngọc chờ nước đổ đầy ly, đi ra ngoài thì nụ cười trên mặt những người khác đều không còn, dẫn theo điểm chú ý hiểu kỳ.

Quách Tề Ngọc trong lòng rõ ràng, người kia không chỉ nhiều chuyện, mà còn lắm miệng.

Nhưng hắn không muốn người xa lạ biết quá nhiều thân thể Quách Tiểu Bắc, vì lẽ đó mặc dù Quách Tiểu Bắc học bỏ tức giận công ty hắn, hắn cũng không có ý định để Quách Tiểu Bắc sau khi tan học tới công ty chờ hắn.

Bình thường Quách Tiểu Bắc học bỏ tức ngay trung tâm sau khi hết giờ học ngồi trong lớp đọc sách một bên chờ hắn đón về, trên dưới công ty khả năng chỉ có Ngô Bàn biết đến Quách Tiểu Bắc.

Ngô Bàn giúp hắn rất nhiều, không khỏi khiến người ta ở sau lưng nói lời dèm pha.

Quách Tề Ngọc mặc kệ, càng không muốn nói, thế nhưng những người này mặc dù nói xấu, cũng không xa lánh hắn, nhiều nhất là không cùng hắn hay nói chuyện thôi.

Ngô Bàn nói, khả năng họ tưởng hắn bám víu mối quan hệ với đại gia.

Ngô Bàn rất muốn đi đến thành phố A nơi đặt trụ sở tổng công ty.

Bởi vì dưới cái nhìn của hắn, thiết lập quản lý công ty tại W thị không tốt, sớm muộn như nước đổ lá khoai, cuối cùng mọi người đều rời đi hết.

Trừ phi đổi mới người phụ trách có thực lực đến.

Quách Tề Ngọc là lính tôm tướng cua, không có nhiều ý tưởng, chỉ nghe một chút, sau khi nghe xong, hắn đều đem chuyện chính mình làm cho tốt.

Ngô Bân để Quách Tề Ngọc làm rất tốt, nói không chắc cuối năm liền cho hắn chính thức là thành viên trong công ty.

Thời điểm cuối năm kế toán luôn bận rộn nhất.

Đến cuối năm kết toán, Quách Tề Ngọc mỗi ngày tăng ca, Quách Tiểu Bắc không biết lúc nào lại học được nấu mì cùng nấu cháo.

Quách Tề Ngọc tăng ca, về đến nhà còn có thể ăn đồ ăn nóng hổi do Quách Thiên Sứ giành cả tâm huyết nấu cho hắn ăn khuya.

“Tiểu Bắc, đợi ba chính thức phân vào công ty, tiền lương cao một chút, đến lúc đó có nhiều thời gian chơi với con hơn.” Tối hôm đó Quách Tề Ngọc đột nhiên nói rằng.

Quách Tề Ngọc nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy muốn bồi dưỡng Quách Tiểu Bắc tốt nhất, hiện tại học bổ túc thầy giáo hầu như khen ngợi Tiểu Bắc thông minh, nhưng chỉ có Quách Tề Ngọc biết, Quách Tiểu Bắc là một thiên tài!

Hắn không thể để cho thiên tài Tiểu Bắc mai một.

“Tiểu Bắc, con muốn học thêm môn gì ở trường bổ túc không?”

“Cái gì cũng được.”

Quách Tề Ngọc cảm thán, Tiểu Bắc thật là tài năng!

“Vậy ba đi hỏi thầy Lý, nhìn xem môn nào thích hợp với con,” Quách Tề Ngọc trở mình, ôm lấy Quách Tiểu Bắc, “Ngủ đi con.”

Ngày thứ hai, Quách Tề Ngọc rất bận, không có thời gian đến thăm thầy Lý, càng không có thời gian đi cố vấn môn học cho Tiểu Bắc.

Thế nhưng thời điểm buổi tối ăn khuya, Quách Tiểu Bắc nói rằng: “Con muốn học ban toán học phổ thông, ba nói xem ban này có tốt không?”

Quách Tề Ngọc sững sờ, “Sao con lại chọn ban khó học đến thế?”

Quách Tiểu Bắc không nói lời nào.

Quách Tề Ngọc ngẫm lại cũng đúng, “Không sao, con còn nhỏ, cảm thấy khó cũng là đều hết sức bình thường, Trời Dương có giáo viên nào dạy tốt môn toán không?”

“Có, con đã đi hỏi thầy rồi,” Quách Tiểu Bắc nói, “Thầy Trình mở ban toán học, từ tiểu học lớp 5 đến lớp 11.”

“Lâu như vậy?” Quách Tề Ngọc một bên cảm thán, “Thầy Trình này thật là lợi hại!”

“Chỉ là học phí rất cao.” Quách Tiểu Bắc vẫn nói ra.

Quách Tề Ngọc nhìn thấy sói con đang vì tiền lo lắng, có thể thấy bình thường trải qua cuộc sống có bao nhiêu gay go, Quách Tề Ngọc nhất thời trong lòng chua xót, có chút khổ sở, “Không có chuyện gì, Tiểu Bắc, cho dù đập nồi bán sắt ba phải cho con đến trường.”

Quách Tiểu Bắc trầm mặc không nói.

Quách Tề Ngọc than thở, suy nghĩ một chút nói rằng: “Năm này Tết đến, chúng ta đi ăn vịt nướng!”

“Không cần, con không thích ăn.” Quách Tiểu Bắc đi vào WC, bắt đầu đánh răng.

Quách Tề Ngọc cực kỳ đau lòng, sói con thông minh hiểu chuyện lại nghe lời, thực sự là đứa bé tam sinh phúc khí đều tu không tới đây sao!

Hắn vẫn quyết định Tết đến muốn dẫn Quách Thiên Sứ đi ăn vịt nướng.

...

Quách Tề Ngọc dành thời gian buổi trưa, đi một chuyến tới trung tâm nghệ thuật Trời Dương.

Thầy Trình tên gọi Trình Hoàn, người đàn ông trung niên, có chút bụng bia, cười ha ha, cặp mắt giấu sau thấu kính dày nhìn bình rượu trên bàn.

Hắn vỗ vai Quách Tề Ngọc, “Ba Tiểu Bắc à, cậu yên tâm, Tiểu Bắc thông minh, sớm muộn sẽ lên ban một, chỉ tạm thời đặt cơ sở vững chắc thôi!”

Quách Tề Ngọc lại một lần nữa bị nhận nhầm thành ba Tiểu Bắc, hắn an ủi mình, chỉ là mấy ngày nay quá bận quá mệt mỏi, ngủ không ngon giấc dẫn đến già nua, không già, không già...

Gần đến mấy ngày trước Tết Quách Tề Ngọc công việc mới hạ xuống.

Kỳ thực làm người mới, sự tình mới vừa lên tay liền bị sắp xếp lượng công việc lớn như vậy, coi như là công ty đối với hắn quan trọng.

Dù sao loại công việc này, làm thêm nhiều mọi người bớt nói xấu, xưa nay đều không sai.

Mọi người đối với năng lực làm việc Quách Tề Ngọc tương đối tán thành.

Không thể không nói, người đàn ông này tuy rằng nhu nhược nhất gan, thế nhưng chỉ cần an bài cho hắn công tác, hắn đều có thể làm được, đại khái những công việc này thực sự có chút cứng nhắc không cần dùng não, Quách Tề Ngọc làm được vô cùng thuận lợi.

“Tiểu Bắc, chúng ta đêm nay đi ăn vịt nướng đi.” Quách Tề Ngọc tràn đầy phấn khởi – kiến nghị.

Bọn họ không thừa bao nhiêu tiền nhân rồi đi du lịch, ăn chút món ăn bình thường không thể nào ăn vẫn có thể làm được.

Tiệm vịt quay không lớn, nhìn qua rất vệ sinh sạch sẽ, chủ yếu nhất chính là Quách Tề Ngọc không biết lấy từ đâu phiếu ưu đãi từ tiệm vịt quay.

“Ăn cũng không tệ nha!” Quách Tề Ngọc ném thử một miếng, đối với Quách Tiểu Bắc nói rằng.

Quách Tiểu Bắc ung dung thông thả ăn, Quách Tề Ngọc sững sờ, từ lúc nào tướng ăn của nó đã thay đổi?

Trước đây chỉ lo người khác cướp đoạt, ăn như hùm như sói, đãi cái gì ăn cái đó, ngày hôm nay hắn mới phát hiện, Quách Tiểu Bắc đã bắt đầu chậm chậm ăn đồ ăn

Này có tính hay không là biểu hiện cảm giác an toàn?

Quách Tề Ngọc trong lòng nghĩ, nhưng không có biểu lộ ra, hỏi vài câu Quách Tiểu Bắc học bổ túc, được đáp án lời ít ý nhiều.

Quách Tề Ngọc sớm thành thói quen, đồng thời từ đây chỉ có một hai ba chữ đáp án bên trong phỏng đoán ra Quách Tiểu Bắc đối với trình độ mình tựa hồ rất hài lòng.

Ý nghĩ của hắn vào ngày mừng ba tháng giêng liền được chứng minh.

Đại niên mừng bốn hắn phải đi làm, thế nhưng trường bổ túc Quách Tiểu Bắc học còn chưa mở, hắn đang lo đem Quách Tiểu Bắc gửi nhờ ai là an toàn nhất.

Quách Tiểu Bắc muốn đi đến nhà thầy Trình.

“Ngày mai con đi đến nhà thầy Trình.” Quách Tiểu Bắc nói.

Quách Tề Ngọc cho tới bây giờ chưa từng thấy Quách Tiểu Bắc yêu thích một người như thế, “Đi nhà thầy Trình?”

“Con hẹn với thầy ấy rồi, buổi sáng ngày mai ổng tới đón con.”

“Đi nhà ông ấy làm gì?”

“Học bổ túc, thầy Trình không lấy tiền, thầy nhìn con thông minh muốn cho con học thêm một chút.”

Quách Tề Ngọc nghe xong, mặt trở nên nghiêm túc.

“Tiểu Bắc, ba không phải nói thầy Trình là người xấu nhưng ông ta tại sao đối với con tốt như vậy?”

Quách Tề Ngọc có chút bận tâm, Quách Tiểu Bắc tin nhiệm thầy Trình như thế, theo lý thuyết hẳn không nên lo lắng, thế nhưng hẳn thật sự rất sợ Quách Tiểu Bắc mất đi năng lực phán đoán, cơ bản dễ bị lừa.

Quách Tiểu Bắc nhìn hẳn một lúc, nói: “Đại khái bởi vì con cứu ông ta một mạng đi.”

“?”

“Cửa sổ lớp học gãy chốt, từ trên lầu rớt xuống, lúc đó con vừa vặn gọi thầy Trình lại.” Quách Tiểu Bắc nói ra tất cả ngọn nguồn.

Quách Tề Ngọc chấn kinh, “Tại sao ba không biết gì hết?”

“Con lại không có chuyện gì.” Trong thế giới Quách Tiểu Bắc, tất cả cùng chính nó không quan hệ cái gì cũng đều không nói cho Quách Tề Ngọc biết.

“Có thể, nhưng là...” Nhìn Quách Tiểu Bắc một mặt bình tĩnh, Quách Tề Ngọc thực sự là bình tĩnh không tới.

Ba khiến ngũ thân – để Quách Tiểu Bắc có việc liên nói, thế nhưng Quách Tiểu Bắc vẫn như cũ nói rất ít.

Quách Tề Ngọc có chút nản lòng, Quách Tiểu Bắc “Bị bức ép bất đắc dĩ” mới nói cho hẳn biết, chỉ có mình hẳn là không biết gì hết!

Quách Tiểu Bắc vẫn ngồi ở trước mặt hẳn, không nói gì.

Có điều chuyển biến là bắt đầu từ ngày thứ hai.

Buổi tối hai người đều nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ.

Quách Tiểu Bắc đột nhiên mở miệng, chậm chậm nói ngày hôm nay chuyện của mình làm.

Thầy Trình đến đón nó, sau đó liền đến nhà ông ấy.

“Nhà thầy Trình có con cháu không?” Quách Tề Ngọc trong lòng vui vẻ, nói chen vào.

Quách Tiểu Bắc đột nhiên rất có kiên nhẫn miêu tả nhà thầy Trình.

Quách Tề Ngọc thế mới biết, sáng sớm hôm nay thầy Trình vượt bụng bia chính mình cười ha ha kỳ thực còn độc thân, thế nhưng con gái học tập ở thành phố A.

“Khóa bù đắp sẽ trở lại, vì lẽ đó ngày hôm nay không có chuyện gì.” Quách Tiểu Bắc nói xong câu cuối cùng, liền nhắm mắt lại.

Quách Tề Ngọc ngủ không được, trong lòng có chút hưng phấn, đây là lần thứ nhất chân chính giao lưu với nhau nha!

Quách Tiểu Bắc sát bên đem chuyện của chính mình nói toàn bộ, tuy rằng xác thực không có việc lớn gì phát sinh.

Nhưng Quách Tề Ngọc vẫn là hết sức kích động.

Giao lưu như vậy là chuyện tốt! Sáng sớm ngày thứ hai, hẳn liền đối với Quách Tiểu Bắc nói: “Tiểu Bắc à, ngày hôm qua là một tiến bộ rất lớn, sau đó có việc liên phải nói cho ba, nếu có chuyện gì thú vị cũng nói cho ba nghe, có được hay không?”

Quách Tiểu Bắc rất khó tìm thấy một câu chuyện thú vị, lại cơ bản không có việc lớn gì phát sinh, Quách Tề Ngọc cho rằng kế hoạch giao lưu lâu dài trực tiếp chết trẻ.

Quách Tề Ngọc sau khi tốt nghiệp mới có người hỏi có hay không ý nguyện tiếp tục làm tiếp, sau đó mới có cơ hội làm việc chính thức.

Tiền lương cao hơn một chút, Quách Tề Ngọc cảm thấy những ngày tháng này lướt qua nhanh chóng.

Ngày 1 tháng 7 năm 1997, thuộc địa Hồng Kông trở lại.

Quách Tề Ngọc tuy rằng không có mấy vĩ tính, nhưng hẳn vẫn mang theo Quách Tiểu Bắc ngồi tại quán ăn bên trong, cùng những người khác đồng thời quan sát thời khắc kích động lòng người này.

Quốc ca vang lên, Quách Tề Ngọc rơi nước mắt xung quanh nhiều người cũng khóc, hấn càng thêm làm càn khóc tuôn như mưa.

Đây là thời khắc mơ ước của nhiều người, lãnh thổ Trung Quốc không một chút nào thiếu, cũng sẽ không thiếu!

Quách Tề Ngọc kích động một đường trở về nhà rơi nước mắt.

Một bên khóc một bên Quách Tiểu Bắc trưng ra gương mặt lạnh lùng, cuối cùng hấn lo lắng ngồi ở bên giường, giáo dục Quách Tiểu Bắc tầm quan trọng của việc yêu nước.

Quách Tiểu Bắc bị nói tới vô cùng phiền phức, cuối cùng đầu hàng, “Con rất cao hứng, chỉ là không thích khóc mà thôi.”

“Ý tứ của con là ba rất thích khóc ư?” Quách Tề Ngọc kích động đến không kèm chế được.

“Đúng đấy.”

“...”

(Hết chương 18)

19. Chương 19

Edit: Shin

Trước sinh nhật Quách Tiểu Bắc một ngày, Long Chấn lại xuất hiện.

Lần này Long Chấn nhìn qua sắc mặt rất kém, đáng vẻ mệt mỏi, Quách Tề Ngọc chủ nghĩa nhân đạo cùng bản năng hoảng sợ, quan tâm một hồi.

Long Chấn rất mệt, chỉ nói đơn giản vài câu.

Quách Tề Ngọc nghe như hiểu lại như không hiểu, đại khái chính là nói Long Chấn là đại ca nhưng phía trên lại có người chức cao hơn Long Chấn tựa hồ y chỉ là kẻ thế mạng.

“Hóa ra còn có người chức vị cao hơn anh?” Quách Tề Ngọc hỏi.

Long Chấn cười nói: “Có vấn đề gì với em sao?”

Long Chấn chỉ đến nhìn một chút, liền nói phải đi về.

Trước khi đi, đem Quách Tề Ngọc dồn vào góc tường mạnh mẽ hôn một trận, tay mò lung tung, để y sờ mó Quách Tề Ngọc rồi mới bỏ qua.

Từ góc tường đi ra, Quách Tề Ngọc toàn thân quần áo ngổn ngang không thể tả, mặt trên cúc áo rơi ra mất vài hạt, hấn nằm nhoài xuống tìm đã lâu, chỉ tìm được một hạt.

“Cầm lấy, ” Long Chấn lấy ra một xấp tiền, “Giữ lại mà dùng.”

Quách Tề Ngọc dứt khoát lấy.

Xem ra Long Chấn bên kia rất gấp, y vội vã đến lại vội vã đi, đi lên muốn nói lại thôi, chỉ nói câu khả năng thời gian rất lâu không thấy được y.

Quách Tề Ngọc trong lòng nở hoa.

Thế nhưng hấn không nghĩ tới, Long Chấn giữ lấy lời hứa, nói thời gian rất lâu liền thời gian rất lâu.

Mãi đến tận năm 1999, vụ án kinh tế khiến cả nước khiếp sợ, Quách Tề Ngọc mới nhận được phong thư đến từ thôn Tây Bắc.

Tin tức từ Long Chấn.

Quách Tề Ngọc không nghĩ ra quê hương của y ở X thị xa đến như vậy, làm sao cũng không nghĩ dính dáng đến y, hoặc phải nói người phía trên Long Chấn không biết là vị nào lấy Long Chấn làm hình nhân thế mạng.

Năm 1999 là thế kỷ 20 cuối cùng trong năm.

Trong đêm thế kỷ đó, Quách Tề Ngọc rất vui vẻ, cùng Quách Tiểu Bắc hai người cùng thưởng thức pháo hoa đầy trời, sau đó ăn bữa thịt heo sủi chảo.

“Tiểu Bắc, con lớn một chút rồi!”

Quách Tề Ngọc đánh giá Quách Tiểu Bắc bên cạnh, tự đáy lòng thở dài nói.

Bình thường mỗi ngày cùng nhau, đều không chú ý đến, ngày hôm nay đột nhiên vừa nhìn như thế, mới thật sự cảm thấy đứa nhỏ lớn rồi.

Vóc người cao không ít, như đứa nhỏ mười tuổi, xem ra trắng trẻo non nớt, lộ ra điểm già trước tuổi, không giống như trước dinh dưỡng không đầy đủ.

Quách Tề Ngọc bôn ba chung quanh, muốn chuyển sang nơi khác ở.

Hắn nghĩ Quách Tiểu Bắc lớn rồi, hoàn cảnh chung quanh căn phòng nhỏ thật sự không được, thời cổ khi Mạnh mẫu ba thiên, hiện tại hắn muốn tới Quách phụ ba thiên.

Cuối cùng hắn nhìn trúng một căn hộ nghèo, có hai phòng, một căn phòng nhỏ và căn phòng phụ, so với căn phòng đơn trước đây rộng rãi không biết bao nhiêu lần.

Hỏi dò giá tiền, ở trong lòng tính toán hồi lâu.

Thời điểm chưa đến năm 1997, tổng công ty tựa hồ đúng như lời Ngô Bán nói ý thức được thiết lập tại W thị nhà này công ty phân công ở nhiều năm liên tục xuống dốc.

Thế nhưng bọn họ không có rút công ty, mà là phái một tổng giám đốc mới tới nơi này.

Lúc đó toàn công ty trên dưới, bao gồm Quách Tề Ngọc bên trong đều thấp thỏm lo âu, ai không có năng lực sớm từ chức, miễn cho đến thời điểm đó mất mặt.

Quách Tề Ngọc tìm Ngô Bán thương lượng qua, Ngô Bán để hắn án binh bất động, dù sao Quách Tề Ngọc năng lực vẫn sắp xếp ở nơi đó.

Quả nhiên, bên người Quách Tề Ngọc đồng sự đại thể đều đổi thành khuôn mặt mới, mà hắn cũng bởi vì năng lực khá mạnh, tăng lên thành một tiểu tổ trưởng.

Cái này nghe đâu tổng giám đốc mới này là du học sinh nước ngoài trở về, năng lực mạnh, sau khi chính hợp mức độ lớn, công ty thay đổi ngày xưa mất tinh thần, cuối năm công trạng chà xát tăng lên.

Quách Tề Ngọc thời điểm cuối năm càng ngày càng bận rộn, đặc biệt thân là một tiểu tổ trưởng, hắn tuy rằng không hay nói thể nhưng làm việc cực kỳ phụ trách.

Bình thường đến thời điểm cuối năm, Quách Tiểu Bắc đều không thấy được người khác.

Một lần dài nhất Quách Tề Ngọc ba ngày chưa về nhà, mãi đến tận Quách Tiểu Bắc tìm tới công ty, tới nơi Quách Tề Ngọc vui đùa liên tục tính sổ sách.

Người của công ty mang theo Quách Tiểu Bắc đến gõ cửa phòng làm việc Quách Tề Ngọc, lúc này mới phát hiện tiểu tổ trưởng bọn họ sốt cao cần nghỉ ngơi làm việc.

Cũng là lần này, tổng giám đốc đặc biệt tiếp kiến Quách Tề Ngọc, ở trong đại hội biểu dương hắn nghiêm túc phụ trách, lại phê bình hắn không quan tâm thân thể.

Quách Tề Ngọc chưa từng được quan tâm như thế, đứng ngồi không yên, vừa là biểu dương lại là phê bình, hầu như gấp đến độ hắn chỉ muốn chực khóc.

Nhưng từ nay về sau, bất luận Quách Tề Ngọc có bao nhiêu công tác, trong thời gian làm việc đều sẽ tận lực hoàn thành, hoặc là đem công tác mang về nhà.

Nói chung nhất định sẽ về nhà.

Bởi vì Quách Tiểu Bắc khóc.

Ở trong nháy mắt nhìn thấy nó, Quách Tề Ngọc còn chưa kịp mở miệng, liền nhìn thấy đứa nhỏ nước mắt chảy ào ào xuống, yên tĩnh nhìn hắn một tiếng nấc không phát ra.

Đến bệnh viện, viên mắt nó chỉ hồng, không nhìn hắn.

Quách Tề Ngọc nắm chặt tay nó, hướng về nó hứa hẹn về sau sẽ không tiếp tục như vậy.

Nó mới xoay người nhào vào trong ngực của hắn, chỉ chốc lát sau truyền ra âm thanh khóc thút thít.

Quách Tề Ngọc đau lòng cực kỳ, liên thanh an ủi.

Quách Tiểu Bắc ách cổ họng, vừa khóc vừa nói: “Con cái gì cũng không muốn, con chỉ cần có ba thôi.”

Nó biết Quách Tề Ngọc muốn đổi chỗ ở, nghĩ muốn cho nó sinh hoạt tốt nhất, thế nhưng liều mạng kiếm tiền như thế, nó làm sao cam lòng?

Quách Tề Ngọc ngẫm một lần khôn ra thêm, không còn liều mạng như thế nữa.

Thế nhưng tiền lương hắn căn cứ vào công trạng công ty, nên được tăng lương một tí.

Vì lẽ đó, hắn hiện tại có thể mua lại căn nhà nhỏ này, mặc dù trả tiền theo định kỳ, thế nhưng thời gian không bao lâu nữa, gánh nặng không lớn liền tương đối nhẹ nhàng.

Năm 2000 giá phòng không còn giống hiện tại hất khói như vậy, Quách Tề Ngọc mua lại nhà sau còn có tiền mua đồ gia dụng, mua tivi tủ lạnh, chân chính xem như một ngôi nhà hoàn chỉnh.

Quách Tiểu Bắc hi vọng Quách Tề Ngọc chi tiêu hợp lý, nó đối với cuộc sống ở nơi nào, sinh hoạt như thế nào không đáng kể.

“Con chỉ cần ba quan tâm đến con hơn.” Đây là Quách Tiểu Bắc từ sự kiện kia thường nói, chỉ cần vừa nhìn Quách Tề Ngọc làm công tác mệt mỏi, nó liền chỉnh hắn ngay.

Quách Tề Ngọc được giám sát, đúng là khí sắc chậm rãi tốt lên, người tinh thần khá lên một chút.

Rất nhanh sẽ có người bắt đầu giới thiệu đối tượng cho hắn.

“Tiểu Quách, đây chính là cô gái lần trước chị có nói cho em nghe về Tiểu Trịnh ấy,” chị Lý bộ ngành sát vách rất là nhiệt tình lôi kéo Quách Tề Ngọc ngồi xuống, “Hai đứa tâm sự đi nha.”

Quách Tề Ngọc đỏ mặt, ngày hôm nay căn bản không phải là bởi vì chính mình giúp chị Lý công việc bận rộn mà mời hắn ăn cơm, mà đó là ra mắt.

“Chào anh, em tên Trịnh Thanh, nghĩa là màu xanh của nước” đối diện cô gái rất hào phóng, vừa cười giới thiệu chính mình.

“Híc, à, anh tên Quách Tề Ngọc. Tề là...”

“Em biết, dì Lý đã nói qua,” Trịnh Thanh nói rằng, “Tên anh rất êm tai.”

“Tên, tên em cũng thế.” Quách Tề Ngọc không biết hồi đáp ra sao.

Thời gian sau mười câu Quách Tề Ngọc chỉ nói một câu, cô gái họ Trịnh cũng không giận, cô cứ như cô giáo mẫu giáo, rất có sức sống cũng rất biết cách nói chuyện.

“Chúng ta lần sau gặp lại có được hay không?” Trịnh Thanh đứng trên bậc thang, so với Quách Tề Ngọc cao hơn một chút, cười đến rất đáng yêu.

Quách Tề Ngọc không do dự, “Được.”

Hai người ước định cẩn thận thời gian cùng địa điểm, Quách Tề Ngọc nhìn Trịnh Thanh lên lầu, mới rời khỏi.

Về đến nhà, Quách Tiểu Bắc đang đọc sách.

Hắn buổi trưa hôm nay có nói với Quách Tiểu Bắc buổi tối không trở về ăn cơm, hiện tại Quách Tiểu Bắc cũng không thích theo hắn ra ngoài ăn cơm, luôn có người muốn hỏi hết đông tới tây, nó rất thiếu kiên nhẫn để nghe.

“Tiểu Bắc, tối nay con ăn gì?” Quách Tề Ngọc cầm quần áo đi giặt, chuẩn bị tắm rửa.

“Con ăn mì.”

Tắm xong đi ra, Quách Tiểu Bắc nhìn hắn một lúc, “Ba ngày hôm nay có vẻ cao hứng?”

Quách Tề Ngọc sững sờ, theo bản năng nghĩ đến Trịnh Thanh hoạt bát đáng yêu, hơi ngượng ngùng mà cười cười, “Không có nha.”

Sau đó Quách Tề Ngọc nghĩ đến nếu muốn thu dưỡng đứa nhỏ, không biết Trịnh Thanh có đồng ý hay không? Hắn quyết định lần sau thời điểm gặp mặt nói rõ ràng.

“Tại sao hôm nay ba lại cao hứng đến thế?” Trước khi ngủ, Quách Tiểu Bắc hỏi lại một lần.

Quách Tề Ngọc sờ sờ mặt của mình, thật sự rất cao hứng sao?

Hắn quyết định trước tiên không nói cho đứa nhỏ nghe, chính mình nhận thức một cô gái rất tốt, nếu như hai người sau khi kết hôn, trình độ kinh tế đạt đến năng lực nhất định, hắn liền thu dưỡng nó.

Nếu như Trịnh Thanh không đồng ý, hắn bây giờ nói cho đứa nhỏ nghe, chẳng phải để Quách Tiểu Bắc tràn ngập hi vọng sau đó lại thất vọng tràn trề ư.

“Không có gì, chính là ngày hôm nay công tác tương đối nhẹ nhàng, trong lòng cũng ung dung đi,” hắn sờ đầu đứa nhỏ, “Mau ngủ đi.”

Chuyển tới nhà mới, hai người vẫn ngủ cùng nhau, kỳ thực hắn chuẩn bị phòng ngủ cho đứa nhỏ, Quách Tề Ngọc sắp xếp giường nhỏ cho nó thật tốt, nhưng đến nửa đêm Quách Tiểu Bắc gõ cửa phòng hắn.

Lúc đó Quách Tề Ngọc ngủ đến mơ mơ màng màng, đối với sói con không biết nghe lời bò lên giường chính mình không có bất kỳ phản ứng nào, trái lại đứa nhỏ còn dịch chui vào bên trong.

Ngày thứ hai hắn tỉnh lại, phát hiện đứa nhỏ đem cánh tay chính mình ôm thật chặt, thân thể nho nhỏ cuộn mình nằm bên cạnh.

Vẫn chỉ là con nít mười tuổi, Quách Tề Ngọc thở dài nói.

Buổi tối ngày thứ hai, nhìn thấy Quách Tiểu Bắc tựa hồ tự giác muốn hướng về phòng thiếu nhi, Quách Tề Ngọc vội vàng đem nó ôm lấy, bởi vì quá nặng lưng lay hai lần, lại không thể làm gì khác hơn là buông ra, chủ động chào hỏi: “Tiểu Bắc, ngủ chung với ba đi, không phải con không quen ngủ một mình sao?”

Quách Tiểu Bắc một mặt “Đúng ý con rồi đây.” đi vào phòng hắn, rất nhanh liền nằm xuống.

Quách Tề Ngọc đi tới, nằm ở trên giường, ôm đứa nhỏ, đặt đầu đứa nhỏ nằm trên bụng, hắn có ý định muốn chọc ghẹo đùa Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc, làm sao bây giờ, con rời đi ngủ không thoải mái, vậy phải làm sao đây?”

Quách Tiểu Bắc tựa hồ rất trình trọng suy nghĩ một chút, “Con vẫn ngủ chung với ba.”

Quách Tề Ngọc cười nhạo, hắn chỉ nói vào lúc này Quách Tiểu Bắc còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cũng không hề quan tâm, hôn một cái lên má đứa nhỏ, “Tiểu Bắc là tốt nhất!”

Lần thứ hai gặp mặt, Quách Tề Ngọc hoảng hốt cảm thấy Trịnh Thanh tựa hồ so với lần trước càng xinh đẹp.

Tựa hồ cảm giác được Quách Tề Ngọc đang nhìn cô, Trịnh Thanh hơi ngượng ngùng mà cười cười, “Lần này em tổn không ít thời gian trang điểm, con gái vì người mình thích nên thế mà!”

Quách Tề Ngọc thật không tiện, “Rất, rất dễ nhìn.”

Lúc này cao hứng Quách Tề Ngọc nói ra mình muốn thu dưỡng đứa nhỏ sau khi kết hôn.

Trịnh Thanh có chút mệt mỏi nghi hoặc, “Con ruột?”

Quách Tề Ngọc vội vàng nói: “Không phải con ruột anh, ờ... ừ... chính là... khi nó còn bé, anh thu dưỡng nó.”

“Thế nhưng chưa chính thức thu dưỡng, anh chỉ muốn nói là chờ anh năng lực kinh tế đạt đến trình độ nhất định anh sẽ chính thức thu dưỡng nó.” Quách Tề Ngọc vẫn là hiếm thấy thông minh đem hai người năng lực kinh tế nói thành năng lực kinh tế chính hẳn.

“Vậy tại sao anh vẫn chưa thu dưỡng nó?” Trịnh Thanh ngón tay không ngừng vuốt nhẹ ly cà phê, “Em biết anh tiền lương không tính là thấp.”

“Hai năm qua anh vẫn đang suy nghĩ.” Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là nói.

“Kỳ thực như vậy anh sẽ rất khó lấy được vợ,” Trịnh Thanh nói, “Điều kiện đầu tiên thu dưỡng là không có con, nếu như muốn thu dưỡng nó, phải là thu dưỡng con ruột là người đứng đầu.”

Quách Tề Ngọc hơi nghi hoặc, “Này, không phải chúng nó đều là con chính mình à?”

Trịnh Thanh tựa hồ cảm giác mình nói lỡ, “Thật không tiện, nhà em rất truyền thống, bình thường là con lớn nhất kế thừa gia nghiệp.”

Quách Tề Ngọc vội vàng nói: “Anh, anh không cần gia nghiệp, anh sẽ rất công bằng cho tụi nhỏ!”

Trịnh Thanh cười đến miễn cưỡng, đứng dậy, hướng hẳn chào một cái, “Anh Quách, chúng ta vẫn là nên suy nghĩ một chút thì tốt hơn.”

20. Chương 20

Edit: Shin

Ngày thứ hai, chị Lý một mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đem Quách Tề Ngọc kéo đến một góc.

“Tiểu Quách à, nói thế nào em cũng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, đạo lý ấy làm sao không hiểu?”

Quách Tề Ngọc biết là chuyện ngày hôm qua, không lên tiếng.

Chị Lý nói rằng: “Đứa nhỏ Trịnh Thanh này chị nhìn nó từ nhỏ cho đến lúc lớn lên, mặt mũi đoan chính không nói, người tốt lại chịu khó, làm sao em lại không đồng ý đây?”

“Đứa bé kia chị đã từng thấy, nó thật đáng yêu, có thể xem nó không phải là người thân.”

Quách Tề Ngọc đánh gãy lời chị Lý, “Đối với em mà nói nó là người thân ruột thịt.”

Chị Lý sững sờ, có chút bất đắc dĩ, “Không nói gạt em, Trịnh Thanh nhà bọn họ đại thể gia nghiệp đều cho con trai cả kế thừa, em nói em muốn thu dưỡng đứa bé...”

Quách Tề Ngọc hiếm có cứng rắn lên, “Em nói sẽ xử lý công bằng, nếu như cô Trịnh không muốn, đoạn quan hệ này không cần thiết cưỡng cầu.”

Thấy chị Lý sắc mặt kém, hẳn không thể làm gì khác hơn hạ giọng xuống, “Chị Lý, thật sự không tiện, đứa trẻ kia bắt luận làm sao đều không bỏ xuống được.”

“Thật sự làm phiền chị, chị Lý.”

Chị Lý sắc mặt tốt lên, nhưng vẫn có chút trách cứ, “Người trẻ tuổi! Cái gì cũng không hiểu.”

Quách Tề Ngọc cười cợt.

Trịnh Thanh không liên lạc lại với hắn, Quách Tề Ngọc trong lòng vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, Trịnh Thanh người rất tốt, chỉ là bị vướng bận bởi truyền thống trong nhà đi.

Về đến nhà, Quách Tiểu Bắc đã nấu cơm chờ hắn trở về.

Quách Tề Ngọc ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn căn phòng nho nhỏ này, ngồi đối diện bàn với đứa nhỏ, trong lòng rất thỏa mãn, điểm này không đáng để hối tiếc.

Nói đến thật sự, là Quách Tiểu Bắc mang đến hi vọng cùng thay đổi cho cuộc sống của hắn.

Nếu như không có Quách Tiểu Bắc xuất hiện, có thể hắn sau khi tốt nghiệp, sẽ ở lại làm trong tiệm sách chị Mã, hắn không có dũng khí đi tìm một công việc mới.

Mà Quách Tiểu Bắc xuất hiện trở thành động lực giúp hắn nỗ lực hướng lên trên, hắn muốn cho đứa nhỏ cuộc sống tốt hơn, liền không thể không tìm kiếm nhiều công tác hơn...

Hắn luôn cảm thấy, sau này đứa con ruột không thể so với Quách Tiểu Bắc càng ngoan càng nghe lời.

“Ba đang suy nghĩ gì thế?”

Thấy Quách Tề Ngọc thật lâu không động đũa, còn liên tục nhìn hắn lộ ra nụ cười khúc khích, Quách Tiểu Bắc đặt đũa xuống hỏi.

Quách Tề Ngọc lấy lại tinh thần, cười nói: “Ba đang nghĩ đến nếu Tiểu Bắc chưa từng xuất hiện sẽ như thế nào?”

“Vấn đề này không có chút ý nghĩa nào,” Quách Tiểu Bắc gấp một nhúm rau xanh bỏ vào chén Quách Tề Ngọc, “Ăn món ăn nhiều một chút, không phải biến đổi đến mức càng ngốc hơn.”

Đây là chính Quách Tiểu Bắc xào món ăn, có người nói là do chính thầy Trình dạy, Quách Tề Ngọc thời điểm ăn lần thứ nhất buột miệng, “Tiểu Bắc, con thật thông minh.”

Lần xào rau thứ nhất khẩu vị vừa vặn, hơn nữa rất thơm, Quách Tề Ngọc đối với nó thích lệ một phen, nhưng hạn chế cho nó tiến vào nhà bếp, dù sao đứa nhỏ không thích hợp đụng vào dao kéo.

Thế nhưng Quách Tiểu Bắc không nghe, đến lúc sau, trù nghệ làm cơm đạt đến trình độ giỏi hơn Quách Tề Ngọc gần hai mươi năm.

Quách Tề Ngọc bắt đầu dè, không thể làm gì khác hơn là để Quách Tiểu Bắc tự làm cơm nếu chính mình không về nhà kịp để nấu.

“Tiểu Bắc, ngày hôm nay ba đi ra mất, ba không đạt tới đủ điều kiện thu dưỡng, ba không có kết hôn, kinh tế năng lực còn chưa đủ, ba xin lỗi.” Quách Tề Ngọc sờ gáy đứa nhỏ, tóc nơi đó rất mềm.

Quách Tiểu Bắc cũng không lưu ý, “Hiện tại cũng tốt đẹp rồi.”

Quách Tề Ngọc thở dài, “Vẫn phải có hộ khẩu mới được!”

Quách Tiểu Bắc suy nghĩ một chút, “Ba có muốn chơi cổ phiếu không?”

“Chơi cổ phiếu?”

“Con thấy thầy Trình chơi cổ phiếu.” Quách Tiểu Bắc nói rằng.

Quách Tề Ngọc đối với cái này không biết, ngày thứ hai đi công ty hỏi, rốt cuộc biết chơi cổ phiếu là ra sao.

“Chơi cổ phiếu nguy hiểm rất lớn, Tiểu Bắc, chúng ta không có nhiều tiền như vậy.” Quách Tề Ngọc về đến nhà, thất vọng nói cho đứa nhỏ cái biện pháp này không thể được.

“Thật sao?” Quách Tiểu Bắc cúi đầu, tựa hồ đang cân nhắc điều gì đó.

Quách Tề Ngọc không nghĩ nhiều như thế, dời đề tài đi, “Tiểu Bắc, lần này con muốn phần quà gì?”

“Ba hỏi con ư?” Quách Tiểu Bắc liếc mắt nhìn hắn, nói như vậy không phải có chuyện mừng sao?

“Ba nghĩ, con cũng mười một tuổi rồi, nên có vật mình muốn, cái này gọi là ba tôn trọng con!” Quách Tề Ngọc dương dương tự đắc, còn không phải mỗi lần hắn đưa quà, sói con đều lộ ra vẻ mặt ghét bỏ!

“Không phải còn hai tháng sao?”

“Gần rồi, nửa tháng nữa mà thôi.”

Quách Tiểu Bắc trầm mặc một hồi, nói rằng: “Con muốn ba dành cả ngày thời gian chơi với con.”

Kỳ thực Quách Tiểu Bắc đã sớm xem qua lịch, ngày 8 tháng 8 là thứ ba, Quách Tề Ngọc không tăng ca coi như tốt, căn bản không thể cùng nó chơi.

Quách Tề Ngọc quả nhiên lộ ra vẻ mặt khó dễ, “Ba, ba sẽ cố gắng.”

Quách Tiểu Bắc nhất thời có chút nhụt chí, Quách Tề Ngọc sẽ không từ chối hẳn, nhưng cũng vô ý thức biểu lộ ra chính mình bị làm khó dễ, từ trước đến giờ đều là như vậy.

Đang chuẩn bị nói không cần, Quách Tề Ngọc đột nhiên chen vào, “Có thể ngày hôm đó ba sẽ xin phép công ty xem sao.”

Quách Tề Ngọc đột nhiên nghĩ tháng 8 năm nay người phụ trách muốn đi tổng công ty báo cáo, đến thời điểm đó tốt hơn xin nghỉ, nói không chắc có thể được.

“Nói là phải làm được.” Quách Tiểu Bắc nhắc nhở hẳn.

Quách Tề Ngọc gật đầu, “Đương nhiên rồi!”

“Tại sao muốn ba chơi cùng con?” Từ lần trước bận rộn quá mức, sau khi lên cơn sốt dẫn đến nằm viện, Quách Tề Ngọc rất chú ý thời gian mình làm việc, thời gian bồi Quách Tiểu Bắc cũng không đủ.

“Đến thời điểm đó ba liền biết.” Mặc cho Quách Tề Ngọc đi phía sau nó hỏi han, cũng không nói cho hẳn biết.

“Được rồi, vậy ba sẽ chờ!”

Thế nhưng Quách Tề Ngọc đang chuẩn bị cho Quách Tiểu Bắc một món lễ vật.

Năm ngoái đưa cờ vây, Quách Tiểu Bắc liền chưa từng dùng tới, chỉ có hai ngày trước đi thi đấu, sau khi trở lại từ cờ vây xã, ngồi xuống bàn làm một chút luyện tập...

Năm trước đưa từ điển Anh ngữ, ngược lại Quách Tiểu Bắc thường hay dùng, chính là có thể rõ ràng cảm nhận được Quách Tiểu Bắc ghét bỏ...

Hắn còn đưa qua cho đứa nhỏ bản tứ đại tên, sau khi Quách Tiểu Bắc nhìn qua một lần, cũng chưa từng mở ra lần thứ hai...

Hắn không nghĩ ra được nên đưa cho đứa bé trưởng thành sớm này lễ vật gì.

...

“Ta ghét thứ hai.”

Một con mèo lớn màu vàng tròn vo xem ra vô cùng không có tinh thần nằm trên ghế sa lông nói rằng, bên cạnh là một con chó ngốc vòng tới vòng lui muốn cắn đuôi chính mình.

Quách Tề Ngọc dừng lại nhìn mấy lần, lập tức đi vào trong tiệm, “Ông chủ, xin hỏi bên ngoài chiếu phim hoạt hình gì vậy?”

“Thêm Phỉ Miêu.” Ông chủ tiệm đĩa không ngẩng đầu lên, nhìn điện ảnh trong tivi nhỏ.

“Xin hỏi có bán không?” Quách Tề Ngọc lại hỏi một câu.

Ông chủ duỗi cánh tay vào bên trong, ngón trỏ quẹo đi, “Đi bên trong, quẹo phải.”

“Cảm ơn.”

Đi vào bên trong, hàng tủ trên đầu hầu như đều có màu sắc rực rỡ in trên vỏ đĩa, Quách Tề Ngọc chọn nửa ngày, mới tìm được vài đĩa phim có con mèo lông vàng Phỉ Miêu.

Hắn lại đi tới cửa, “Ông chủ, xin hỏi đĩa phim Phỉ Miêu còn nữa không?”

Ông chủ liếc mắt nhìn hẩn, đứng dậy, “Tôi có nguyên bộ nhưng không bán hết, cậu chọn vài đĩa thôi.”

Ông chủ từ phía sau chuyển từng hòm đĩa ra, “Trong này đều có đĩa về con mèo này hết, bên trong tuy có chút lặp lại nhưng cậu không được chọn đĩa giống nhau.”

Ông chủ ngâm điều thuốc lá, lời nói rất rõ ràng, thấy Quách Tề Ngọc ngồi xồm xuống, thật sự bắt đầu lựa từng đĩa, có chút không nói gì.

“Cậu cứ từ từ lựa.” Ông chủ lại từ từ đi trở về quầy thu ngân, tiếp tục nhìn tivi nhỏ đang chiếu bộ phim điện ảnh.

Quách Tề Ngọc đại khái chọn chừng hai mươi đĩa, ôm một chồng đĩa vào ngực, đi tới quầy thu ngân, “Tôi lấy những đĩa này.”

Ông chủ hơi kinh ngạc – liếc mắt nhìn hẩn, “Cậu đối với con mèo này cảm thấy hứng thú như vậy à?”

Quách Tề Ngọc cười cười, “Quà sinh nhật cho con trai.”

“Ồ, vậy thì tôi bán.”

Về đến nhà, Quách Tiểu Bắc còn ở chỗ thầy Trình chưa về, Quách Tề Ngọc vội vàng đem đĩa cất vào trong một chiếc hộp giấu đi.

Lung lay một vòng đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng, hẩn nhìn về hướng tivi, không có đầu DVD thì làm sao xem đĩa?

Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là cầm lấy chìa khoá bóp tiền lao ra ngoài, đi đón Quách Tiểu Bắc, trên đường thử tìm xem chỗ nào bán đầu đĩa DVD.

Khéo léo từ chối thầy Trình mời ăn cơm, Quách Tề Ngọc nắm tay Quách Tiểu Bắc trở về, “Tiểu Bắc, chúng ta đi nhìn đầu máy DVD được không?”

“Có tivi là được rồi.” Quách Tiểu Bắc yêu cầu rất đơn giản, không cần thiết lại tiêu tốn quá nhiều tiền.

Quách Tề Ngọc mắc nghẹn, hẩn cũng là nhất thời kích động mua thêm đĩa phim Phỉ Miêu muốn làm quà sinh nhật cho Quách Tiểu Bắc, quên trong nhà không có đầu đĩa để xem.

“Đi xem một chút, sau đó nhìn xem cái nào tốt mua về dùng.”

Quách Tiểu Bắc nhún vai.

Bọn họ đi lại chỗ lần trước mua tivi, là Ngõ Bàn đề cử cửa hàng này, vẫn tính là khá là công đạo, Quách Tề Ngọc chọn một cái giá cả vừa phải lại rất dễ dàng sử dụng khiến người ta biết cách dùng.

“Chú có thể bớt thêm năm mươi được không, tự chúng cháu về nhà lắp đặt.” Lúc tính tiền, Quách Tiểu Bắc đột nhiên nói rằng.

“Người bạn nhỏ cháu biết lắp đặt sao?” Ông chú nghe xong sững sờ, sau đó cười lên hỏi.

“Dạ biết.” Quách Tiểu Bắc như chém đinh chặt sắt gật đầu.

“Vậy cho chú hỏi ba của cháu có đồng ý không?” Ông chú ha ha cười nói.

Quách Tề Ngọc đang muốn nói mình sẽ không, cảm giác được quần áo bị lôi kéo mạnh mẽ, sẽ không nói thành biết.

Ông chú sắc mặt có chút lúng túng, “Các người tự sắp xếp đi.”

Trên đường về nhà, Quách Tề Ngọc có chút buồn rầu, “Tiểu Bắc, lần này ai giúp chúng ta sắp xếp đây?”

“Bỏ năm mươi đồng phí lắp đặt quá mắc, trước mặt có cái hồ gập ba có lẽ đã nhảy xuống rồi.” Quách Tiểu Bắc nói rằng.

“Đúng là quý thật, có thể mua mười cân thịt heo,” Quách Tề Ngọc tính toán một chút, nhưng vẫn rầu, “Lần này ai tới lắp đặt đây?”

Quách Tiểu Bắc dùng một chút, “Con làm.”

“?”

“Nhìn vào sách hướng dẫn là được, bọn họ giả bộ cái gì tính lừa gạt những người ngoài nghề à.”

Quách Tề Ngọc trợn to mắt nhìn vẻ mặt Quách Tiểu Bắc bình tĩnh, lúc nào mi thành người trong nghề?

Về đến nhà, Quách Tiểu Bắc quả nhiên bắt đầu ngồi ở đằng kia tìm hiểu sách hướng dẫn tường tận, Quách Tề Ngọc ngồi ở một bên nhìn theo cũng hiểu thấu đáo, nhưng nhìn một lúc, liền hỏi Quách Tiểu Bắc có muốn hay không uống chè đậu xanh, sau đó đứng dậy đi hầm chè đậu xanh.

Thời điểm nấu chè thỉnh thoảng ra xem một chút, đứa nhỏ bắt đầu động tay tuy rằng không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng tự nhận vẫn là một phần tri thức sức mạnh Quách Tề Ngọc hài lòng – trở lại nấu chè.

Chờ hán đem chè thổi cho bớt nóng, mang lại đây thì, Quách Tiểu Bắc đã ở nơi đó điều chỉnh được đầu đĩa.

“Được rồi?”

“Ừm, hay là thử một chút.” Quách Tiểu Bắc liền lấy ngay chén trên tay Quách Tề Ngọc, uống một hớp ngon mùi thơm ngát từ chén chè đậu xanh.

Quách Tề Ngọc theo bản năng nghĩ đến ngày hôm nay mới vừa mua series Phỉ Miêu, “Thôi không cần đâu.”

Quách Tiểu Bắc ngồi xổm người xuống, tìm kiếm trong hộp DVD, “Con nhớ ông chủ nói có tặng kèm đĩa thử bên trong.”

Cuối cùng tìm ở phía dưới đồng bọ ni lông trắng, Quách Tiểu Bắc mang đĩa bỏ vào.

“Là một đĩa bài hát.” Quách Tề Ngọc sửng sốt một chút.

“Ngọt ngào, em cười đến thật ngọt ngào, thật giống đóa hoa nhỏ nở trong làn gió xuân, nở trong làn gió xuân...”

Tiếng ca dịu dàng khinh nhu lan tỏa khắp gian phòng nhỏ.

21. Chương 21

Edit: Shin

“Tiểu Bắc, ba xin lỗi.”

Quách Tề Ngọc đầy áy náy, lôi kéo Quách Tiểu Bắc còn đang đọc sách.

Ngày mai là sinh nhật Quách Tiểu Bắc, nhưng ngày hôm nay trước khi tan việc Quách Tề Ngọc nhận được thông báo, ngày thứ ba người phụ trách đi công tác, bất luận người nào cũng không thể vô cớ xin nghỉ.

Đối với việc muốn tổ chức sinh nhật cho đứa nhỏ loại xin nghỉ lý do này càng là đừng mơ tới nữa.

Quách Tề Ngọc về đến nhà, nói rõ mọi việc cho Quách Tiểu Bắc nghe, nhìn Quách Tiểu Bắc trong nháy mắt mặt buồn xo, Quách Tề Ngọc trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Không ngừng mà nói mình sẽ sớm một chút tan tầm trở về, sau đó lại lấy ra món quà được chuẩn bị kỹ càng tặng trước một ngày, “Tiểu Bắc, đây là quà sinh nhật mừng con mười một tuổi.”

Quách Tiểu Bắc tiếp nhận, “ Con cảm ơn.”

“Tiểu Bắc, thực sự rất xin lỗi.” Quách Tề Ngọc nói rằng.

Quách Tiểu Bắc liếc nhìn hán, lại buông xuống mắt, không nói câu nào.

Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là đem hán ôm lấy, ngồi ở trên chân mình, một bên ôm một bên an ủi.

“Chiều mai ba sẽ về sớm một chút, con ở nhà chờ ba về có được hay không?” Quách Tề Ngọc nói rằng.

Quách Tiểu Bắc ôm lấy hắn, trầm mặc một lúc lâu, mới gật gật đầu, “Dạ được.”

Quách Tề Ngọc bồi Quách Tiểu Bắc xem một tập phim Phỉ Miêu, cũng đã đến thời gian đi ngủ.

Tối hôm nay Quách Tiểu Bắc đột nhiên vô cùng dính người, tắm rửa đều muốn vào phòng vệ sinh cùng Quách Tề Ngọc.

Nói đến hai người xác thực rất lâu không có cùng nhau tắm rửa, Quách Tề Ngọc bưng hai cái ghế nhỏ đến, ngồi ở trong phòng vệ sinh chậm rãi tắm rửa gội đầu cho nó.

Hiếm thấy Quách Tiểu Bắc nghe chuyện cười của hắn mà bật thốt tiếng cười.

Quách Tề Ngọc trong lòng thở dài một hơi, đứa nhỏ vốn tính cách không rộng rãi, bình thường rất biết điều, nhưng nếu như một khi bị kích thích, Quách Tề Ngọc cũng không biết khuyên như thế nào.

“Vậy ba chiều mai về sớm một chút, con cho ba xem một thứ.” Trước khi ngủ, Quách Tiểu Bắc nhỏ giọng – xoay người về lỗ tai hắn nói rằng.

“Món đồ gì?” Quách Tề Ngọc hiểu kỳ.

Quách Tiểu Bắc nhắm mắt lại, “Ngày mai liền biết thôi.”

Thế nhưng đến tận ngày mai không thể biết thứ đó là gì, Quách Tề Ngọc vừa đến công ty liền nhận được thông báo đến từ tầng trên.

Để hắn đi theo nhân viên công ty cao tầng đi tới tổng công ty thành phố A.

“Vì sao lại có tôi?” Quách Tề Ngọc hỏi.

“Này không phải coi trọng anh sao, chúng tôi muốn đi còn không được đây!” Người cùng tổ nói rằng.

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, đi tìm đến phòng quản lý chi nhánh tài vụ, “Quản lý Từ, xin hỏi lần này đi công tác trong danh sách vì sao lại có tôi?”

Quản lý Từ rất bận, nói với hắn một câu, “Ha, ngày hôm qua lâm thời, công ty cho cậu đi là coi trọng cậu, đừng nghĩ nhiều như thế, lần này cố gắng mà biểu hiện!”

“Cảm ơn.” Quách Tề Ngọc đi ra phòng quản lý, nhất thời mờ mịt.

Thư ký quản lý Từ chạy ra đuổi theo, “Này, Quách tổ trưởng, anh tốt nhất bây giờ đi về thu dọn đồ đạc, một giờ chiều lên máy bay.”

Quách Tề Ngọc thử cùng vị thư ký mỹ lệ này câu thông, “Xin hỏi, có thể hay không đổi người khác?”

“Chỗ này em không thể quyết định đâu, chính anh cùng quản lý Từ nói chuyện đi.” Cô thư ký lườm hắn một cái, liền đi trở về.

Thấy Quách Tề Ngọc đứng ở nơi đó bất động, lại thúc dục câu, “Ngài nên nhanh chuẩn bị, phần danh sách này là ngày hôm qua lâm thời định ra, chuyện tốt này sao anh còn không đi?”

Quách Tề Ngọc cười khổ, nói tiếng cảm ơn, cùng tổ bên trong xin nghỉ, rồi đi thu dọn đồ đạc.

Trên đường đi về nhà, trong lòng tính toán nên như thế nào giải thích cho Quách Tiểu Bắc hiểu.

Đi công tác đến thành phố A liền đi bốn ngày, Quách Tiểu Bắc ở nhà một mình làm sao qua nổi đây?

Hắn trước tiên đi đến nhà thầy Trình đem Quách Tiểu Bắc về, Quách Tiểu Bắc nhìn thấy hắn thì mắt sáng lên, không giống như trước – nhào vào trong lồng ngực Quách Tề Ngọc, có chút hưng phấn hỏi một câu, “Không phải nói hôm nay ba đi làm sao?”

Thầy Trình ở một bên ha ha cười, “Thằng nhóc này, muộn nửa ngày rồi cục mặt cũng nở nụ cười.”

Quách Tề Ngọc không cười nổi, cùng thầy Trình nói, “Em trước tiên mang Tiểu Bắc về, phiền phức thầy Trình rồi.”

Thầy Trình vung tay lên, “Không cần khách sáo, Tiểu Bắc thấy cậu nó rất cao hứng.”

Quách Tề Ngọc cúi đầu, Quách Tiểu Bắc nắm chặt tay hắn, trong mắt tràn ngập ý cười.

Quách Tề Ngọc trong lòng đau xót.

Trên đường trở về đi ngang qua quầy hoa quả, Quách Tề Ngọc đi vào mua thật nhiều trái cây.

Quách Tiểu Bắc tuy rằng cảm thấy một chút hơi nghi hoặc, nhưng không có hỏi, hơn nữa còn nói thêm câu, “Con sẽ làm salad hoa quả, ngày hôm trước con gái thầy Trình làm cho chúng ta ăn.”

“Thật sao?” Quách Tề Ngọc cười, “Con gái ông ấy về từ khi nào?”

“Dịp nghỉ hè, hết nghỉ hè sẽ quay trở lại trường.”

“Ngày hôm nay sao ba không thấy cô bé?” Quách Tề Ngọc đối với con gái thầy Trình vẫn có chút ấn tượng, mỗi lần hắn đi đón Quách Tiểu Bắc thì cô bé rất lễ phép đưa bọn họ xuống dưới lầu, là một cô bé tốt bụng.

“Ngày hôm qua qua nhà mẹ chơi rồi.” Quách Tiểu Bắc nói rằng.

Về đến nhà, Quách Tề Ngọc bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Quách Tiểu Bắc rót cục cảm thấy không đúng, “Ba làm gì vậy?”

Quách Tề Ngọc có chút khó khăn mở miệng, “Tiểu Bắc, ba xin lỗi con.”

Quách Tiểu Bắc vừa nghe, miệng nhất thời mãn thành đường dài, trong mắt âm thầm nhìn chằm chằm Quách Tề Ngọc.

“Ngày hôm nay ba mới nhận được thông báo, đi đến thành phố A.”

“Mấy ngày?” Quách Tiểu Bắc hỏi.

“A? Bốn, bốn ngày, ” Quách Tề Ngọc mau mau nói rằng, “Tiểu Bắc, ba...”

“Chú ý cẩn thận an toàn.” Đứa nhỏ giúp hắn đem bao khóa kéo lại, suy nghĩ một chút, lại bắt đầu thu thập đồ vật chính mình.

“Tiểu Bắc...”

“Con sẽ chăm sóc tốt chính mình, ba đừng lo lắng.” Quách Tiểu Bắc một bên thu thập vừa nói.

“Tiểu Bắc, xin lỗi con.”

“Con nên đến nhà ông Lý hay thầy Trình?” Quách Tiểu Bắc không đáp, hỏi.

Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là nói: “Đi nhà thầy Lý, ba đã dùng điện thoại công ty gọi nói cho thầy ấy biết rồi.”

“Được.”

Quách Tiểu Bắc năng lực gánh vác rất nặng, không muốn Quách Tề Ngọc hỗ trợ, rất nhanh thu thập xong đồ đạc của mình.

Trên đường đến nhà thầy Lý, Quách Tề Ngọc muốn cùng đứa nhỏ chuyện trò.

“Hiện tại con không muốn nói chuyện với ba, con không muốn trả lời.” Quách Tiểu Bắc trực tiếp đánh gãy lời hắn.

“Tiểu Bắc à...”

Quách Tề Ngọc thở dài, chỉ muốn trở về bồi thường thật tốt cho đứa nhỏ.

Hai người một đường đi đến dưới lầu nhà thầy Lý, đột nhiên nghe được góc tối truyền đến tiếng động.

Lập tức từ bên trong bước ra một người, áo sơ mi cởi ra hơn nửa, trên lồng ngực trắng nõn tất cả đều là dấu hôn màu đỏ.

“A?” Quách Tề Ngọc thấy rõ người tới, không khỏi kinh sợ kêu thành tiếng.

Lý Tề Giác sắc mặt ửng hồng, môi có chút sưng đỏ, nghe được âm thanh liền hướng về bên này vừa nhìn, “Tề Ngọc? Tiểu Bắc?”

Theo sát bên trong góc đi ra một người, thân hình vô cùng cao to, vẻ mặt có chút giận dữ, có vẻ hơi nghiêm khắc lạnh lùng, âm thanh cổ họng gầm nhẹ vang lên, “Lý Tề Giác!”

“Hồng cái gì?” Lý Tề Giác nhíu mày trông người kia một chút.

Sau đó chậm chạp đóng nút áo lại, đi tới trước người Quách Tề Ngọc cùng Quách Tiểu Bắc, sờ tóc Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc, đã lâu không gặp.”

“Anh Tề Giác.” Quách Tiểu Bắc kêu lên.

Người kia cũng đi lên phía trước, Quách Tề Ngọc mới nhìn rõ mặt hắn, mặt giống như bị đao khắc, ánh mắt soi lộ ra, sau gáy lộ ra hình xăm, cả người nhìn như gương nanh múa vuốt trước mặt người khác.

Quách Tề Ngọc không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, đem Quách Tiểu Bắc kéo về phía sau.

Đứa nhỏ từ nhỏ cùng những người này nhận hết ngược đãi, nói gì thì hắn cũng muốn che chở cho Quách Tiểu Bắc.

Lý Tề Giác thấy thế nở nụ cười, quay đầu lại, “Cút đi, đừng làm bọn họ sợ!”

Người kia trừng Quách Tề Ngọc một chút, bàn tay lớn chạm vào sau gáy Lý Tề Giác, kéo qua mạnh mẽ hôn lên.

Quách Tề Ngọc sững sờ tại chỗ, quên che mắt Quách Tiểu Bắc lại.

Hình ảnh rất có lực xung kích, Quách Tề Ngọc nhìn thấy khoảnh khắc Lý Tề Giác không nhìn được, mạnh mẽ cắn lên môi người ấy.

Hai người tách ra, khoe miệng đều chảy máu, người kia không để ý chính mình, duỗi ngón tay cái ra chậm rãi vuốt nhẹ môi Lý Tề Giác, đem vết máu lau khô đi.

“Cút.” Lý Tề Giác lạnh lùng nói, trong mắt không có một tia cảm tình, có vẻ mất kiên nhẫn.

Người kia nhìn Quách Tề Ngọc một chút, không hề nói gì, nhanh chân rời đi.

Lý Tề Giác sửa lại một chút y phục của mình, híp đôi mắt lại mỉm cười, ngón trỏ đặt ở trên môi, “Suýt” một tiếng, “Đừng nói ra nha!”

Quách Tề Ngọc sững sờ gật đầu, hoảng hốt xong mới phát hiện Quách Tiểu Bắc tựa hồ vừa nãy nhìn chăm chăm.

Lý Tề Giác cười nói, “Tiểu Bắc, vừa nãy là đang giáo dục em chuyện như vậy tuyệt đối không thể làm nha!”

Quách Tiểu Bắc nhìn Lý Tề Giác như một kẻ ngốc.

Quách Tề Ngọc có chút lúng túng, hướng Lý Tề Giác cười nói, “Xin lỗi, Tiểu Bắc không hiểu chuyện.”

Lý Tề Giác vùng tay lên, “Tiểu Bắc rất đáng yêu mà.”

Ba người trầm mặc lên lâu.

Kỳ thực Quách Tề Ngọc đối với Lý Tề Giác không hiểu rõ lắm, chỉ nghe thầy Lý cùng chính hắn nói làm nghiên cứu sinh y học ở thành phố A, có điều năm ngoái đã tốt nghiệp, lần này trở về là đưa Lý Ứng Trúc quay về, thuận tiện nghỉ ngơi mấy ngày, sẽ giúp thầy Lý cùng bà An kiểm tra sức khỏe.

“Tiểu Bắc vẫn là đứa trẻ không thích nói chuyện nha.” Đến nhà thầy Lý, Lý Tề Giác cho Quách Tề Ngọc một ánh mắt, mở miệng nói rằng.

Thầy Lý đi ra, “Không có chuyện gì, để Tiểu Bắc ở đây, em yên tâm thoải mái mà đi, làm việc cho thật giỏi!”

Quách Tề Ngọc luôn mồm cảm ơn, đem giỏ hoa quả trên tay đưa ra.

Lý Ứng Trúc vây quanh Quách Tiểu Bắc biểu diễn cho nó xem món đồ chơi mới, Quách Tiểu Bắc chỉ nhìn chăm chăm Quách Tề Ngọc không chớp mắt, căn bản không để ý tới vây quanh mình một thằng nhóc đảo qua đảo lại bên cạnh.

“Cái kia, làm phiền mọi người rồi.” Quách Tề Ngọc nói cảm ơn.

Sau đó, hắn xoay người đối với Quách Tiểu Bắc vẫn trầm mặc không nói, nói rằng: “Tiểu Bắc, bé ngoan nên nghe lời, ba trở về liền đến đón con.”

“Yên tâm, chúng ta sẽ chiều cổ Tiểu Bắc.” Bà An ở một bên, đã rửa sạch mấy quả táo, để Quách Tề Ngọc trên đường mang theo ăn.

Quách Tề Ngọc tiếp nhận, nói cảm ơn, xoay người đi xuống lầu.

Đi xuống lầu dưới, đột nhiên cảm thấy phía sau có người theo.

Xoay người vừa nhìn, Quách Tiểu Bắc đi theo phía sau hắn, khuôn mặt nhỏ âm u.

“Tiểu Bắc, sao lại chạy xuống?” Quách Tề Ngọc liền vội vàng đi tới, “Mau trở về, bên ngoài trời nóng lắm.”

Quách Tiểu Bắc đột nhiên ôm lấy hắn, “Con không muốn ba đi, ba đi con sẽ rất tức giận đó.”

Quách Tề Ngọc biết mình có lỗi với đứa nhỏ, sinh nhật cùng ngày không thể cùng nó chúc mừng không nói, còn muốn rời khỏi W thị, vừa đi chính là bốn ngày.

“Tiểu Bắc à...”

Quách Tề Ngọc cảm thấy trên mặt bị Tiểu Bắc hôn một cái, môi đứa nhỏ mềm mại mềm mại, cảm giác thật thoải mái.

“Trên đường cẩn thận, về sớm một chút chơi với con.” Quách Tiểu Bắc chôn ở trong ngực của hắn, buồn buồn nói.

Quách Tề Ngọc ngồi xổm người xuống, ôm lấy hắn, “Tiểu Bắc của ba...”

Âm thanh đứa nhỏ mang theo tia mềm mại, nhưng vô cùng quật cường, “Ba biết là con không nỡ xa ba, vì lẽ đó tốt nhất ba nên về sớm một chút.”

(Hết chương 21)

22. Chương 22

Edit: Shin

“Tiểu Bắc, mau uống nước.” Quách Tề Ngọc lấy nước ấm đưa cho đứa nhỏ hết sức chuyên chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe lửa chạy ầm ầm vang vọng, xuyên qua từng mảnh từng mảnh ruộng đồng.

Quách Tề Ngọc liếc mắt nhìn, “Có gì đáng xem ư?”

Ngoài cửa sổ chính là một mảnh xanh mướt, “Con chưa từng xem.” Quách Tiểu Bắc trả lời đến mức hồn nhiên.

“Lần thứ nhất mang đứa nhỏ ra ngoài chơi?” Người trên toa tàu ha hả cười nói.

Quách Tề Ngọc gật đầu, “Dạ.”

“Đứa nhỏ lần đầu tiên đi ra ngoài, chỗ nào cũng đều tò mò đó là bình thường thôi!” Người kia còn nói.

Quách Tề Ngọc sờ đầu đứa nhỏ, “Dạ.”

Ánh mắt Quách Tiểu Bắc từ ngoài cửa sổ rút về, “Không có gì đẹp đẽ.” Nói, liền đến nằm xuống, ôm lấy chân Quách Tề Ngọc, gối đầu lên nhắm mắt lại.

Người trên toa tàu” “...”

Quách Tề Ngọc hé miệng nở nụ cười, “Đứa nhỏ cảm thấy mới mẻ xem một hồi liền mệt mỏi.”

Từ W thị ngồi xe lửa đến thành phố A đại khái mất 7 tiếng đồng hồ.

Quách Tề Ngọc cùng người của công ty nói rõ ràng mọi việc, đem máy bay đổi thành xe lửa, sau đó sớm xuất phát.

Vé máy bay đổi thành hai tấm vé xe lửa, còn có tiền dư, thế nhưng đợi tới khi đến thành phố A, không có người của công ty tới đón, bản thân hẳn liền đi tìm khách sạn.

Người của công ty để hẳn đem đứa nhỏ gửi nuôi ở trong nhà người khác, đi ra ngoài làm việc làm sao còn mang đứa bé, nhưng Quách Tề Ngọc không nỡ.

Ở thời khắc Quách Tiểu Bắc đuổi theo, hẳn liền biết mình khẳng định không nỡ.

Máy bay xác thực rất tốt, Quách Tề Ngọc vẫn không ngồi qua máy bay, từ W thị đến thành phố A, chỉ mất không tới một canh giờ, chẳng khác gì mới cất cánh liền đáp hạ cánh.

Thế nhưng Quách Tiểu Bắc không có hộ khẩu, Quách Tề Ngọc chỉ có thể lựa chọn đi xe lửa.

Một hàng tốc hành, sáng 11 giờ liền xuất phát, thời gian so với đi máy bay cùng đồng sự trễ hơn.

Đại khái tiệc đón tiếp chiêu đãi chính mình không tới kịp, Quách Tề Ngọc chỉ có thể chính mình đi đến khách sạn, hơn nữa có thêm Quách Tiểu Bắc chi phí Quách Tề Ngọc tự gánh vác.

Kỳ thực Quách Tề Ngọc hiện tại đều không rõ chính mình chỉ là một tổ trưởng kế toán nhỏ, vì sao lại có tên trong danh sách?

Xuống xe lửa lúc 18 giờ hơn, Quách Tề Ngọc nghĩ muốn đón xe, rồi lại xót tiền, vẫn là lựa chọn đến thành phố A hỏi người dân đường đến trạm xe buýt.

Xe chạy gần một canh giờ, Quách Tề Ngọc đến một nơi xa lạ xuống xe, còn muốn di chuyển thêm một chuyến xe nữa mới tới.

Vừa nãy mới xuống xe lửa thì rất có tinh thần, bởi vì trên xe buýt chen chúc, có chút say xe, Quách Tiểu Bắc xem ra không còn tinh thần.

“Chuyến cuối?” Quách Tề Ngọc nhìn trạm dừng một chút, phát hiện tuyến xe kia 19 giờ là chuyến cuối, hiện tại đã 19 giờ bốn mươi.

Sắc trời dần tối, bốn phía cảnh sắc xa lạ, Quách Tề Ngọc nhìn quanh một hồi, Quách Tiểu Bắc khuôn mặt nhỏ hơi tái, trời nóng như vậy không biết có phải là bị cảm nắng?

“Tiểu Bắc, chúng ta bắt xe thôi.”

Trong chốc lát xe taxi chạy tới, Quách Tề Ngọc nói tên khách sạn, liền ôm Quách Tiểu Bắc nhẹ giọng động viên.

“Đứa nhỏ bị làm sao?” Tài xế xe taxi lần điệu bên trong mang theo cổ dày đặc vị kinh ý, diễn hình người địa phương thành phố A.

“Có thể là bị say xe.” Quách Tề Ngọc sờ mặt đứa nhỏ, cảm thấy lạnh lẽo.

“Lần đầu tiên tới thành phố A?”

“Ừm.”

“Rất thú vị nha, nhớ chú ý thân thể.” Tài xế xe taxi bắt đầu giới thiệu những địa phương nên đến của thành phố A.

Nói tới rất có hứng thú, Quách Tiểu Bắc tuy rằng không có tinh thần gì – áp trong lồng ngực Quách Tề Ngọc, nhưng vẫn chăm chú nghe.

Tài xế nhiệt tình như vậy, Quách Tề Ngọc đều thật không tiện nói mình chỉ là đi công tác, không có thời gian đi chơi.

Thế nhưng nghe một chút cũng không tệ, đến thời điểm trở lại thành phố A thì có thể cố gắng du lịch một hồi.

“Đến rồi.” Đến cửa tiệm rượu, tài xế vừa chỉ đường trước bên trái, “Chỗ ấy có tiệm thuốc, mua cho đứa nhỏ vài viên, bị cảm nắng không tốt đâu.”

“Cảm ơn.”

Tiền xe dùng xác thực không rõ, thế nhưng Quách Tề Ngọc hiện tại không đau lòng những thứ này, hắn đi vào khách sạn, báo tính danh, lĩnh phòng thẻ.

Công ty vốn sắp xếp hắn cùng tên còn lại ở chung phòng, thế nhưng hắn dẫn theo Quách Tiểu Bắc, chỉ có thể một lần nữa sắp xếp, liền cho hai người bọn hắn mỗi người một phòng, tiền thuê thêm ra Quách Tề Ngọc lấy tiền lương trả.

Quán rượu này giá tương đối cao, mặc dù chỉ là phòng một người, thế nhưng sớm nói rõ cho đứa nhỏ, phòng một người bên trong có đặt giường thiếu nhi cùng mấy món đồ chơi.

Đương nhiên Quách Tiểu Bắc sẽ không ngủ giường thiếu nhi, đã thành thói quen ngủ chung với Quách Tề Ngọc, đối với mấy món đồ chơi không dậy nổi hứng thú lắm.

Quách Tề Ngọc móc ra túi của mình, “Cũng may ba có đem theo chút thuốc, đề phòng lúc sinh bệnh!”

Uống xong một bình hoắc hương chính khí thủy, lại ăn một viên thoại mai, Quách Tiểu Bắc nhú chặt lông mày từ từ mới dần ra.

“Tiểu Bắc, vào lúc này con không buồn ngủ nha, không phải vậy chờ một lúc liền ngủ.” Quách Tề Ngọc một bên thu dọn đồ đạc một bên căn dặn.

Quách Tiểu Bắc không thể làm gì khác hơn là lên dây cót tinh thần, Quách Tề Ngọc thu thập xong, nhìn đứa nhỏ ngồi ở bên giường, cái đầu nhỏ lắc lư gục xuống, không nhịn được cười một tiếng, đi tới, “Tiểu Bắc, đi tắm rửa nào.”

Hai người xoa lưng lẫn nhau, tắm xong, Quách Tiểu Bắc tựa hồ chịu không nổi, lúc Quách Tề Ngọc sấy tóc thì nó đã ngủ gục.

Chờ Quách Tiểu Bắc ngủ ngon, Quách Tề Ngọc đứng dậy, nghĩ không biết có nên cùng đồng sự lên tiếng chào hỏi, dù sao chỉ có chính mình một người là ngồi xe lửa đến, vẫn không có đi tham gia tiệc tối.

Đồng sự đặc biệt là Ngô Bản.

Ngô Bản cũng là công ty cao tầng W phân, lần này Quách Tề Ngọc đi cùng với đứa nhỏ ngồi trên xe lửa, hắn cũng giúp đỡ một chút.

Đang nghĩ, cửa phòng đột nhiên vang lên.

Quách Tề Ngọc mở cửa vừa nhìn, là một đồng sự không quen thuộc lắm, “Quách Tề Ngọc, anh đến rồi à?”

“Ừm, thật không tiện tôi đến trễ.”

“Nói với tôi làm gì, Giang tổng kêu anh đi một tới phòng 4022, mau đi xem anh ta kêu anh có việc gì!” Người kia xem ra uống không ít, men say mông lung, nhưng vẫn đem chuyện nói rõ ràng.

Sau đó xoay người đi vào phòng đối diện, Quách Tề Ngọc lúc này mới phản ứng, đây là người cùng hắn chung phòng.

Quách Tề Ngọc trở về phòng, thay quần áo khác, không biết Giang tổng tìm hắn có chuyện gì.

Giang tổng chính là tổng giám đốc công ty, Quách Tề Ngọc ở chỗ này công tác lâu như vậy, kỳ thực chỉ gặp qua anh ta một lần, chính là lần công tác kia lên cơn sốt, vừa được biểu dương lại bị phê bình.

Trong thang máy là một đôi vợ chồng, bên cạnh hẳn là trợ lý, muộn như vậy tựa hồ còn bận rộn báo cáo công tác.

Quách Tề Ngọc nhìn qua, cảm thấy có chút quen mắt, thế nhưng không có suy nghĩ nhiều.

Trợ lý một mực cung kính – nói rằng: “... Đến lúc đó tôi có tin tức gì sẽ thông báo, chủ tịch không nên nóng lòng.”

Người phụ nữ kia rất xinh đẹp, khí chất tao nhã đoan trang, Quách Tề Ngọc chưa từng thấy nữ nhân như vậy, mang một chút hấp dẫn, nhưng khi nhìn lên lông mày người phụ nữ tích tụ dáng vẻ ưu thương.

Quách Tề Ngọc không kịp nghĩ chính mình đã đến tầng trệt, cả người lung lay một chút, phát hiện bọn họ là tầng lớp cao nhất.

Thật sự có tiền!

Quách Tề Ngọc trong lòng thầm than một câu, đi ra ngoài.

“Giang tổng, ngài tìm tôi?” Quách Tề Ngọc kính cẩn nói.

Giang Trí Hoài vừa trở lại khách sạn, tiệc tối ăn uống linh đình đối với hẳn mà nói cũng không xa lạ gì, hẳn không có uống bao nhiêu rượu, hiện tại có chút say rồi.

“Đúng, vào đi.” Giang trí hoài nghiêng người, nhường ra một bên.

Quách Tề Ngọc căng thẳng, mắt nhìn vào trong liếc một cái, là phòng một người, trình độ xa hoa không cùng đẳng cấp với những phòng thông thường khác.

Quách Tề Ngọc hơi co người lại, “Giang tổng, chuyện này...”

“Được rồi, tôi hi vọng anh không vì đứa nhỏ mà làm lỡ công tác.” Giang Trí Hoài nói rằng.

Quách Tề Ngọc vội vàng xua tay, “Sẽ không đâu, Tiểu Bắc nó rất biết điều, tôi sẽ luôn chú ý.”

“Tôi không có nghiêm khắc đến thế, chỉ hi vọng anh không bị mệt mỏi, như lần trước không tốt lắm đâu.” Giang trí hoài khẽ mỉm cười.

Quách Tề Ngọc cúi đầu, “Cảm ơn.”

“Anh cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho ngày mai.” Dứt lời, Giang Trí Hoài liền hướng về sau lùi lại hai bước.

Quách Tề Ngọc liền thanh cáo từ, tiến vào thang máy.

Giang Trí Hoài đóng cửa lại, lắc đầu một cái, đại khái là uống một chút rượu, vừa tỉnh táo lại không phải tỉnh táo.

Quách Tề Ngọc không chú ý tới thang máy đang đi lên trên, tiến vào thang máy phát hiện tầng trệt không đúng thì đã lên tới tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, vị thư ký riêng kia đi tới, nhìn thấy trong thang máy có người cũng sửng sốt một chút, Quách Tề Ngọc không tự nhiên – cúi người xuống chào hỏi.

Người kia cũng gật đầu, bấm nút đóng cửa. Quách Tề Ngọc ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cảnh sắc trang hoàng cùng dưới tầng trệt không giống nhau, có loại cảm giác xa hoa hào nhoáng.

Trở lại phòng của mình, Quách Tiểu Bắc xem ra đã ngủ say, Quách Tề Ngọc thay đổi quần áo chính mình cũng leo lên giường.

Động tĩnh rất nhỏ, thế nhưng Quách Tiểu Bắc vẫn tỉnh, mắt mơ màng trừng – liền ôm lấy Quách Tề Ngọc, “Ba đi đâu vậy?”

“Đi gặp ông chủ, nói một chút chuyện công tác ngày mai.” Kỳ thực không cần phải nói, thế nhưng Quách Tề Ngọc không muốn đi đoán trong đó có dụng ý gì, vỗ lưng đứa nhỏ, “Tiểu Bắc, sinh nhật vui vẻ.”

Kỳ thực ngày 8 tháng 8 còn chưa qua, Quách Tiểu Bắc nửa mở mắt, đột nhiên cười, chỉ trỏ Quách Tề Ngọc trong lòng, “Quà sinh nhật tốt nhất chính là ba.”

Quách Tề Ngọc nở nụ cười, “Con thích là tốt rồi.”

Phỉ Miêu gì đó không trọng yếu, Quách Tề Ngọc biết Quách Tiểu Bắc rất vui vẻ mình có thể mang theo nó cùng rời đi, người trọng yếu ở bên người chính là lễ vật tốt nhất.

...

Mấy ngày kế tiếp công ty sắp xếp hành trình rất căng, nhưng tốt ở chỗ thời gian buổi tối đều trống không.

Quách Tiểu Bắc ngồi chờ trong quán rượu, không đi khu nhĩ đồng chơi, cũng không đi khu hồ bơi thiếu nhi, liền ở trong phòng đọc sách.

Đồng sự Quách Tề Ngọc đều nói, chưa từng thấy đứa nhỏ nào ngoan như thế.

Mấy ngày ngắn ngủi bên trong, Quách Tiểu Bắc đã dựa vào tự thân mị lực chinh phục hết thầy các đồng nghiệp Quách Tề Ngọc, mặc dù nó đều rất ít nói chuyện...

Vào buổi tối, Quách Tề Ngọc trở về, mới dẫn nó đi ra ngoài dạo một vòng, buổi tối thành phố A rất náo nhiệt, chợ đêm có khu vui chơi và thức ăn ngon.

Quách Tiểu Bắc đối với vệt giấy bắt cá* cảm thấy rất hứng thú, Quách Tề Ngọc liền hào phóng – để nó ngồi chơi một hồi.

Cuối cùng bởi vì hành trình sắp xếp, ở thêm một ngày, thế nhưng buổi sáng sớm mới biết, buổi chiều sáu giờ bay. Quách Tề Ngọc đặt vé xe lửa, khởi hành vào 12 giờ trưa.

Khách sạn bao bữa sáng.

Quách Tề Ngọc lần thứ nhất ăn tự giúp mình, theo đồng sự đồng thời học theo cách ăn uống, trải qua mấy ngày đã quen tay làm nhanh.

“Không hổ là quán rượu lớn, tự giúp mình bữa sáng tốt đến như vậy.” Đồng sự mỗi lần đều bưng hai đĩa lớn, ăn không còn biết trời trăng mây gió.

“Ba ơi, con muốn tự đi phục vụ chính mình.” Quách Tiểu Bắc nhấn nhá một lúc nói rằng.

Quách Tề Ngọc trên tay bưng đĩa, biểu diễn cho nó nhìn, “Những cái này không tốt sao?”

“Con nít mà, nó thích cái gì thì tự mình đi lấy thôi!” Ngô Bân đột nhiên tập hợp lại đây, cười hì hì nói, “Tiểu Bắc, chính mình đi lấy đi!”

“Ừa, anh Ngô, không phải đang chờ bạn gái sao, sao lại trở về?” Đồng sự trêu ghẹo.

Bạn gái Ngô Bân ở ngay thành phố A, mỗi ngày họp xong liền trực tiếp phóng tới chỗ bạn gái, không có về khách sạn, Ngô Bân tự mình tính toán, liền đem phòng tặng cho Quách Tề Ngọc, vì hân tiết kiệm một chút tiền phòng.

“Có đồ vật quên mang theo, nghỉ sớm một chút lại đây, cùng đi công ty với mọi người.” Ngô Bân quơ quơ túi giấy trên tay.

“Sáng sớm như vậy mà anh đã tới đây, xem ra tối hôm qua anh Ngô xoay không biết mệt nha!” Đồng sự giơ ngón tay cái lên, “Tình lực dồi dào bao nhiêu năm không giảm.”

“Đừng nói vậy, chờ Tiểu Bắc trở về chờ có nói lung tung. Ngô Bân đưa tay làm ám hiệu.

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Một trận ồn ào vang dội ở nơi lấy món ăn.

Quách Tề Ngọc nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Bắc bị một người phụ nữ cầm tay, đĩa đồ ăn trong tay đổ xuống trên váy trắng cô ta.

“Tiểu Bắc!”

Quách Tề Ngọc vội vàng gấp gấp đi tới.

Chỉ thấy người phụ nữ kia nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, tóm chặt lấy cánh tay Quách Tiểu Bắc, Quách Tề Ngọc khẽ cau mày...

Là người phụ nữ tối ngày hôm qua gặp trong thang máy kia.

(Hết chương 22)

23. Chương 23

Edit: Shin

“Mạnh Thế Đào!”

Vị phu nhân kia không hề chú ý trên người đầy vết bẩn, gắt gao nắm lấy tay Quách Tiểu Bắc, hướng cách đó không xa kêu, “Anh mau đến xem ngay, đây có phải Tiểu Tiểu?!”

Quách Tề Ngọc đi tới, đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, “Phu, phu nhân, ngài có phải nhận sai người?”

“Đau quá...”

Quách Tiểu Bắc có chút oan ức – nhìn về phía Quách Tề Ngọc.

Vừa nghe tiếng đứa nhỏ vô cùng đáng thương hô đau, phu nhân liền buông tay ra, lại sợ nó chạy, chỉ có thể nắm nhẹ, Quách Tiểu Bắc lập tức tránh né, trong mắt đều là đau lòng cùng khổ sở.

Người đàn ông trung niên tên gọi là Mạnh Thế Đào đi tới, tối hôm qua gặp ở trong thang máy Quách Tề Ngọc không nhìn kỹ, chỉ hoảng hốt cảm thấy nhìn quen mắt.

Hiện tại càng cảm thấy quen mắt hơn, nhìn lại Quách Tiểu Bắc một chút, không biết có phải là nguyên nhân tâm lý, Quách Tề Ngọc cảm thấy bọn họ có nét giống nhau.

“Minh Nguyệt, không nên như vậy.” Mạnh Thế Đào đi tới, đem Mạnh phu nhân ôm vào trong ngực, rồi hướng về phía Quách Tề Ngọc ánh mắt mang theo ý xin lỗi.

Bọn Ngô Bân ở cách đó không xa vậy xem sự tình.

Tựa hồ phát hiện chồng mình có ý nhân nhượng cho yên chuyện, Mạnh phu nhân giãy dụa một hồi, âm thanh khốc nháo, “Mạnh Thế Đào, anh nhìn xem nó có phải Tiểu Tiểu không? Nhìn thử đi!”

Móng tay sơn màu hồng chỉ thẳng vào Quách Tiểu Bắc.

Quách Tề Ngọc hướng bọn họ cúi người một cái, muốn mang Quách Tiểu Bắc trở lại chỗ ngồi của mình, Quách Tề Ngọc linh cảm rất xấu, suy nghĩ một chút, hần trực tiếp mang theo Quách Tiểu Bắc đi lên lầu trở về phòng thu dọn đồ đạc.

“Đứng lại!” Mạnh phu nhân đột nhiên tránh thoát cái ôm từ chồng mình, xông lại, một tay bắt được Quách Tề Ngọc, “Cậu không được đi! Cậu muốn đem Tiểu Tiểu mang đi đâu?!”

“Mạnh phu nhân, xin cô thả tôi ra.” Quách Tề Ngọc giật tay, không nhìn đến cô gái yếu đuối.

“Bà thả ba tôi ra!” Quách Tiểu Bắc xông lại, cắn lên cổ tay nữ nhân.

“Tiểu Tiểu!” Mạnh phu nhân kinh hô một tiếng, buông tay ra, trên cổ tay lưu lại một vòng dấu răng.

“Em không sao chứ?” Mạnh Thế Đào lúc này mới xông tới, cẩn thận xem xét cổ tay Mạnh phu nhân, dấu vết tím sẫm, có chút không vui, “Cái thằng nhóc này...”

Mạnh Thế Đào lúc này mới chính thức nhìn về phía Quách Tiểu Bắc, có chút sững sờ, lại nhìn kỹ một chút, Quách Tề Ngọc đem Quách Tiểu Bắc giấu sau lưng, “Thực sự xin lỗi, tiền thuốc thang cùng phí giặt rửa bộ váy tôi đều trả, xin đừng trách cứ đứa nhỏ.”

Mạnh Thế Đào mắt nhìn chăm chăm, ngăn Quách Tề Ngọc lại, “Để tôi nhìn nó một chút.” Người đàn ông trung niên hướng về Quách Tiểu Bắc đưa tay ra.

Lúc này bảo vệ khách sạn chạy tới, muốn nói chuyện, Mạnh Thế Đào phát tay một cái, “Kêu quản lý các người sắp xếp phòng cho chúng tôi nói chuyện.”

“Thế Đào, là Tiểu Tiểu không sai chứ?” Mạnh phu nhân rốt cục yên tĩnh, giơ cổ tay lên, lộ ra dấu răng, trong mắt toát lên vui mừng, ngữ khí ôn nhu, “Răng Tiểu Tiểu dài rồi thật tốt quá, thay răng có khóc không?”

Không biết là đang hỏi Quách Tề Ngọc hay Quách Tiểu Bắc, Quách Tề Ngọc thực sự thích ứng không được thân kinh chuyển đổi từ vị Mạnh phu nhân này.

Quách Tề Ngọc há miệng, muốn cáo từ, không muốn phản ứng đối với chuyện vợ chồng này, nhưng âm thanh Mạnh Thế Đào đột nhiên trầm thấp xuống, “Nhóc con, đừng có ý nghĩ muốn chạy, sau khi rõ sự tình, tôi sẽ để cậu đi, còn không phải thì đừng hòng rời khỏi.”

Bọn Ngô Bân đi lại đây, bắt bình dùm Quách Tề Ngọc, “Làm sao lại không cho đi, bộ ông là cảnh sát sao?”

Ngô Bân trong lòng xoay chuyển vài vòng, mới nhớ tới người này đã từng thấy trên ti vi, chức vị lớn, “Mạnh tiên sinh, ông khỏe chứ?”

Mạnh Thế Đào khẽ gật đầu.

Ngô Bân cẩn thận từng li từng tí một – nói rằng: “Mạnh tiên sinh, vị bằng hữu này chưa từng thấy sự kiện gì lớn, ngày hôm nay chuyện này là chúng tôi lỗ mãng, làm bẩn váy Tôn phu nhân, ngày sau chúng tôi nhất định tới cửa nhận lỗi. Chỉ là, ngày hôm nay chúng tôi có đặt vé máy bay trở về, mong rằng Mạnh tiên sinh thứ lỗi.”

Mạnh Thế Đào nhìn khuôn mặt tươi cười liền biết giả mù sa mưa, có điều cũng bình thường, vô sự muốn nhờ trong lòng bằng phẳng, lần này nịnh hót tự nhiên làm bộ làm tịch.

Đưa tay không đánh người, Mạnh Thế Đào hòa hoãn ngữ khí, “Chuyện này chúng ta nói sau đi, đến lúc đó tôi tự mình đưa vị tiên sinh này trở về.”

Quản lý vừa vặn chạy tới, nói là đã sắp xếp thỏa đáng.

Mạnh Thế Đào đưa tay, hướng về Quách Tề Ngọc, “Tiên sinh, mời!”

Mạnh phu nhân leo đèo theo sát bên người Quách Tiểu Bắc, không muốn rời đi nửa bước, Quách Tiểu Bắc làm sao cũng trốn không xong, đơn giản để Quách Tề Ngọc đem nó ôm lấy, vùi đầu vào hõm vai bên trong Quách Tề Ngọc, Mạnh phu nhân trêu đùa nó cũng không ngăn đầu lên.

Quách Tề Ngọc ôm Quách Tiểu Bắc mười một tuổi có vẻ cực kỳ khổ sở, một bên thỏa mãn chính mình vì được ẵm, một bên an ủi mình là bởi vì công tác quá bận mà không có cách nào rèn luyện, dẫn đến thể lực giảm xuống.

Đi tới cửa phòng, Mạnh Thế Đào vốn nghĩ muốn Mạnh phu nhân để Quách Tiểu Bắc ở bên ngoài, hẳn đơn độc cùng Quách Tề Ngọc đàm luận.

Thế nhưng Quách Tề Ngọc cường điệu Quách Tiểu Bắc cũng có độc lập chủ quyền, có quyền biết tất cả, Mạnh phu nhân cũng không muốn bỏ qua bọn họ nói chuyện, liền bốn người đồng thời tiến vào phòng.

Quách Tề Ngọc căng thẳng đến nuốt nước miếng, cũng may Quách Tiểu Bắc còn ở bên người, thế nhưng nếu như đôi vợ chồng này chết sống muốn nhận Quách Tiểu Bắc, vậy hẳn nên làm gì bây giờ?

Quách Tiểu Bắc dặt tay hấn, nắm chặt chẽ, cho hấn một chút an ủi.

“Thực sự xin lỗi, đến hiện tại còn chưa thỉnh giáo tên của tiên sinh,” Mạnh Thế Đào ngồi xuống, “Tôi tên Mạnh Thế Đào, đây là vợ tôi Phó Minh Nguyệt.”

Quách Tề Ngọc nhếch miệng, “Tôi tên Quách Tề Ngọc, Ngọc trong thạch ngọc”

Hắn nhìn Quách Tiểu Bắc một chút, nói rằng: “Đây là con trai tôi, Quách Tiểu Bắc, Bắc từ phương bắc.”

Trọng âm của hắn rơi vào chữ “Tôi”, nói xong không biết dừng khí chính mình từ chỗ nào đến, liếc một cái về phía Mạnh Thế Đào, thấy đối phương không hề sinh khí, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh phu nhân có chút không cao hứng, âm thanh “Hừ” một tiếng cũng không nói câu gì.

“Không biết Quách tiên sinh làm sao thu dưỡng Tiểu Bắc?” Mạnh Thế Đào vừa mở miệng chính là “Thu dưỡng”, xem ra đã nhận định Quách Tiểu Bắc cùng Quách Tề Ngọc không có bất kỳ quan hệ ruột thịt gì.

Quách Tề Ngọc trầm mặc, không muốn trả lời.

Quách Tiểu Bắc đột nhiên mở miệng, “Hai người hỏi như vậy có ý gì, trực tiếp đi xét nghiệm DNA không phải càng thuận tiện hơn sao?”

Mọi người sững sờ.

“Nhà tôi hiện tại ở W thị khu đông Đông Hồ trên đường Đông Hồ tiểu khu 9 tòa nhà 302,” Quách Tiểu Bắc thao thao bất tuyệt – nói, “Sau khi xét nghiệm xong, nếu đúng tới tìm tôi, không thì đừng tìm tôi...”

“Ấy, Tiểu Tiểu, chúng ta làm sao sẽ không tìm con cho được.” Mạnh phu nhân vội la lên.

Quách Tiểu Bắc mặt uy hiếp lời kéo tay Quách Tề Ngọc, “Tôi muốn cùng ba về nhà, các người nói chuyện không có đạo lý.”

“Tiểu Tiểu, ba mẹ làm sao lại không nói đạo lý?” Không cho phép con trai nghi ngờ chính mình, Mạnh phu nhân gấp đến độ dậm chân, “Hai người không được đi!”

Quách Tiểu Bắc đứng lên liền muốn đi.

Mạnh Thế Đào ngăn lại, “Chờ đã Quách tiên sinh, đem địa chỉ nhà cậu viết lên đây, thuận tiện viết cả tên công ty cậu đang làm việc.”

Quách Tiểu Bắc cảnh giác nhìn ông ta.

Mạnh Thế Đào trong lòng mềm nhũn, nhìn mặt Quách Tiểu Bắc, càng ngày càng xác định nó là con ruột mình, trong lòng kích động, muốn giơ tay lên sờ đầu đứa nhỏ.

Quách Tiểu Bắc né qua một bên.

“Mạnh tiên sinh, tôi đã viết xong.” Quách Tề Ngọc để bút xuống, âm thanh thành khẩn, “Có thể đi được chưa?”

Mạnh Thế Đào liếc nhìn chữ viết mạnh mẽ thanh tú, gật đầu.

Mạnh phu nhân lấy bút viết vài dòng lên tờ giấy, nhét vào trong tay Quách Tiểu Bắc, khóc ròng nói: “Tiểu Tiểu, đây là tên thật của con, con nhớ kỹ nhé!”

Quách Tề Ngọc liếc mắt nhìn, tờ giấy nhỏ kia như một viên màu trắng, đem trái tim của nó nở hoa...

Đi ra cửa, bọn Ngô Bân vây đến, “Làm sao?”

Quách Tề Ngọc cười khổ, “Chúng tôi trước tiên đi xe lửa, không lại trễ chuyến tàu.”

Ngô Bân trầm mặc một chút, nói rằng: “Vừa nãy tôi đã đem sự tình cùng Giang tổng nói chuyện, anh ta cho cậu nghỉ ngơi một ngày, ngày kia đi làm lại.”

Quách Tề Ngọc tròn to mắt, “Cái gì? Không, không cần, tôi không có chuyện gì.”

Ngô Bân vỗ vai hắn, “Cố gắng bởi Tiểu Bắc một ngày, lần này đến thành phố A chúng ta vẫn luôn mở hội nghị không có nhiều thời gian nghỉ ngơi.”

Quách Tề Ngọc kéo khóa miệng, nhưng không nói gì.

Đi đến trạm xe lửa công cộng, Quách Tề Ngọc không biết nên nói gì, tay chảy mồ hôi nắm lấy Quách Tiểu Bắc.

Quách Tề Ngọc mang theo Quách Tiểu Bắc đến trạm, nhìn sân ga, mới phát hiện đã lỡ ba trạm dừng.

Quách Tề Ngọc không thể làm gì khác hơn là đưa tay bắt xe.

Chờ xe lửa đến trạm Quách Tề Ngọc nghe bụng Quách Tiểu Bắc réo, mới phản ứng được, hổ thẹn – móc ra tiền, “Tiểu Bắc, đi mua một ít đồ ăn đi.”

Quách Tiểu Bắc đi một hồi lâu, Quách Tề Ngọc có chút lo lắng, đứng lên ngẩng nhìn chung quanh, Quách Tiểu Bắc bưng hai tô mì nóng hổi run rẩy – hướng về hẻm đi tới, Quách Tề Ngọc bỗng nhiên yết hầu căng chặt đến mức khó chịu, hắt hơi một hơi, nghênh đón, có chút trách cứ, “Nóng như thế, sao con không gọi ba?”

Thả hai tô mì xuống đất, hai người ngồi chồm hổm nhìn đến.

“Ba à.” Quách Tiểu Bắc gọi hắt, Quách Tề Ngọc quay đầu, đứa nhỏ nắm lấy tờ giấy, “Con không rời bỏ ba đâu.”

Nói xong, nó bóp chặt tờ giấy, đứng lên chạy tới chỗ thùng rác, ném vào trong, lại chạy về đến, ngồi chồm hổm xuống, nhìn hắt, đem lòng bàn tay mở ra, nói lại lần nữa, “Nơi này chẳng có gì cả, con không rời bỏ ba đâu.”

Lòng bàn tay vừa nẩy do bưng hai tô mì có vết đỏ hồng, Quách Tề Ngọc kéo tay nó qua, đem nó ôm vào trong lồng ngực.

Không dám nhìn vào đôi mắt đen kịt sạch sẽ từ Quách Tiểu Bắc.

Trạm xe lửa người đến người đi, nhìn trạm dừng không có người ngồi, hai tô mì đặt dưới đất, đôi cha con ngồi chồm hổm ôm siết nhau.

Người cha trẻ tuổi khóc đến nổi mặt đỏ chót, nước mắt giàn giụa, trong miệng huyền thuyên không biết đang nói cái gì?

Đứa con ngoan ngoãn nhẹ nhàng vỗ về hắt, quay về bên tai cha mình nói lời an ủi, trong mắt tràn ngập ôn nhu.

“Xã hội này thực sự càng ngày càng kỳ quái!” Có người thấp giọng bình luận.

...

“Ba có làm con mất mặt?” Lên xe lửa, Quách Tề Ngọc viền mắt đỏ chót, hậu tri hậu giác – hỏi đứa nhỏ.

Quách Tiểu Bắc không trả lời.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh...

Quách Tề Ngọc thở dài, “Rõ ràng ba đã nói không khóc nữa, chẳng qua ba không nhịn được...”

Nhìn đến Quách Tiểu Bắc bưng hai tô mì nóng hổi cẩn thận từng li từng tí một – hướng mình đi tới thì hắt không nhịn nổi nữa.

“Có điều sau khi khóc chúng ta càng gần bó nhau hơn,” Quách Tề Ngọc xoa mũi, “Trong lòng không còn khó chịu như vậy nữa.”

Quách Tiểu Bắc hé miệng, hai tay đồng loạt nâng mặt Quách Tề Ngọc lên, nhìn thẳng vào mặt hắt, nghiêm túc nói, “Con sẽ không rời bỏ ba.”

Quách Tề Ngọc đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ đang nâng mặt mình, cười cợt nói rằng: “Ba biết, ba sẽ không rời bỏ con đâu.”

(Hết chương 23)

24. Chương 24

Edit: Shin

Ngày thứ hai, Quách Tề Ngọc không đi làm, Quách Tiểu Bắc cũng không đi học bổ túc.

Hai người ở nhà, ngủ nửa ngày sáng sớm, buổi chiều xem phim hoạt hình Phi Miêu, buổi tối lên giường rất sớm, hai người đồng thời ngồi ở đằng kia nhìn.

Đạo văn sách, nhìn thấy xuất hiện một phần ba lượng lớn chữ sai.

Quách Tề Ngọc “chặc chặc” hai tiếng, đem sách thu hồi, “Không nhìn nữa, có thời gian ba sẽ đi bán nó, chọn sách tốt không có chữ sai.”

Hai người nằm xuống, đều mở to mắt, đều ngủ không được.

Quách Tề Ngọc không khỏi nghĩ tới đôi vợ chồng Mạnh thị kia, “Tiểu Bắc, nếu con đúng là con trai của họ thì làm sao bây giờ?”

Nói xong, hắn liền xoa cánh tay phải Quách Tiểu Bắc, nơi đó có lỗ kim nhỏ, thời điểm rút máu, hắn hy vọng đem máu đó đổi thành chính mình.

“Ba hi vọng thì con phải biết làm sao đây?” Quách Tiểu Bắc hỏi ngược lại.

Quách Tề Ngọc lẩm bẩm một câu, nó cũng không hề nghe rõ, “Ngược lại con sẽ không rời đi ba, ba có nhớ không, nếu không có ba, hiện tại khả năng con đã bị người ta đánh chết.”

Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút tình cảnh lúc trước khi nhìn thấy đứa nhỏ, đột nhiên cảm khái, “Đúng rồi, ba làm sao lại thu dưỡng con cơ chứ? Lúc trước ba cũng chỉ là một sinh viên đại học! Nhìn thấy thằng nhóc là con, ba cực kỳ sợ, con hồi đó như sói con xơ xác.”

Hiện tại ngoan hơn nhiều, số lần sói con xuất hiện rất ít, trở thành Quách Thiên Sứ bé nhỏ đáng yêu... Quách Tề Ngọc hồi tưởng lại hết sức hài lòng.

Quách Tiểu Bắc trầm mặc, “Nếu như không có con, cuộc sống của ba sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Không có khổ cực, không có mệt nhọc, có đáng đáp một thanh niên trẻ hai mươi mấy tuổi tươi sáng nhiệt huyết, sẽ không già trước tuổi, còn bị cho rằng là cha của nó.

Trong bóng tối Quách Tề Ngọc lặng lẽ đưa tay lên lau nước mắt, “Nếu như không có Tiểu Bắc, cuộc sống của ba sẽ không dễ dàng gì, có thể ba còn bị trầm cảm, thời điểm Long Chấn đột nhiên xuất hiện, ba còn có ý định đồng quy vu tận với y.”

“Vì lẽ đó, có Quách Tiểu Bắc, thật là tốt!”

Quách Tề Ngọc trở mình, đối mặt với đứa nhỏ, vỗ nhẹ nó, ru nó ngủ.

Quách Tiểu Bắc mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe được Quách Tề Ngọc nói nhỏ, “Nếu như không đem tờ giấy quảng vào thùng rác, nói không chừng còn có thể biết được tên thật của con, chỉ nghe vị Mạnh phu nhân kia ở nơi đó gọi con là Tiểu Tiểu.”

“Nhũ danh con là Tiểu Tiểu sao? Thật đúng là cười chết ta rồi.” Quách Tề Ngọc thì thầm – nở nụ cười hài lòng tiến vào giấc ngủ.

Quách Tiểu Bắc lờ mờ ngáy liếc hắn, sau đó không sợ nóng – lăn tới trong lòng ngực Quách Tề Ngọc, Quách Tề Ngọc cũng không sợ nóng – ôm lấy nó, như thể bình thường đều ôm nhau ngủ như thế.

...

“Thật không tiện ha, Tiểu Bắc ba nó, tôi hôm qua mới biết con nhỏ này lén lút đặt trước vé máy bay.” Thời điểm nghỉ trưa, thầy Trình mang theo Quách Tiểu Bắc đi tới công ty tìm hắn.

Quách Tề Ngọc lắc đầu một cái, “Con gái ngài có lòng hiếu thảo, ngài cũng nên đi ra ngoài du lịch, đi khắp nơi nhìn một chút.”

Thầy Trình gãi đầu, “Tôi cùng ban bỏ túc bên kia vừa nói chuyện xong, sẽ có người đến dạy thay, Tiểu Bắc vẫn đi học bình thường là tốt rồi.”

“Được rồi,” Quách Tề Ngọc suy nghĩ một chút, lại hỏi Quách Tiểu Bắc, “Trưa hôm nay trên lớp con học môn gì?”

“Buổi chiều thầy Trình dạy con thối sáo.”

Quách Tề Ngọc có một chút áy náy, “Thực sự còn làm phiền thầy Trình đưa nó đến chỗ này.”

Thầy Trình không ngại, vung tay lên, “Không có gì, tôi tiện đường vừa vặn đưa Tiểu Bắc đến đây.”

Trình lão sư phát tay nói tiếng hện gấp lại, trên mặt thật cao hứng, cùng nữ nhi nhà mình đi ra ngoài du lịch, nghĩ đến người làm cha đều cảm thấy hài lòng.

“Ai chà, Tiểu Bắc, chờ ba già, con nhớ mang ba đi ra ngoài du lịch nha!” Quách Tề Ngọc đột nhiên thở dài nói.

Quách Tiểu Bắc tinh tế – thanh âm “Dạ” một tiếng.

Quách Tề Ngọc híp mắt lại, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Chiều nay con đi đến nhà ông Lý.” Quách Tiểu Bắc nói rằng, “Lần trước đi chưa kịp chào hỏi, ông còn nói sẽ dạy con chơi cờ.”

Quách Tề Ngọc gật gù, “Con đi một mình, hay ba đưa con đi?”

“Ba không cần đưa con đi, nhớ sớm một chút tới đón con.”

“Được rồi, đi đường cẩn thận nha con.” Quách Tề Ngọc đối với sói con tính cảnh giác vẫn tương đối yên tâm.

Hơn nữa xe công cộng đi thẳng là tới, trên đường không đổi xe, Quách Tề Ngọc nhìn nó đi qua bên kia đường, lúc này mới quay người trở lại công ty.

“Này, thằng nhóc!”

Quách Tiểu Bắc mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

“Này này! Thằng nhóc mày đứng lại đó cho tao!”

Âm thanh phía sau càng ngày càng gần, tức giận đến nổ phổi.

Quách Tiểu Bắc xoay người, mặt không hề cảm xúc – ngẩng đầu nhìn về hướng người đứng trước mặt mình, đi ra một bóng ma nam nhân cao to.

Nam nhân bận áo lót màu đen, phác họa ra đường nét bắp thịt rắn chắc, y chuyển động cổ, “Thằng nhỏ, tao kêu mày không nghe thấy à?”

Quách Tiểu Bắc không nói lời nào.

“Đừng tưởng rằng mày cam tao liền không biết mày, ngày đó mày đi theo một nam nhân đến đây,” Người đàn ông kia phiết đầu, “Con mẹ nó mày tên gì?”

Quách Tiểu Bắc quay đầu rời đi.

“Mẹ nó ai cho mày đi!”

Người đàn ông một bước xông lên, cánh tay trắng kiện nâng Quách Tiểu Bắc như xách con gà, “Mẹ nó tao dẫn mày đi gặp hần ta.”

Quách Tiểu Bắc đưa tay muốn đâm vào mắt hần, nam nhân phản ứng cực nhanh, đem Quách Tiểu Bắc quăng lên, đứa nhỏ rơi xuống trên sân cỏ, lăn một vòng, mau đứng dậy liền chạy.

Nam nhân thấy thế tóm lấy nó, bàn tay lớn kẹp ở dưới nách Quách Tiểu Bắc, đem nó giơ lên thật cao, Quách Tiểu Bắc tay chân ngẩn khỉ lực nhỏ, liều mạng giãy dụa, chỉ rước lấy một trận cười ha ha nhạo báng từ nam nhân, “Gà con, còn chạy nữa không!”

“Ha ha ha ha ha ha —— ”

“Từ Thủy Hử!”

Tiếng cười ngông cuồng liền im lặng đi.

Người nam nhân tên Từ Thủy Hử bên ngoài lộ ra tia mừng rỡ bên trong lộ ra vẻ tuyệt vọng, tuyệt vọng lại mang theo vẻ mặt vui mừng.

Thế nhưng khi hắn quay đầu thấy Lý Tề Giác tức giận ngút trời thì trong nháy mắt khôi phục vẻ mặt, đem Quách Tiểu Bắc thả xuống, đứng ở đó, còn cầm lấy tay Quách Tiểu Bắc không buông, nhìn Lý Tề Giác từng bước một hướng về hắn đi tới, có chút đắc ý, nhưng vẫn như cũ khí thế bức người.

Lý Tề Giác rất có kinh nghiệm cách hắn vài bước thì dừng lại, hướng về Quách Tiểu Bắc ngoắc ngoắc tay, “Tiểu Bắc, em lại đây.”

Quách Tiểu Bắc rút cục di chuyển, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai nghiêng đầu đi, ngay trên cánh tay Từ Thủy Hử tàn nhẫn cắn một cái.

Từ Thủy Hử nhất thời không phòng bị, bắp thịt còn căng thẳng, bị tàn nhẫn cắn như thế, mặc dù đau răng chỉ nhọt nhọt một chút, nhưng đau vẫn hoàn đau.

Hắn nhẹ buông tay, Quách Tiểu Bắc liền chạy trốn, trốn đến phía sau Lý Tề Giác.

Mắt thấy Lý Tề Giác muốn mang theo Quách Tiểu Bắc trở về đi lên lầu, Từ Thủy Hử nhin đau, hai bước đi đến, đuổi bàn tay chạm sau gáy Lý Tề Giác, mạnh mẽ hôn.

Lý Tề Giác trong miệng nghe mùi vị máu tanh quen thuộc, trong mắt lộ ra chút bất đắc dĩ, cậu nếu tránh xa người này, cuối cùng đều bá đạo hung hăng hôn lấy cậu, mỹ danh viết: Tiến thêm một bước.

Tình cảm của bọn họ cực kỳ bất bình đẳng, tam quan cực kỳ không phù hợp, nhưng vĩnh viễn không chịu nhường nhịn thỏa hiệp lẫn nhau, bởi vì cái Tôi trong hai người quá lớn.

Lý Tề Giác nhiều lần muốn nói chuyện, nhưng dù sao mỗi lần tiếp xúc đều bị đánh gãy, đơn giản là đối phương không muốn nói, còn nói khoác không biết ngượng, “Nói nhảm nhiều như vậy để làm gì? Nhìn thấy cậu tôi chỉ muốn làm tình”

Cậu bất đắc dĩ, bay trở về W thị, trốn trong nhà ông nội khỏi bị quấy nhiễu, lúc này để tâm tình lắng xuống, đột nhiên phát hiện, tình cảm vừa mới bắt đầu liền trở nên dị dạng, vốn là nên sớm bóp chết từ trong trứng.

Nhưng nam nhân lại đuổi theo.

Vẫn như cũ hung hăng như vậy, không chịu thoái nhượng cùng thỏa hiệp.

Nói thật, cậu nhìn thấy nam nhân đuổi theo, thời điểm gõ cửa nhà ông nội, thật sự vừa sợ vừa kích động.

Cậu lười kéo nam nhân, xuống lầu dưới, nghĩ lần này dù sao cũng nên cố gắng nói chuyện.

Có điều chỉ nói một câu, “Chúng ta nói chuyện được chứ?”

“Đàm luận cái rắm!”

Sau đó bị kéo vào trong góc tường, hôn đến thở không ra hơi.

Đúng, chính là một ngày kia xui xẻo như vậy, vừa vặn tình cờ gặp hai cha con nhà họ Quách.

Sau đó nam nhân vẫn không chịu nói lý với cậu.

Vừa nãy đột nhiên ở trên lầu nghe được tiếng cười điên cuồng quen thuộc, cậu kéo màn cửa sổ ra nhìn phía dưới, Quách Tiểu Bắc lại ở trên tay nam nhân!

Đứa nhỏ thật đáng thương.

Cậu hiện tại không có cách nào bảo vệ đứa nhỏ Quách Tiểu Bắc, cậu cảm giác mình sắp nghẹt thở.

“Ui!” Từ Thủy Hử bỗng nhiên buông cậu ra.

Lý Tề Giác cúi đầu nhìn, Quách Tiểu Bắc cầm cây đao nhỏ, cắt căng chân Từ Thủy Hử.

Thấy Lý Tề Giác nhìn về phía nó, Quách Tiểu Bắc mặt bình tĩnh đứng dậy – cắt cây đao nhỏ, đi lên lầu.

Lý Tề Giác cười xì một tiếng, hoàn toàn trào phúng – nhìn về phía Từ Thủy Hử đối diện sắc mặt giận dữ, lạnh lùng phun ra câu, “Đáng đời!”

Lại bị nắm cầm, Từ Thủy Hử có chút tức giận, nhưng không đến mức phát tác, nhìn cậu một lúc, nhẹ buông tay, chạm lên khóe miệng cậu nói: “Miệng sưng rồi, bớt nói nhiều.”

Lý Tề Giác ức hận dùng tay lau miệng, xoay người lên lầu.

Mới lên lầu một, liền thấy Quách Tiểu Bắc dựa tường chờ cậu, liếc mắt nhìn cậu, hỏi: “Các người có mối quan hệ gì?”

Lý Tề Giác nhún vai, “Mối quan hệ ép buộc cùng bị ép buộc.”

“Hắn thân với anh như vậy, chẳng lẽ không phải yêu anh?”

Lý Tề Giác nhìn từng tầng lầu cao chót vót, có chút choáng váng “Đại khái là yêu thích cảm giác chinh phục, nhưng anh không thích bị chinh phục.”

“Hai người là đồng tính luyện ái.” Quách Tiểu Bắc ra kết luận.

“Thì làm sao nè? Em kỳ thị ư?” Lý Tề Giác cảm thấy buồn cười, tuy rằng Quách Tiểu Bắc trưởng thành sớm, hành vi tâm trí tựa hồ cũng như một người lớn, nhưng tóm lại vẫn là “Như một người lớn”.

Quách Tiểu Bắc lắc đầu một cái, đứng thẳng người, bởi vì đứng nhiều hơn mấy bậc thang, nó bây giờ cao hơn Lý Tề Giác, nhìn thẳng vào Lý Tề Giác, nói rằng, “Em cho rằng em là đồng tính giống như anh.”

Lý Tề Giác sững sờ, cảm giác mình nghe lầm.

Quách Tiểu Bắc thần sắc bình tĩnh, tiếp tục nói: “Vì lẽ đó, em cần sự giúp đỡ của anh.”

“Cái gì?!”

Lý Tề Giác không biết mình rốt cuộc đang kinh ngạc câu nào, hay vẫn đang kinh ngạc thẳng nhóc con Quách Tiểu Bắc này!

Quách Tiểu Bắc rất có kiên trì, lặp lại một lần, “Em cho rằng em là đồng tính giống như anh, em cần sự giúp đỡ của anh.”

Thấy Lý Tề Giác còn sững sờ, nó lại giải thích một lần, “Nói cho em một chút cơ bản tri thức người đồng tính luyện ái chuyện cần làm nên làm gì.”

“Mặt khác, không cần nói cho người mà em yêu, cha của em Quách Tề Ngọc.”

Lý Tề Giác không kịp phản ứng lại, chỉ kịp nhận câu, “Anh lại không biết người em yêu là ai, làm sao nói cho hắn biết?”

Quách Tiểu Bắc không lên tiếng, yên lặng nhìn cậu, hai con mắt tối tăm có vẻ sâu không lường được.

Đột nhiên Lý Tề Giác đầu óc như muốn nổ tung, trong não tất cả đều là tiếng vang bùm bùm, nổ đến xây xẩm đầu, cậu thấy mình không thể tin tưởng lại mang theo điểm xác định hỏi: “Người em yêu là Quách Tề Ngọc?”

Sau đó cậu nhìn thấy Quách Tiểu Bắc bình tĩnh – gật đầu.

Trong hành lang phản chiếu ánh sáng, Lý Tề Giác không thấy rõ vẻ mặt Quách Tiểu Bắc.

Một lúc lâu, Quách Tiểu Bắc xoay người, từng bước một lên lầu.

Lý Tề Giác nhìn theo bóng dáng Quách Tiểu Bắc đi lên lầu, trong lòng không biết nghĩ đến điều gì.
(Hết chương 24)

25. Chương 25

Edit: Shin

“Em đột nhiên gọi Quách Tề Ngọc là ba, vậy anh đây thế nào?” Lý Tề Giác ngồi trên ghế sa lông, còn đang đả kích chưa lấy lại tinh thần.

“Anh và Quách Tề Ngọc cùng chung thế hệ, em phải gọi anh là chú nha.” Lý Tề Giác nói.

Lý Ứng Trúc đột nhiên nhảy ra, “Tớ biết! Tớ và anh tớ cùng chung thế hệ, Quách Tiểu Bắc cũng phải gọi tớ là chú!”

Quách Tiểu Bắc liếc mắt nhìn hấn, Lý Ứng Trúc lập tức rút đầu một cái, “A, cùng thế hệ cũng rất tốt đẹp...”

Quách Tiểu Bắc thu tầm mắt lại, nhìn về phía Lý Tề Giác, “Anh có ý gì?”

Lý Tề Giác ngồi thẳng người, “Không có ý gì.”

Quách Tiểu Bắc lại nói: “Là muốn cho em đổi cách xưng hô thành anh Quách Tề Ngọc, anh cho rằng như vậy vi phạm luân thường đạo lý ác cảm sẽ ít đi sao?”

“A, anh không có nói như vậy...”

“Anh cho là như vậy. Nhưng đều là giống nhau, xưng hô cái gì đều là như nhau,” Quách Tiểu Bắc đứng lên, vỗ người Lý Ứng Trúc, “Đi, vào nhìn xem bài tập của cậu.”

Lý Ứng Trúc trừng mắt, hoàn toàn không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Nghe được muốn kiểm tra bài tập, nó kêu rên một tiếng, nhưng vẫn bé ngoan đi theo vào.

Lý Tề Giác nâng đầu nghĩ đến rất lâu, đột nhiên ý thức được Quách Tiểu Bắc thật sự mười một tuổi sao?

Nhỏ như thế, nhất định đối với người lớn sẽ sản sinh ra sự ỷ lại, lại vừa vặn đối với cảm tình như hiểu mà không hiểu, tuổi này mơ mơ hồ hồ, nhất định sẽ đem loại ỷ lại này cảm nhận là yêu đương.

Tâm lý này kỳ thực là ảo giác, Lý Tề Giác làm bác sĩ điểm thường thức ấy vẫn có.

Thời điểm buổi chiều Quách Tề Ngọc tới đón Quách Tiểu Bắc, Quách Tiểu Bắc vẫn giống như trước ngoan ngoãn như thế – chờ mong Quách Tề Ngọc đến.”

Mặc dù không ngừng tự nói với chính mình đứa nhỏ không phân biệt được đâu là tình thân đâu là yêu đương, nhưng trong lòng Lý Tề Giác một trận hồi hộp.

Đặc biệt khi Quách Tề Ngọc đi tới cửa, Quách Tiểu Bắc ra mở cửa, xông tới ôm lấy Quách Tề Ngọc, oán giận hấn đến muộn mười phút.

Lý Tề Giác cứng đờ quay đầu lại, trước đây còn nghĩ bọn họ tình cảm cha con, hiện tại lại cảm thấy không đúng.

“Hai cháu cảm tình vẫn tốt như thế nha?” Bà An cười ha hả đi tới.

“Còn tốt lắm ạ,” Quách Tề Ngọc có chút dắc ý nhỏ, Quách Tiểu Bắc ngoan như thế, đi đến chỗ nào đều để hấn nở mày nở mặt, “Hi vọng thời kỳ trưởng thành vĩnh viễn đừng đến.”

“Nói tới vâng lời, Tề Giác khi còn bé rất ngoan, thời điểm trưởng thành liền ương bướng, bỏ nhà đi chơi mấy ngày trời.” Bà An quở trách.

Quách Tiểu Bắc liếc Lý Tề Giác, ngẩng đầu đối với Quách Tề Ngọc nói rằng: “Con vẫn sẽ ngoan.”

Lý Tề Giác: “...”

Hiếm thấy Quách Tiểu Bắc đột nhiên ngay ở trước mặt người khác nói tốt như vậy, Quách Tề Ngọc khá là vui mừng, “Cũng không cần đặc biệt quá ngoan, tốt xấu gì để ba có chút làm cha có cảm giác thỏa mãn đi.”

Cũng không phải lần đầu tiên Quách Tề Ngọc được tiện nghi còn làm màu, Quách Tiểu Bắc mặc kệ hẳn.

Quách Tề Ngọc lúc này mới đem trên tay quả táo đưa ra, bà An liên tục xua tay, “Trước khi cháu đi công tác hoa quả chúng ta còn chưa ăn hết đây.”

Thầy Lý lúc này mới nói một câu, “Ngày đó tụi học sinh còn cho chúng ta nắm, bà để nó ở đâu?”

Bà An vội vàng đi vào nhà bếp, lấy ra hai túi nắm, “Cái này, trước đây học sinh lão Lý đến gặp ông, nói cái này có thể hầm canh được, lấy về nấu lên bồi bổ một chút!”

Quách Tề Ngọc biết từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là cảm tạ.

Thầy Lý còn ngồi ở nơi đó đánh cờ, “Tiểu Bắc, lúc nào trở lại bồi ông chơi cờ nhé.”

Lý Ứng Trúc không cao hứng, “Ông nội, cháu là cháu của ông hay Quách Tiểu Bắc là cháu của ông?”

Thầy Lý “Hừm” một tiếng, “Mày là cháu tao, thế có biết đánh cờ không? Tiểu Bắc là cháu của ông!”

Lý Ứng Trúc đột nhiên cười to, “Ông nội, ông mắng ai đó?”

Thầy Lý ngẫm lại lời nói chính mình, sắc mặt có chút vi diệu, trừng mắt về phía Lý Ứng Trúc, “Có người cháu nào như mày không?”

Lý Tề Giác khụ hai tiếng, khuyên nhủ: “Ông nội, ông đừng nói nữa.”

Thầy Lý lúc này mới phản ứng được mình bị Lý Ứng Trúc dắt mũi, hầm hừ – mắng một câu, “Thằng oắt con!”

Lý Tề Giác vỗ đầu Lý Ứng Trúc một cái, “Em chỉ có điểm ấy là tinh ranh khôn lỏi thôi!”

Lý Ứng Trúc “A” một tiếng, ôm đầu, vô cùng không phục nhìn anh nó.

Quách Tiểu Bắc lúc này mới lên tiếng, ngoan ngoãn – đáp lời, “Ông ơi, ngày kia cháu không có khóa học, cháu sẽ đến nhà ông chơi.”

“Tốt lắm!”

“Tiểu Bắc thật ngoan!”

Âm thanh một mảnh biểu dương, Lý Ứng Trúc đứng nhìn đỏ mắt!

...

Điều gì đến thì nó sẽ đến.

Vào một ngày cuối tuần của mười ngày sau, nhà bọn họ đón một vị khách quý.

Quách Tề Ngọc mở cửa, lúc này chỉ muốn đóng cửa lại, cả người giật giật, nhích ra nhường đường, “Mạnh tiên sinh Mạnh phu nhân, xin mời.”

Quách Tề Ngọc thật vất vả mới mua được căn phòng gác xép này, so sánh với căn phòng trọ nhỏ cho thuê đã là tốt hơn rất nhiều, dù sao cũng có nơi che nắng che mưa.

Nhưng đối với Mạnh phu nhân mà nói, căn nhà che chở cho hai người còn không bằng một góc căn nhà bà ta đang ở, đơn sơ đến thế! Chật chội đến như vậy! Nhưng với sự giáo dục không cho phép bà ta nói ra, ôn nhu nhìn Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Tiểu, kết quả đã có.”

Quách Tiểu Bắc ngồi ở trong phòng khách chỉ duy nhất hai người ngồi trên ghế sa lông, “Coi như cho dù có là con ruột của ông bà, hai người cũng đừng hòng mang tôi đi.”

Mạnh tiên sinh vừa nghe lời này thốt lên, “Tiểu Tiểu, sao con lại nói như thế?”

Trước mặt là đứa nhỏ cực kỳ tương tự giống ông, thật sự đây chính là đứa con đã mất tích nhiều năm.

Lúc trước là bảo mẫu mang đứa nhỏ đi, xác thực do Mạnh phu nhân sơ sẩy, sau khi sa thải bảo mẫu, Mạnh phu nhân hối hận và tự trách chính mình, thân thể chịu tổn hại không nhỏ không thể mang thai lại.

Mạnh phu nhân càng thêm tự trách, thậm chí có ý nghĩ tự sát, để Mạnh tiên sinh tái giá.

Gập ghềnh trắc trở như thế qua đi, các phương pháp mang thai đều đã thực hiện, ngay thời điểm tuyệt vọng đột nhiên ở trong quán rượu nhìn thấy đứa nhỏ bọn họ.

Xác thực là con của bọn họ.

Kỹ thuật đo lường DNA kỳ thực vào năm 2000 vẫn không tính là đặc biệt phát triển, ông dùng một chút thủ đoạn sớm có tờ kết quả báo cáo.

98.6% độ phù hợp quả thực để ông ta quỳ xuống, khóc rống cảm tạ ông trời đã đem đứa con trả lại cho ông.

Cùng ngày, cũng chính là xế chiều hôm nay, bọn họ gõ cửa căn phòng gác xép.

Hiện tại, con trai ruột ông tìm nhiều năm gần như tuyệt vọng đứng ngay trước mắt mình.

Ông cực kỳ vui sướng Quách Tề Ngọc không có ngược đãi nó, đối xử với nó rất tốt, vì lẽ đó trong lòng biết ơn Quách Tề Ngọc, đối với Quách Tề Ngọc không có thái độ hợp tác không để trong lòng, dù sao ông cũng biết, cho dù Quách Tề Ngọc có thể thu dưỡng con trai của ông, con trai ông vẫn không có hộ khẩu.

Nếu muốn chân chính ở xã hội hiện đại sinh tồn được, không có hộ khẩu thì rất gian nan.

Hơn nữa thật sự nếu muốn đi ra tòa án pháp lý, Quách Tề Ngọc có thể làm sao?

Hiện tại bọn họ tới hỏi, chỉ là tôn trọng đứa nhỏ thôi.

Ba người nói chuyện rất lâu, Quách Tiểu Bắc ở bên cạnh nghe, chung quy Tiểu Bắc là con trai của bọn họ, máu mủ tình thâm, điểm ấy không cách nào thay đổi, không thể phủ nhận hiện tại Quách Tiểu Bắc cùng Quách Tề Ngọc cảm tình càng ngày càng sâu đậm.

Bất kể là từ góc độ nào, Quách Tiểu Bắc trở lại bên cạnh cha mẹ ruột đều là lựa chọn tốt nhất, cũng là kết quả cuối cùng.

Quách Tề Ngọc trầm mặc rất lâu, cuối cùng lắc đầu, “Mạnh tiên sinh mời trở về đi.”

Mạnh phu nhân đứng lên một hồi, muốn nói gì đó, Mạnh tiên sinh ngăn lại bà, sau đó nhìn về phía Quách Tề Ngọc, “Quách tiên sinh, tôi bây giờ cùng cậu thỏa thuận, không có nghĩa là có ý thỏa hiệp, tôi hi vọng cậu suy nghĩ thật kỹ, bởi vì lần sau tôi sẽ mời luật sư lại đây trao đổi.”

Quách Tề Ngọc không nói lời nào.

Mạnh tiên sinh dừng một chút, bổ sung, “Quách tiên sinh, tôi không cho rằng cậu có năng lực đi lên tòa án ứng phí, huống chi trong vụ này không thể nghi ngờ là cậu thua trắng tay.”

“Mời về.” Quách Tề Ngọc giành trước đi ra mở cửa.

Mạnh phu nhân hai mắt đầm lệ – nhìn Quách Tiểu Bắc một hồi, có chút ghen ngào, “Tiểu Tiểu, hai ngày nữa mẹ liền đến đón con!”

Sau đó từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ, “Tiểu Tiểu, đây là tiền mẹ đưa cho con xài tiêu vặt, mật khẩu là...” Bà nghĩ một hồi, tiến đến bên tai Quách Tiểu Bắc, nhỏ giọng nói, sau đó sờ đầu nó, không nỡ rời xa – đi tới bên cửa.

Sau đó liếc mắt nhìn Quách Tề Ngọc, “Quách tiên sinh, cậu tự lo liệu lấy.”

Đóng cửa lại, Quách Tề Ngọc quay người về Quách Tiểu Bắc nở nụ cười, “Tiểu Bắc, buổi tối muốn ăn gì?”

...

“Lên tòa án sao?” Lý Tề Giác ôm tay suy nghĩ một chút, “Đến nhìn em đi lên quan tòa khóc nháo ư?”

“Làm sao thế? Người yêu em chọc đến quan tòa rồi?”

Hiện tại Lý Tề Giác không gọi Quách Tề Ngọc, nói thẳng là người yêu.

Quách Tiểu Bắc cũng không tức giận, híp híp mắt, “Có người tới tìm em.”

“Ừm... Hử?” Lý Tề Giác ban đầu không phản ứng, đột nhiên linh quang chợt lóe lên, bỗng nhiên mở to mắt, “Ba ruột em?”

Quách Tiểu Bắc gật gù, “Cha em chuẩn bị cùng bọn họ lên tòa án.”

“Phải thua không thể nghi ngờ!” Lý Tề Giác biết tình huống nhà bọn họ, vì lẽ đó cậu mới xưng bọn họ là kỳ hoa dương phụ tử, sau đó cậu lập tức có kết quả.

“Cho dù em muốn ở cùng cha em cũng không thể?” Quách Tiểu Bắc hỏi.

Lý Tề Giác cười nói: “Không nghĩ tới em lại cao tay như vậy!”

Có điều nói câu này ra xong cậu đều muốn nghẹn lời, cậu chỉ chừng hai mươi tuổi quay về với đứa nhỏ mười một tuổi mà nói nó cao tay, thật giống có điểm nào không đúng...

Lý Tề Giác khụ hai tiếng, “Cái này luật pháp đề ra, không thể thực hiện được, xã hội pháp trị mà!”

Lý Tề Giác suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Sao em lại không muốn ở cùng cha mẹ ruột?”

“Chờ một chút, vì sao cha mẹ ruột lại biết em ở đây?”

Quách Tiểu Bắc lời ít mà ý nhiều – nói ra toàn bộ sự tình ngày đó cùng chuyện phát sinh ngày hôm qua.

“Làm sao trùng hợp như vậy?” Lý Tề Giác cảm thấy kỳ quái, có điều lại cười cợt, “Chính là nhiều trùng hợp như vậy, mới cảm thấy thế giới này kỳ diệu khó có thể tin nổi.”

“Hiện tại, người em yêu chẳng phải đang rất hối hận khi đem em mang đi.” Lý Tề Giác nhìn về phía Quách Tiểu Bắc, “Có điều không nên nói là cậu ta hối hận, mà chính em giả bộ đáng thương để cậu ta không nhẫn tâm đem em ném nơi này, rồi sau đó lại mang em đi.”

Lý Tề Giác một lời nói ra sự thật, ngữ khí ôn nhu cực kỳ, “Quách Tiểu Bắc, em có hối hận không?”

Quách Tiểu Bắc trong nháy mắt lộ ra vẻ phức tạp, một lúc sau, Quách Tiểu Bắc mới gật đầu, “Em chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này.”

Lý Tề Giác giật giật khóe miệng, “Em còn nhỏ, mới qua ít nhiều tử? Sau này em sẽ thật sự hối hận nhiều lắm đấy!”

Lý Tề Giác bán nằm ở trên giường chính mình, tiện tay cầm sách y học, nhưng lật một chút, lại khép lại.

Cậu nói rằng: “Quách Tiểu Bắc, em có muốn biết làm sao để đền bù hay không?”

Lý Tề Giác ngữ khí thần bí.

“Chỗ này anh có viên thuốc hối hận, em có muốn uống hay không?”

(Hết chương 25)

26. Chương 26

Edit: Shin

“Tiểu Tiểu, con thấy cái này thế nào?”

Mạnh phu nhân giơ lên trong tay một cái áo màu bạc, mang theo vẻ mừng rỡ cùng vài phần lấy lòng nhìn nó.

Quách Tiểu Bắc nhận lấy, ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt ngoan ngoãn tươi cười, “Rất dễ nhìn, con cảm ơn dì Mạnh.”

Mạnh phu nhân ngẩn ngơ, môi giật giật, cuối cùng nở nụ cười, “Con thử một chút đi.”

Nhìn Quách Tiểu Bắc đi vào phòng thử quần áo, Mạnh phu nhân đi lại trong cửa hàng dạo chơi nhìn quần áo mới.

Từ ngày đi qua nhà Quách Tề Ngọc, Mạnh phu nhân vẫn ở lại W thị, ngày hôm nay tìm hiểu một hồi, thấy Quách Tiểu Bắc không có đi học lớp bổ túc, Quách Tề Ngọc đi đến công ty.

Bà liền tới nhà gặp Tiểu Bắc.

Quách Tiểu Bắc nhìn thấy bà liền sững sờ, nhưng rất nhanh hồi thần lại, cúi chào lễ phép như đang chiêu đãi khách đến chơi nhà.

Điều này làm cho Mạnh phu nhân cảm giác rất không thoải mái, bà là mẹ ruột nó, không phải khách đến chơi nhà.

Bà liền mang Quách Tiểu Bắc ra ngoài chơi, bà nhìn thấy quần áo Quách Tiểu Bắc mặc trên người, lấy thu nhập trung bình của Quách Tề Ngọc chi tiêu cho cả nhà, không cần phải nói quần áo trên người Quách Tiểu Bắc là mua tại sạp vỉa hè.

Bà liền mang Quách Tiểu Bắc đi thẳng đến siêu thị.

Thật ngoài dự đoán trên đường đi Quách Tiểu Bắc rất ngoan, một đường làm bạn hơn nửa vô cùng nghe lời hiểu chuyện, nếu như không phải Quách Tiểu Bắc vẫn gọi bà là dì, Mạnh phu nhân thật sự sẽ cảm thấy con trai của bà vẫn luôn ở bên người, hiện tại cùng bà đi dạo phố.

Nhưng Mạnh phu nhân không cảm thấy thỏa mãn, rất muốn Quách Tiểu Bắc gọi mình là mẹ, nhưng cân nhắc đến tình huống trước mắt, bà không muốn làm bất kỳ điều gì gây phản cảm cho Quách Tiểu Bắc.

Bà nghĩ cứ dần dần tiến lên, bất luận người nào đều cũng muốn có mẹ.

Chỉ cần đứa nhỏ chịu để ý đến bà, bà sẵn sàng không ở khách sạn ở lại nhà chăm sóc cho nó.

Mạnh Thế Đào quá bận, không tiện đi cùng, bà không trách ông, nhiều năm như vậy, nếu như không phải Mạnh Thế Đào, hay là nói nếu như bất kỳ một người đàn ông khác, bà cũng sẽ không giống như ngày hôm nay, vẫn còn thân phận Mạnh phu nhân, sống tốt thậm chí cùng con trai mình gặp lại.

Liền như thế qua một tháng, trước quốc khánh một ngày, Mạnh phu nhân được biết quốc khánh Quách Tề Ngọc được nghỉ làm, cả một ngày quốc khánh bà sẽ không thấy con trai chính mình.

Liền sau đó, bà thử cùng Quách Tiểu Bắc thương lượng, “Tiểu Tiểu, con có muốn về thăm nhà một chút không?”

Quách Tiểu Bắc thiên chân vô tà nghiêm túc ăn ly kem vị sữa bò trên tay, nghe Mạnh phu nhân nói liền trả lời, “Chỗ đó là nơi nào ạ?”

Mạnh phu nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên đi từ từ, liền cười nói: “Lại nhà mẹ chơi.”

“Thành phố A?”

“Đúng, con muốn trở về nhìn một chút không?”

“Nhà dì ở thành phố A, ngày đó sao lại ở khách sạn ạ?” Quách Tiểu Bắc hỏi, nếu như không phải quán rượu kia, hiện tại cũng chỉ chờ Quách Tề Ngọc thu dưỡng nó, nó sẽ có hộ khẩu chân chính, như vậy có thể làm rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện Quách Tề Ngọc đều không biết.

Mà không phải bây giờ đối với một nữ nhân xa lạ biết rõ còn hỏi.

Mạnh phu nhân cười, “Chuyện của người lớn thôi con à.”

Kỳ thực là mời tới thầy thuốc nước ngoài chữa bệnh tâm lý, chuyên bay đến thành phố A chữa trị cho bà, ngủ tại quán rượu khách sạn.

Vì tránh tai mắt của người khác, vợ chồng Mạnh thị tự mình đi tới quán rượu kia.

Cũng may Quách Tiểu Bắc rất hay nhìn vào ánh mắt người khác, cũng không hỏi thêm nữa, “Tại sao lại là nhà dì?”

Mạnh phu nhân cười nói: “Đi xem một chút, nơi đó rất tốt, có rất nhiều người muốn gặp và thấy con.”

Bà phí rất lớn sức lực mới đem câu “Đó cũng là nhà con” nuốt xuống.

Quách Tiểu Bắc không nói gì thêm.

Thấy nó không nhắc lại đề tài này, Mạnh phu nhân không nói nữa, chỉ tự nói với mình chờ một chút, ngày sau còn dài, huống chi cuối cùng còn có luật pháp trong tay.

Bà đem Quách Tiểu Bắc đưa đến dưới lầu, như thường ngày hôn nhẹ lên trán Quách Tiểu Bắc, nhớ tới lần đầu Quách Tiểu Bắc còn tránh né bà, làm bà buồn bã ủ rũ rất lâu, nhưng lần thứ hai nó không còn tránh né bà nữa.

Mạnh phu nhân rất cao hứng, mang theo vô hạn ôn nhu xoa mái tóc mềm mại, “Tiểu Bắc thật ngoan.”

Quách Tiểu Bắc mím miệng, “Dì Mạnh, con sẽ đi tới nhà dì chơi.”

Mạnh phu nhân mở to mắt, vô cùng mừng rỡ, “Thật, có thật không con?”

Nếu như Quách Tiểu Bắc trở về nhà, toàn bộ ý nghĩ đều không giống nhau, thân thích trong nhà đều tụ hội, cũng có ngày bà rốt cục ngẩng cao đầu hãnh diện.

Thế nhưng lời kế tiếp Quách Tiểu Bắc kéo bà trở về hiện thực, “Nhưng mà dì Mạnh con có một điều kiện, con muốn đi cùng với ba con.”

Mạnh phu nhân không thể nào cười được, “Sao, làm sao? Tại sao?”

Vừa vặn, Quách Tề Ngọc đột nhiên từ cửa sổ lầu trên đưa đầu nhìn ra, hướng phía dưới dùng hết sức lực âm lượng la to nhất, “Tiểu Bắc, con đi đâu vậy?”

Quách Tiểu Bắc ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, hướng Mạnh phu nhân vung tay, “Hẹn gặp lại, dì Mạnh.”

Sau đó không quay đầu lại, hướng trên lầu chạy đi.

Mạnh phu nhân ngẩng đầu nhìn thì cửa sổ lầu trên không còn thấy thân ảnh con mình nữa.

“Quý nhất gan.” Mạnh phu nhân trong lòng bất bình, xoay người rời đi.

“Tiểu Bắc!” Vừa vào cửa, trên mặt Quách Tề Ngọc chính là gió thét mưa gào, “Con đi ra ngoài tại sao không nói với ba?”

“Con cho rằng ba sẽ không đồng ý” Quách Tiểu Bắc thản nhiên nói.

Quách Tề Ngọc vỗ bàn một cái, “Con cùng mẹ ruột đi ra ngoài ba làm sao không đồng ý? Thế nhưng con không nghĩ tới ba sẽ lo lắng sao?”

Quách Tiểu Bắc sững sốt một chút, đi tới, ôm lấy Quách Tề Ngọc đang nổi giận, “Con sai rồi.”

“Nhận sai vô dụng!”

“Vậy cái gì hữu dụng ạ?”

“Cái này sao?” Quách Tiểu Bắc đi tới, ở trên mặt Quách Tề Ngọc hôn một cái, lại hôn thêm một cái, chuyển sang nơi khác hôn một chút.

Thấy Quách Tề Ngọc ngây dại, nó vội vàng dùng tay nâng mặt lên liên tiếp hôn thêm mấy lần nữa.

“Tiểu, Tiểu Bắc!” Quách Tề Ngọc bị hôn trực tiếp trở tay không kịp, chỉ cảm thấy môi mềm mại ấm áp ở trên mặt chính mình lưu lại không ít nước bọt.

Hắn vội vàng đem Quách Tiểu Bắc dời sang một bên.

Quách Tiểu Bắc lên tiếng: “Ngày mai quốc khánh Mạnh phu nhân mời con lại nhà dì chơi.”

Quách Tề Ngọc “Hừm” một tiếng, “Con đi là được rồi, dù sao đó cũng là nhà con.”

Vô tâm như vậy.

Quách Tiểu Bắc nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, ngữ khí âm trầm, “Ba thật muốn như vậy sao?”

Quách Tề Ngọc sững sốt một chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, “Con với bà ta đi ra ngoài chơi ba đều không nói gì, dù sao đó là mẹ ruột con, bà cũng không dễ dàng gì.”

Quách Tiểu Bắc ngữ khí mềm mại hạ xuống, “Con muốn ba đi cùng.”

Quách Tề Ngọc mím miệng, “Không hay lắm đâu.”

Quách Tiểu Bắc gật gù, “Làm sao có khả năng đó được, Mạnh phu nhân cũng không đồng ý.”

“...”

Thế nhưng quốc khánh cùng ngày, Mạnh phu nhân tìm tới cửa, hi vọng Quách Tề Ngọc có thể cùng Quách Tiểu Bắc đồng thời đi tới nhà bà ở thành phố A.

“Mạnh phu nhân, ngài nhìn chuyện này...” Quay về nhìn người phụ nữ, Quách Tề Ngọc thực sự cứng rắn không được, không biết làm sao để từ chối.

Mạnh phu nhân đột nhiên lui về phía sau một bước, cúi người một cái, Quách Tề Ngọc sợ hết hồn, sau đó Mạnh phu nhân nói rằng: “Tôi biết cậu rất khó xử, nhưng cậu không thể cướp đoạt quyền lợi làm mẹ, tôi khẩn cầu cậu thông cảm cho trái tim người làm mẹ này.”

Quách Tề Ngọc thật muốn nói, tại sao bà không thông cảm cho tôi?

Nhưng cuối cùng trong lòng hần phỉ nhỏ một câu, sau đó vẫn đồng ý đi đến thành phố A.

Thật cổ xưa!

Quách Tề Ngọc xoa gốc cây trăm năm tuổi, trong lòng không ngừng thở dài.

Vừa bắt đầu bởi vì Quách Tiểu Bắc không có hộ khẩu, ba người chuẩn bị ngồi xe lửa.

Thế nhưng thời điểm đi đến trạm xe lửa, Mạnh phu nhân mới nhớ tới, con trai của bà làm sao lại không có hộ khẩu?

Hộ khẩu bản chính, đưa con trên danh nghĩa được ghi lên giấy!

Mọi người xuống xe, chuẩn bị chạy tới sân bay.

Trên đường chạy tới sân bay, Mạnh phu nhân đột nhiên phát hiện hộ khẩu bản chính không ở trên người, cũng phải ai lại ra ngoài đem hộ khẩu bản chính đem theo bên người?

Hết cách rồi, bọn họ lại không thể làm gì khác hơn là đổi xe, đi đến trạm xe lửa.

Coi như là lên tàu sớm nhất, bọn họ đến thành phố A cũng là vào buổi tối lễ quốc khánh.

Mạnh tiên sinh đã sớm ở trạm xe lửa chờ, bởi vì vừa bắt đầu cùng Mạnh phu nhân nói chuyện qua điện thoại, nên khi nhìn thấy Quách Tề Ngọc cũng không kinh ngạc gì.

Chỉ khẽ gật đầu một cái, “Quách tiên sinh.”

Quách Tề Ngọc vội vàng nói: “Xin chào, Mạnh tiên sinh.”

Trải qua một buổi chiều ở chung, Mạnh phu nhân đối với Quách Tề Ngọc địch ý đã rơi xuống thấp nhất.

Dù sao ngày hôm nay dọc theo đường đi nhần nhục chịu khó, không quản giữa bọn họ nói chuyện gì, Quách Tề Ngọc chăm sóc tận tâm tận tình bà cùng với Quách Tiểu Bắc.

Hiện tại nội tâm bà muốn cảm ơn Quách Tề Ngọc đem con trai bà dưỡng đến tốt như vậy.

Đến hiện nay bà cũng không biết Quách Tề Ngọc cùng Quách Tiểu Bắc làm sao gặp gỡ nhau, Quách Tề Ngọc tựa hồ lãng tránh đề tài này, xưa nay chưa từng nói Quách Tiểu Bắc trước đây gặp cái gì, bọn họ đã từng vượt qua giai đoạn tháng ngày đau khổ ra sao.

Quách Tiểu Bắc cũng đã từng hỏi, Quách Tề Ngọc chỉ lắc đầu một cái, “Kỳ thực bất kỳ cha mẹ nào đều không muốn nhìn thấy con mình khổ sở, huống chi bọn họ yêu thương con như vậy.”

“Nếu như bọn họ biết con khổ mà đối với con áy náy, chẳng phải là sẽ càng yêu con hơn?”

“Nhưng họ sẽ càng thống khổ, lẫn lộn thống khổ cùng áy náy liên biến chất.” Quách Tề Ngọc nhìn Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Bắc, làm người con đừng cay nghiệt như thế.”

“Đến đây, Tiểu Tiểu, Tiểu Ngọc, lên xe!”

Ba người đồng thời chen ở phía sau xe, Mạnh Thế Đào tự mình lái xe đến, hiện ngồi ở phía trước lái xe, nghe tiếng cười nói ở phía sau, đột nhiên cảm thấy có chút cô quạnh.

Rõ ràng vợ con đều ở bên người ... Tuy rằng còn mang theo người lạ đi theo...

Trạm xe lửa cách nhà bọn họ có chút xa.

Nhưng cũng may buổi tối lễ quốc khánh trên đường không có bao nhiêu xe.

Chạy đến giữa đường, đột nhiên một chùm pháo hoa bắn lên giữa không trung lan tỏa.

Tiếp theo là chùm thứ hai, chùm thứ ba.

Sau đó dọc theo đường đi đều bắn liên tiếp không ngừng, âm thanh pháo hoa nổ đến đỉnh tai nhức óc.

“Nhìn thật là đẹp mắt.” Quách Tề Ngọc một đường nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, Quách Tiểu Bắc nằm ở trong lòng ngực của hắn buồn ngủ, “W thị chỉ có tết đến mới bắn pháo hoa.”

“Vì hôm nay là ngày quốc khánh!” Mạnh phu nhân cười nói.

Thế nhưng Mạnh tiên sinh lái xe phía trước liền nói, “Không khí chất lượng không tốt lắm, có thể mấy năm sau sẽ bị cấm.”

“...”

Đến nhà Mạnh phu nhân thì đã là đêm khuya, Quách Tiểu Bắc đã sớm nằm nọai trên người Quách Tề Ngọc ngủ.

Thế nhưng thời điểm xuống xe đột nhiên tự động tỉnh dậy, nhìn qua mê mê hoặc trợn lên, Mạnh phu nhân rất cục không nhịn được nói, “Tiểu Bắc, về đến nhà rồi!”

Quách Tề Ngọc không nói gì, có chút khó khăn ôm lấy Tiểu Bắc, chuẩn bị đi vào trong.

Quách Tiểu Bắc uốn éo, “Thả con xuống đây đi, con tự mình đi.”

Quách Tề Ngọc mau buông nó ra, nói thật, hắn cũng rất muốn ôm Quách Tiểu Bắc vào trong, biểu lộ ra một hồi tình cảm cha con.

Thế nhưng hắn vẫy cánh tay, cảm thấy ngày hôm nay liền có thể là một người tiết điểm, hắn sau đó ôm Quách Tiểu Bắc đứng bất động.

Buổi tối đi đến nhà, Quách Tề Ngọc chỉ kịp cảm thán bên trong nhà trang trí cổ kính, cảm giác mỗi một chỗ lộ ra đường nét xa hoa.

Bởi vì sợ Quách Tiểu Bắc không quen, liền sắp xếp Quách Tiểu Bắc cùng Quách Tề Ngọc chung một phòng.

Chuyến hành trình mệt mỏi, vừa lên giường, còn chưa kịp cảm thán giường rất lớn rất thoải mái Quách Tề Ngọc nhắm mắt lại liền ngủ say sưa.

Quách Tiểu Bắc ở trên xe ngủ đủ giấc, giờ khắc này mở mắt ra, ngồi bật dậy.

(Hết chương 26)

27. Chương 27

Edit: Shin

Đền ngủ trên đầu giường ấm áp mờ nhạt.

Quách Tề Ngọc nằm ở một bên giường, chỉ đắp chăn một góc.

Vẫn là trong tiềm thức cẩn thận một chút, Quách Tiểu Bắc nhếch miệng, xuống giường đi tới một bên khác, đem chăn hắt kéo lên.

Lông mày hơi nhíu lại, mặc dù mệt mỏi như thế, ở hoàn cảnh xa lạ ngủ cũng không yên ổn.

Quách Tiểu Bắc nhìn Quách Tề Ngọc hô hấp vững vàng, như đang nhìn một con thỏ.

Hắt đưa ngón trở ra, nhẹ nhàng chỉ trở lông mày Quách Tề Ngọc, chỉ làm một chút, nó liền giãn ra.

Con mắt Quách Tề Ngọc hé mở một khe, “Tiểu Bắc, ngủ không được?”

Sau đó hắt nhích vào trong nhường chỗ trống, vỗ nhẹ, “Nhịn một chút liền quen.”

Chính hắt vẫn không quen thuộc, vậy mà lại khuyên người khác.

Quách Tiểu Bắc hôn nhẹ lên trán hắt, “Con đi WC, ba nhớ giữ vị trí lại cho con.”

Nửa mặt Quách Tề Ngọc hăm trong gối mềm mại, từ trong lỗ mũi hừ lên một tiếng “Ừ”, nhu mềm.

Quách Tiểu Bắc cười, ra khỏi phòng ngủ đóng cửa lại.

Nhà biệt thự có ba tầng lầu, nhà bếp so với nhà hắt còn lớn hơn.

Thời điểm Quách Tề Ngọc nhìn thấy liên tục thán phục, Quách Tiểu Bắc nhìn trong mắt hắt điểm khổ sở cùng tự ti, nó biết Quách Tề Ngọc vì không thể cho nó cuộc sống tốt hơn nên tự trách.

Chớ đừng nói chi là, bây giờ còn đi so sánh thế này.

Quách Tiểu Bắc đứng ở tại chỗ, đứa trẻ 11 tuổi còn chưa bắt đầu chính thức phát dục, tuy rằng dinh dưỡng rất tốt, nhưng trước sau vẫn nhỏ gầy gò.

Giờ khắc này cầu thang hành lang như một bóng ma rơi trên mặt đất, đột nhiên bị kéo dài.

Quách Tiểu Bắc do dự rất lâu, đứa bé lộ ra vẻ mặt giãy dụa.

Lý Tề Giác thật sự là một hạt thuốc hồi hận ở trong lòng nó nổ tung, nó còn chưa bao giờ nghĩ tới có thể từ con đường này đi, hơn nữa càng đủ càng tốt hơn càng nhanh hơn – đạt đến mục tiêu của chính mình.

So với cái này càng tốt hơn thuốc hồi hận.

Quách Tiểu Bắc trong lòng nghĩ, chậm rãi đi xuống lầu.

Như nó dự liệu, Mạnh phu nhân cùng Mạnh tiên sinh căn bản không ngủ, ngồi ở trong phòng ăn dưới lầu, trên bàn sắp xếp rất nhiều đồ vật cùng hình ảnh trẻ con.

Hai người nhớ lại cuộc sống trước kia.

Nhìn thấy Quách Tiểu Bắc đột nhiên đi xuống, Mạnh phu nhân hơi kinh ngạc, lập tức phản ứng lại, “Tiểu Tiểu, trời lạnh thế này sao con không khoác thêm áo ấm?”

Áo ngủ đứa nhỏ hơi lớn, càng làm cho nó nhỏ gầy đơn bạc.

Mạnh phu nhân vô cùng đau lòng, cầm lấy trên ghế salông tấm mền bao lấy nó, “Tiểu Tiểu, con không ngủ được sao?”

Quách Tiểu Bắc lắc đầu một cái, nhìn lên bàn một chút.

Mạnh tiên sinh đi tới, đem nó ôm lấy, “Con có muốn nhìn một chút khi mình còn bé?”

Quách Tiểu Bắc gật gù.

Trong hình đứa bé rất đáng yêu, Quách Tiểu Bắc không nhận ra đó là chính mình.

Mạnh phu nhân thấp giọng nói về mỗi một tấm hình, ảnh tương đối không nhiều, Mạnh phu nhân nói đến đâu nước mắt rơi đến đó.

Mạnh tiên sinh nói rằng: “Thời điểm con bị bắt cóc còn rất nhỏ, kỳ thực ba mẹ rất cảm ơn Quách tiên sinh thu dưỡng con, chúng ta sẽ không bạc đãi hấn, Tiểu Tiểu con cứ an tâm.”

Mạnh phu nhân gạt đầu, âm thanh có chút nghẹn ngào, “Điều này nói rõ Tiểu Tiểu là đứa con rất ngoan và hiểu chuyện, chúng ta rất cảm ơn Quách tiên sinh, hấn vẫn luôn đối xử tử tế với con.”

Mạnh tiên sinh trầm mặc một chút, “Tiểu Tiểu, con làm sao gặp được Quách tiên sinh?”

Quách Tiểu Bắc ánh mắt rùng mình, lập tức thanh tĩnh lại, “Từ khi con biết chuyện, đã được ông già nuôi dưỡng con, sau khi ông già qua đời, con liền đi ăn xin dọc đường, ba ba hấn thấy con đáng thương, đưa cơm cho con ăn, sau đó mang con trở về nhà.”

“Tiểu Tiểu...”

Mạnh phu nhân khóc lên, vừa khóc vừa cười, “Vẫn còn nhiều người tốt, Tiểu Tiểu, chúng ta thật sợ... Thật sợ...”

Bà không nói ra được, Mạnh tiên sinh vỗ lưng phu nhân, nhìn Quách Tiểu Bắc, “Tiểu Tiểu, con không có chuyện gì thật sự quá tốt rồi.”

Ông dừng một chút tiếp tục nói: “Một lúc nào đó, có thể mang chúng ta đi gặp ông già đã thu dưỡng con lúc trước không?”

Quách Tiểu Bắc nghiêng đầu, liên tục nhìn chăm chăm Mạnh phu nhân đang gạt đi nước mắt, lắc đầu, “Ông không có phần mộ, có một mảnh hương quân chi tiền hỏa táng, tro cốt đã rải xuống sông.”

Mặt nó rất bình tĩnh, thật giống như đây là câu chuyện có thật.

“Vậy thì tốt vậy thì tốt...” Mạnh tiên sinh đóng mở mắt, ôm lấy Quách Tiểu Bắc, ngữ khí trịnh trọng, “Tiểu Tiểu, thật sự xin lỗi con!”

Quách Tiểu Bắc mắt buông xuống, Mạnh tiên sinh ôm nó cứng ngắc.

Nó vẫn luôn rất nghe lời Quách Tề Ngọc, bây giờ nó cũng làm như vậy, nhưng trong lòng nó vẫn đang nghĩ, nếu như lúc trước các người cần trọng một chút, có phải tôi sẽ không bị ôm đi, sẽ không bị ngược đãi?

Nhưng nghĩ tới phòng ngủ trên lầu có người đang an ổn giấc ngủ...

Khả năng nó vĩnh viễn không gặp được Quách Tề Ngọc.

Quách Tiểu Bắc khẽ mỉm cười, ôm lấy vai lưng Mạnh tiên sinh, nghênh đón chính là hai tay càng thêm run rẩy kích động.

...

“Đây, bản hộ khẩu.” Mạnh phu nhân hào hứng từ trên lầu đi xuống, cầm trong tay bản hộ khẩu đưa cho Quách Tiểu Bắc.

Vừa này đột nhiên Quách Tiểu Bắc nói muốn nhìn một chút bản hộ khẩu, Mạnh phu nhân vội vã đi lên lầu, từ bên trong tủ quần áo lấy bản hộ khẩu ra.

Đây là lần thứ nhất Quách Tiểu Bắc nhìn thấy tên của chính mình: Mạnh Tiểu Ngạn.

Nó ở trong lòng niệm mấy lần.

Thời điểm sinh ra là ngày 21 tháng 7 năm 1988.

Cũng chính là năm nay nó không phải 11 tuổi, mà là 12 tuổi.

Quách Tiểu Bắc thoả mãn, chỉ chênh lệch có một tuổi, trong lòng có chút đắc ý.

Quách Tiểu Bắc vượt bản hộ khẩu, trong giọng nói ngậm lấy mấy phần ý vị quan trọng, “Có phải là có bản hộ khẩu con liền có thể đến trường?”

Vợ chồng Mạnh thị nghe vậy, trong lòng đau xót.

Bọn họ biết Quách Tề Ngọc cùng Quách Tiểu Bắc trải qua những tháng ngày ra sao, bởi vì không đạt được tư cách nuôi dưỡng, Quách Tiểu Bắc vẫn không có hộ khẩu, không thể đến trường, chỉ có thể dùng tiền học lớp bổ túc, đồng một tiết tây một tiết bù lên.

Cũng may Quách Tề Ngọc phương diện này xưa nay đều rất hào phóng, chính mình bán lúa non hay chỉ ăn bánh bao lót dạ cũng không khát nợ bổ túc học phí, thậm chí có thừa tiền cũng muốn giúp đỡ Quách Tiểu Bắc học càng nhiều càng tốt.

Hiện tại con trai hỏi lời này, nghĩ tới càng hi vọng mau mau được đến trường.

Mạnh phu nhân gật đầu, “Đúng rồi, Tiểu Tiểu, ba mẹ sẽ cho con học trường tốt nhất!”

Quách Tiểu Bắc cười cợt, “Có thể trở về học tại trường W thị không?”

Mạnh tiên sinh sững sờ, “Tiểu Tiểu, W thị tài nguyên giáo dục hạn chế, không có trường học nào tốt hơn ở thành phố A.”

Quách Tiểu Bắc lắc đầu một cái, “Không sao, con không muốn rời đi ba ba, ba ba cũng không muốn rời đi con.”

Mạnh phu nhân ánh mắt buồn bã.

Mạnh tiên sinh chỉ ra, “Con sợ Quách tiên sinh thương tâm sao? Không có chuyện gì, bố đi cùng hần nói chuyện.”

Quách Tiểu Bắc liếc mắt nhìn ông, “Chú Mạnh, nếu như không được thì thôi, con học trường gì cũng được.”

Mạnh tiên sinh hơi hé miệng, có chút khó khăn nói, “Tiểu Tiểu, con vẫn không muốn gọi bố sao?”

Mạnh phu nhân nghe tiếng, suýt nữa lại bật khóc.

Quách Tiểu Bắc ánh mắt lóe lên điểm giãy dụa, nghĩ đến rất lâu, Mạnh tiên sinh cùng Mạnh phu nhân hoảng hốt nghe được một tiếng tỉnh tê, “Bố mẹ, cảm ơn hai người.”

Mạnh phu nhân đột nhiên ôm lấy Quách Tiểu Bắc, đè lên tiếng khóc chính mình.

Mạnh tiên sinh xoay người, vai có chút run run, giơ tay lau đi giọt nước mắt.

Ba người nói một hồi lâu, mãi đến tận Quách Tiểu Bắc ngáp một cái, Mạnh phu nhân mới để Quách Tiểu Bắc đi ngủ, thậm chí còn nói ra câu, “Tiểu Tiểu, tối nay ngủ chung với mẹ nhé?”

Quách Tiểu Bắc lắc đầu kiên định, “Con muốn ngủ chung với ba ba.”

Vợ chồng Mạnh thị mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng biết không thể nóng vội, đem Quách Tiểu Bắc đưa đến cửa phòng ngủ, đứa nhỏ liền hướng bọn họ phất tay, sau đó chính mình đi vào đóng cửa lại.

Lên giường, Quách Tiểu Bắc nhào vào cái ôm trong lòng ngực Quách Tề Ngọc.

Khả năng trong tiềm thức còn đang đợi nó, động tác Quách Tề Ngọc chưa từng thay đổi.

Quách Tề Ngọc ngủ rất sâu, Quách Tiểu Bắc không đánh thức hần, nó nhìn hần mặt mày thanh tú, bởi vì một nhọc, mới 24 tuổi mà nhìn như người trung niên 34 tuổi.

Quách Tiểu Bắc thậm chí cảm thấy Quách Tề Ngọc đây là vì nó mà giảm thọ.

“Ba ba, người chớ có trách con.”

Một lúc lâu, nó tắt đèn ngủ đầu giường, ở bên trong một mảnh tối tăm nhẹ nhàng hôn người đang chìm vào giấc ngủ say.

(Hết chương 27)

28. Chương 28

Edit: Shin

“Cây này rất tốt.”

Quách Tề Ngọc vỗ bên cạnh sợi rễ cây, nhẹ giọng nói.

Mạnh tiên sinh âm thanh vi diệu, “Quách tiên sinh, hi vọng cậu có thể hiểu được.”

“Tôi có thể hiểu được.” Quách Tề Ngọc ngữ khí nhàn nhạt, “Các người có thể cho Tiểu Bắc những gì tốt đẹp nhất, là tôi vĩnh viễn không cho được.”

“Cảm ơn cậu đã lý giải.” Mạnh tiên sinh chân thành nói.

Quách Tề Ngọc quay người lại, “Mạnh tiên sinh, tôi lý giải các người, cũng hi vọng ngài lý giải tôi.”

Quách Tề Ngọc thản nhiên không sợ – nhìn về phía Mạnh tiên sinh, trong lòng tràn ngập không có gì lo sợ, hẳn không thể liên như vậy rời đi Quách Tiểu Bắc, hẳn không nở, trong đáy lòng dưng khí nhô ra hầu như đem thân thể hắn nổ tung.

Quả nhiên Mạnh tiên sinh trầm mặt xuống, “Quách tiên sinh, cậu phải biết cậu không có tư cách cùng chúng tôi bàn điều kiện.”

Hắn vẫn không có chính thức nuôi dưỡng Quách Tiểu Bắc, trên luật pháp hẳn không chiếm được một điểm nào.

Quách Tề Ngọc hướng về biệt thự đi đến, không muốn bàn tới đề tài này, “Tôi đi xem Quách Tiểu Bắc.”

Mạnh tiên sinh vẫn nhớ Quách Tề Ngọc đối với Quách Tiểu Bắc bảo vệ vô điều kiện, cũng không có nói cái này cũng là ý nguyện của chính đứa nhỏ.

Nhìn Quách Tề Ngọc bóng lưng vội vã trốn tránh, ông nghĩ nếu như nói người đàn ông này có thể hay không trở về W thị, đừng bao giờ tới quấy rầy cả nhà ba người bọn họ?

Quách Tề Ngọc có chút hoảng hốt.

Mặc dù Mạnh tiên sinh cái gì cũng không nói, từ khi nhìn thấy bọn họ bắt đầu từ giờ khắc đó, Quách Tề Ngọc liền thấm thiết – rõ ràng chính mình và bọn họ có khoảng cách chênh lệch rất lớn.

Mà đồng thời, bọn họ rất yêu Quách Tiểu Bắc.

“Làm sao chữ này anh vẫn chưa học qua?”

Tiếng nói non nớt từ trong căn phòng truyền đến, Quách Tề Ngọc liếc mắt nhìn, phát hiện Quách Tiểu Bắc ở bên trong.

Người đứng trước chính là chị của Mạnh tiên sinh cùng con mình, một đứa nhỏ bụ bẫm, rất đáng yêu, thế nhưng có chút bị chiều hư.

Quách Tiểu Bắc đứng trước mặt đứa bé, có vẻ càng thêm nhỏ gầy đơn bạc, kỳ thực Quách Tiểu Bắc so với đứa nhỏ hai tuổi, trái lại nhìn như nó mới là đứa bé hai tuổi.

Quách Tề Ngọc đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng nhìn bên trong phát sinh sự tình.

Quách Tiểu Bắc không nói gì, tiểu bụ bẫm hơi không kiên nhẫn, chỉ vào nội dung trong sách, “Giáo viên không dạy em sao? Hai chữ “Đàn Không” này cũng không biết?”

Quách Tiểu Bắc lúc này mới lên tiếng, “Em chưa từng đi học.”

Tiểu bụ bầm sững sờ, “Không phải em vừa bảo...”

“Em chỉ học lớp bỏ túc.”

Quách Tề Ngọc nhìn một lúc, yên lặng xoay người rời đi.

Trong phòng, tiểu bụ bầm lau mặt, lại nói: “Em để anh đọc thơ anh cũng ngâm rồi, hiện tại đến lượt em giúp anh đem đề này làm, được chứ?”

Nó chỉ vào trên bàn có cuốn sách luyện tập bên trong cho một đạo đề toán, “Đây chính là đề mà thầy giáo toán học trong lớp bỏ túc đưa ra!”

Quách Tiểu Bắc liếc mắt nhìn đã không còn thấy bóng người ngoài cửa, ngồi vào trước bàn, “Là đề nào?”

...

“Tiểu Tiểu, đi thôi!”

Mạnh phu nhân ở dưới lầu kêu lên.

Mạnh tiên sinh vì nghênh tiếp con trai của chính mình trở về, ở khách sạn mở ra một buổi tiệc tối, mời bạn bè thân thích, muốn hướng về bọn họ tuyên bố con trai đầu lòng chính mình.

Quách Tề Ngọc cảm thấy mình không tốt chờ ở trong biệt thự hoặc trên yến hội, rất sớm chính mình một người đi ra ngoài.

Thời điểm Quách Tiểu Bắc trở lại trong phòng tìm hần, chỉ nhìn thấy một tờ giấy nhấn để lại.

“Tiểu Tiểu, Quách tiên sinh đâu?” Mạnh phu nhân đi tới cửa, hỏi, “Lát nữa còn phải cảm ơn hần.”

Quách Tiểu Bắc để tờ giấy xuống, xoay người, trên mặt không biểu lộ gì, “Hần không quá thích ứng bữa tiệc như vậy, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

Nó đi ra ngoài, đóng cửa lại, “Đi thôi.”

Bạn bè thân thích Mạnh tiên sinh đều đến, ngay cả lão gia từ nhà cũ cũng đến.

“Trở về là tốt rồi, phúc khí còn ở phía sau!” Lão gia nhìn qua tinh thần quắc thước, lôi kéo tay Mạnh phu nhân, đối với Mạnh phu nhân khóc không thành tiếng đưa ra lời an ủi.

Nhìn thấy đứa cháu nhiều năm thất lạc bước tới, vẻ mặt trầm ổn, không giống một đứa nhỏ mười hai tuổi bình thường.

Mạnh phu nhân có chút đau lòng lại có chút tự hào.

Mạnh tiên sinh bước đến chào đón, không nhìn thấy Quách Tề Ngọc, đưa mắt hướng về Mạnh phu nhân, Mạnh phu nhân khẽ lắc đầu một cái.

Mạnh tiên sinh hơi hé miệng, nhẹ giọng nói câu, “Vậy thì thôi.”

Chỉ có Mạnh phu nhân cùng Quách Tiểu Bắc nghe thấy, Quách Tiểu Bắc liếc mắt nhìn ông, không hề nói gì. Mạnh tiên sinh áy náy vỗ vai nó.

Mạnh tiên sinh ở tiệc tối, hướng về lão gia đơn giản nói rõ tình huống.

Kỳ thực không ít người cũng biết được tình huống lúc đó, cảm thán thật là trùng hợp, liền không biết còn có mấy phần chân tâm.

“Đây là con trai trưởng nhà tôi, Mạnh Tiểu Ngạn!”

Đứa nhỏ đi lên phía trước, cách đó không xa là một đám nam nữ bận trang phục lộng lẫy xa hoa, tất cả đều mỉm cười nhìn nó, nhìn qua tràn ngập than thở cùng yêu thương.

Nó cúi đầu một cái, “Cảm ơn các vị trưởng bối quan tâm đến cháu như vậy. Cảm ơn bố mẹ vẫn không từ bỏ con, cuối cùng người một nhà chúng ta gặp lại lần thứ hai. Con biết ở đây sẽ có sự khác nhau rất lớn về âm thanh, nhưng mỗi một loại âm thanh con đều nghe được hết, cũng sẽ cố gắng nỗ lực, không phụ lòng mọi người kỳ vọng.”

Tiếng mọi người vỗ tay nhiệt liệt vang lên, cũng có người châu đầu ghé tai than thở con trai trưởng Mạnh gia trầm ổn, cũng có người xem thường và nghi vấn...

Mạnh phu nhân cùng Mạnh tiên sinh đều đứng bên cạnh lão gia, nghe nó nói xong, hỏi một câu, “Đây là đứa nhỏ tự mình nói?”

Mạnh tiên sinh sững sờ, lắc đầu, “Con chỉ là để nó tự giới thiệu chính mình một chút.”

Lão gia gật đầu, cười nói: “Đứa nhỏ không tệ, đúng là cháu của chúng ta.”

Kết thúc tiệc tối, trở lại biệt thự.

Đây mới thật sự là thời điểm ra mắt người thân.

Quách Tiểu Bắc quỳ gối trước mặt lão gia, tiếng hô cung kính, “Ông nội.”

Lão gia tử không nhanh không chậm – “Ừ” một tiếng, nói rằng: “Lúc trước là bọn họ không đúng, đem cháu Mạnh gia thất lạc bên ngoài, cũng may ông trời khai ân, đưa cháu đưa trở về.”

Ông nhìn tất cả mọi người đứng bên cạnh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Quách Tiểu Bắc, “Họ Mạnh này, là Mạnh lão gia ban cho, cháu phải biết cái họ này hàm nghĩa sau lưng của nó là gì, nhờ có họ này cháu sẽ được hưởng thụ lợi ích, nhưng phải nhìn xem cháu có đảm đương nổi cái họ ‘Mạnh’ này không?”

“Dạ vâng, ông nội.” Quách Tiểu Bắc mắt buông xuống, không nói lời thừa thãi.

Lão gia không nhìn nó nữa, bưng lên chén trà Quách Tiểu Bắc dâng lên, thổi thổi, khẽ mím môi một cái, nói rằng: “Tiểu Ngạn, là tên lão già này đưa cho cháu, tiểu tử hiếu tử, ngạn sĩ tuần tài, cháu phải nhớ kỹ danh tự này, cháu cũng không được phụ cái tên ông ban cho.”

Lão gia nói xong, liền đưa tay chuẩn bị lấy hộp gấm cầm lên.

Thấy Quách Tiểu Bắc không đáp lời, Mạnh phu nhân có chút gấp, Mạnh tiên sinh kéo nàng, ra hiệu nàng không nên nói năng lung tung.

Đứa nhỏ quỳ trên mặt đất thật lâu không nói lời nào, lão gia cũng không có một chút nào gấp gáp muốn nó nói, cầm trên tay hộp gấm nắm ở trong tay, không có ý tứ muốn đưa ra.

Tất cả mọi người đều rất yên tĩnh, liền ngay cả đứa nhỏ nhỏ tuổi nhất bình thường hoạt bát lắm mồm chỉ đứng ở đó, thế nhưng tuyệt không mở miệng.

Tiểu bụ bẩm sớm đã bị mẹ mình nhắc nhở tuyệt đối không thể phát ra âm thanh, giờ khắc này đem miệng bế lại chặt chẽ, nhìn Quách Tiểu Bắc quỳ trên mặt đất, lại nhìn ông nội ngồi trên ghế nhắm mắt con mắt, cuối cùng oan ức – nhìn chính mẹ mình một chút, nhận được ánh mắt cảnh cáo, nó cúi đầu, chờ đợi thời khắc này kết thúc mau một chút.

Qua hơn 40 phút, ngay cả lão gia cũng không nhịn được mở mắt ra liếc nhìn đứa nhỏ vẫn không động đậy.

Mọi người đứng một bên cũng có chút đứng không nổi, tiểu bụ bẩm đã sớm chạy qua một bên ngồi xuống, tuy rằng người nó nhỏ, nhưng không phải không hiểu chuyện, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, một tiếng động cũng không phát ra.

“Tiểu Tiểu...”

Mạnh phu nhân rốt cục không nhịn được hô lên một tiếng, bà đau lòng đứa nhỏ, đã quỳ gần một giờ!

Quách Tiểu Bắc rốt cục giật giật, người một nhà đều nín thở nhìn nó.

“Cảm ơn ông nội.” Dứt lời, nó đưa tay ra.

“Cháu là ai?” Lão gia đột nhiên hỏi.

Quách Tiểu Bắc ngẩng mặt, con ngươi đen kịt đảo một vòng không chuyển, yên lặng nhìn lão gia, “Mạnh gia trưởng tử, Mạnh Tiểu Ngạn.”

“Được! Ông hi vọng cháu xứng đáng với ba chữ ‘Mạnh Tiểu Ngạn’ này!”

Lão gia tử rút cục cầm trong tay hộp gấm đưa ra.

Mạnh Tiểu Ngạn tiếp nhận, âm thanh lạnh nhạt nói, “Cảm ơn ông nội.”

Lão gia không gọi người nâng nó đứng lên, Mạnh Tiểu Ngạn chống đất, toàn bộ thân thể run rẩy dữ dội, môi dưới trở nên trắng bệch.

Mạnh phu nhân xông tới, đem đứa nhỏ ôm lấy, đau lòng đến rơi lệ, nhưng thủy chung không dám phát ra một lời oán hận.

Từ khi đứa nhỏ mất tích, bà ở Mạnh gia hoàn toàn là do Mạnh tiên sinh bảo vệ, vào giờ phút này, bà cũng không dám nói đạo lý, chỉ có thể yên lặng đứng nhìn.

“Ta mệt rồi.”

Lão gia cũng không thềm nhìn nó, đi lên lầu.

Lão gia vừa đi, Mạnh phu nhân mới khóc ra thành tiếng, mọi người lại lần lượt khuyên nhủ.

Mạnh gia nam nhân còn muốn lên lầu, tiếp tục nghe lão gia tử thuyết giáo.

Chị lớn Mạnh tiên sinh Mạnh Ngọc Văn cầm khăn lông nóng đi tới, “Chườm nóng một chút đi.”

Mạnh phu nhân tiếp nhận, “Em cảm ơn chị.”

Mạnh Tiểu Ngạn cũng nói, “Cảm ơn cô lớn.”

“Tiểu Tiểu thật ngoan.” Mạnh Ngọc Văn sờ đầu đứa nhỏ.

Mạnh phu nhân gắt gỏng, “Tiểu Tiểu, sao con lại ương bướng đến thế?”

Mạnh Tiểu Ngạn không nói lời nào, nhìn thời gian, hỏi một tiếng, “Tại sao ba ba con vẫn chưa về?”

Mạnh Ngọc Văn sững sờ, Mạnh phu nhân có chút tức giận, “Con làm sao còn không đổi cách xưng hô?! Lão gia biết tất cả mọi chuyện.”

Mạnh Ngọc Văn an ủi Mạnh phu nhân, lại khuyên Mạnh Tiểu Ngạn nói rằng: “Cô lớn biết con trước kia được người ta nuôi dưỡng cảm tình rất tốt, thế nhưng con thật sự có muốn hấn khỏe mạnh, tốt nhất con không nên chọc giận lão gia.”

Mạnh Thế Nhiên đột nhiên tập hợp lại đây, “Đúng vậy, lão gia đối với giọt máu này nhìn ra mệnh trùng!”

“Chú nhỏ!” Tiểu bộ bẩm vẫn ở bên cạnh không nói gì nhảy lên, hoan hô một tiếng, nhào vào trong lồng ngực Mạnh Thế Nhiên.

“Chú làm sao liền đã xuống đây?” Mạnh Ngọc Văn nhíu mày.

Mạnh Thế Nhiên bị tiểu bộ bế lưng phải, liền lùi lại vài bước, nhưng bởi vì thực sự ôm tiểu bộ bế mà đứng bất động, chỉ có thể mặc cho nó đem chân mình ôm lấy, anh ta nhún vai, một mặt bình tĩnh, “Em không sinh con cho lão, lão nhìn thấy em là sinh khí, mắng vài câu liền đuổi ra ngoài.”

Sau đó anh ta nháy mắt mấy cái, “Có điều anh rể gần đây biểu hiện không tệ nha, em đi ra đây chính là biểu dương anh đấy!”

Mạnh Ngọc Văn một mặt lo lắng, “Ai biết được?”

“Làm sao vậy?” Mạnh phu nhân thấy sắc mặt nàng không ổn, cũng lại hỏi.

Mạnh Ngọc Văn suy nghĩ một chút, nói rằng: “Uỷển Hoa, tối nay chúng ta ngủ chung có được hay không?”

Mạnh Thế Nhiên đến gần, “Chị, có chuyện gì không thể cùng em nói, em vì chị giải quyết khó khăn cho dù có khó đến đâu cũng không chối từ!”

Mạnh Ngọc Văn liếc anh ta một cái.

“Chú nhỏ.” Mạnh Tiểu Ngạn đột nhiên đằng hoàng trịnh trọng – hô một tiếng.

Mạnh Thế Nhiên sững sờ, thấy nó chỉ về chân của mình, đến khi giật mình thì đã muộn, tiểu bụ bầm bắm chặt ngồi lên chân Thế Nhiên, đầu gục gật ngủ.

Mạnh Thế Nhiên dở khóc dở cười, “Ha, thằng nhóc này!”

Bên này đang nói, ngoài cửa truyền đến tiếng động, một người hầu từ bên ngoài mang về Quách Tề Ngọc cả người run rẩy lập cập.

(Hết chương 28)

29. Chương 29

Edit: Shin

Mạnh Tiểu Ngạn đột nhiên đứng lên.

Người hầu trái phải đưa khăn mặt, Quách Tề Ngọc tiếp nhận, nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn.

Mạnh Tiểu Ngạn buông mắt xuống, vài bước đi tới, nắm lấy tay Quách Tề Ngọc lạnh như băng, “Lên lầu đi.”

Mạnh phu nhân đem hộp gấm đưa tới, nhìn đứa nhỏ, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tiểu, cái này con không thể quên!”

Mạnh Tiểu Ngạn dừng chân, nhận lấy, vừa liếc nhìn Quách Tề Ngọc, nam nhân ướm nhẹ buông mắt xuống, tựa hồ căn bản không quan tâm đây là cái gì.

Trở về phòng, Mạnh Tiểu Ngạn đưa Quách Tề Ngọc đi tắm rửa, ở trong tủ treo quần áo lấy ra một bộ áo ngủ chỉnh tề mới được người hầu mang vào, chất liệu tơ lụa thoải mái, màu xám bạc, có một chút xa hoa.

Mạnh Tiểu Ngạn suy nghĩ một chút, xoay người, từ góc tối trong túi hành lý Quách Tề Ngọc lấy ra cái áo thun cùng quần soóc, đều là những bộ Quách Tề Ngọc không mặc thường xuyên nữa, liền đem ra làm áo ngủ.

“Nhất định phải tận dụng nó!”

Mạnh Tiểu Ngạn còn nhớ, lúc đó Quách Tề Ngọc không cẩn thận treo nát cái áo thun bạc, từ tủ quần áo bên trong lại lấy ra một cái, lời nói đầy đắc ý.

Thật giống cảm giác mình thật sự bớt đi rất nhiều tiền.

Mạnh Tiểu Ngạn cẩn thận sờ chất liệu bông mềm mại, đột nhiên trong lòng phần hận tại sao mình mới mười hai tuổi?

Hoặc là liền cho nó một tuổi thơ mười hai tuổi chân chính vui sướng, hoặc là không để cho nó trải qua những công việc bóc sức lao động.

Mười hai tuổi, tất cả mọi người đều coi mày là đứa bé nhỏ tuổi, bất luận muốn làm cái gì, đều có vẻ khó khăn và ấu trĩ.

Mạnh Tiểu Ngạn đi tới, trực tiếp từ bên ngoài đẩy cửa mà vào.

Quách Tề Ngọc ngơ ngác đứng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Ba ba...”

Nó hô một tiếng.

Quách Tề Ngọc bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía nó, hai tay vô ý thức xoa lên người, tựa hồ đang cường điệu chính mình đang tắm.

“Chuyện gì? Tiểu Bắc?”

Mạnh Tiểu Ngạn ánh mắt một bên theo hai tay của hắn di động, vừa nói: “Áo ngủ con để ở đây.” Nó đem áo ngủ để qua một bên, sau đó hỏi: “Ba ba, người ngày hôm nay đi nơi nào?”

Quách Tề Ngọc có chút không được tự nhiên mỉm cười, “Chờ ba một chút sẽ nói với con, Tiểu Bắc, trước tiên chờ ba tắm xong có được hay không?”

Mạnh Tiểu Ngạn trầm mặc một chút, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng tắm ào ào tiếng nước chảy, Mạnh Tiểu Ngạn lại gõ cửa, không cần biết người bên trong có nghe hay không, âm thanh trầm thấp bảo, “Ba ba, người giận con sao?”

“... Không có, Tiểu Bắc trước hết để cho ba tắm rửa đi.” Một lúc lâu bên trong truyền ra âm thanh bất đắc dĩ.

Mạnh Tiểu Ngạn xoay người, đi tới trước giường sofa ngồi xuống, nó biết Quách Tề Ngọc khổ sở trong lòng, lại để hắn càng khó vượt qua, hắn nhất định phải làm ra một chút phòng bị, nó cảm thấy chuyện này có lẽ có chỗ trống dăm luận.

Viên thuốc hồi hận này là được, không phải độc.

Nhưng Mạnh Tiểu Ngạn cố tình lảng tránh, được đều có ba phần độc.

Quách Tề Ngọc mở cửa phòng tắm, tựa hồ bên ngoài như tính toán chờ đợi từ lâu, lễ phép gõ cửa.

Âm thanh người hầu tỏ vẻ cung kính, “Quách tiên sinh, lão tiên sinh hi vọng ngài đi thảo luận một chuyện.”

Quách Tề Ngọc sững sốt, sau đó có chút áy náy – nói rằng: “Xin lỗi, tôi có thể hay không thay đổi quần áo?”

“Không còn sớm nữa, không cần đâu.”

Quách Tề Ngọc nhìn áo thun cũ sờn rách trên người mình, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu, “Phiền ông dẫn đường.”

Mạnh Tiểu Ngạn đi tới cạnh cửa, kéo hắn, ánh mắt sáng quắc giống như muốn đem hắn cháy thành tro, “Quách Tề Ngọc” —— đây là lần thứ nhất nó chính thức gọi tên hắn, Quách Tề Ngọc cũng sờ nghe được, “Con không cho phép ba rời đi!”

Một câu nói rất có quyết đoán từ miệng đứa nhỏ nói ra, ít nhiều dẫn theo mấy phần mềm yếu, nhưng Mạnh Tiểu Ngạn trong mắt nghiêm túc rồi lại cho câu nói này thêm mấy phần quyết đoán.

Người hầu đứng một bên sững sờ, trong mắt lộ ra điểm kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu về, thần sắc bình tĩnh – đối với Mạnh Tiểu Ngạn nói rằng: “Tiểu thiếu gia, Quách tiên sinh đi một lát sẽ trở lại —— ”

“Ông câm miệng!” Mạnh Tiểu Ngạn mắt không chuyển, ngữ khí có chút hung ác.

Quách Tề Ngọc có chút bất đắc dĩ, “Trở lại hẵng nói sau, Tiểu Bắc.”

Mạnh Tiểu Ngạn gắt gao nắm lấy góc áo hắn không chịu buông, lộ ra ánh mắt như sói.

Quách Tề Ngọc nhìn nó một lúc, đột nhiên đưa tay dùng sức đem ngón tay của nó từng cái từng cái đẩy ra.

Bóng lưng Quách Tề Ngọc gầy gò rất nhanh biến mất ở chỗ ngoặt hành lang.

Mạnh Tiểu Ngạn đứng ở cửa, không nhúc nhích.

“À há, đầu tiên lão gia sẽ cảm ơn hắn, sau đó uy hiếp hắn, cuối cùng động viên hắn,” Mạnh Thế Nhiên đi tới, tựa hồ cười trên sự đau khổ của người khác, “Cuối cùng, cháu sẽ không bao giờ nhìn thấy người này.”

Mạnh Tiểu Ngạn không thèm nhìn chú nhỏ của nó, xoay người trở về phòng đóng cửa lại.

Mạnh Thế Nhiên đột nhiên cản lại cửa, đi vào nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào bên trong góc phòng đặt túi hành lý Quách Tề Ngọc.

“Có muốn biết tại sao không?”

Mạnh Tiểu Ngạn đương nhiên không trả lời ông.

Mạnh Thế Nhiên bán nằm trên ghế sa lông, nhìn Mạnh Tiểu Ngạn yên lặng ngồi xổm ở túi hành lý bên cạnh, đột nhiên bắt đầu thu dọn hành lý, than thở, “Ừ, không tệ, cháu đều sớm vì hấn chuẩn bị tốt hành lý, hấn trở về là có thể trực tiếp đi, bớt đi thời gian thu thập hành lý.”

Mạnh Tiểu Ngạn động tác trên tay run một trận, đột nhiên đem túi hành lý nhắc lên, điên cuồng run rẩy, trong bao đồ vật quần áo thượng vàng hạ cám rải rác ở trên giường, trên thảm...

Mạnh Thế Nhiên khoe miệng cười mỉm, “A, hay là hấn không kịp lấy hành lý, liền bị đuổi ra ngoài.”

Thấy Mạnh Tiểu Ngạn động tác run lên một trận, ung dung bổ sung thêm một câu, “Hoặc là trong tay còn cầm tấm chi phiếu ——”

“Cút ra ngoài!”

Mạnh Tiểu Ngạn đem bao vung một cái, trong cổ họng phát sinh tiếng gầm gừ nhẹ, giống như động vật đang thị uy đe dọa.

Nhiều năm trước, cùng chó hoang mèo hoang cướp thức ăn tranh giành địa bàn nuôi thành bản năng đã rất lâu không bị kích thích tới.

Nó đã từng sợ hãi những con chó hoang mèo hoang kia, nhưng nó rất đói, đói bụng đến nỗi nó chỉ muốn gặm thịt của chính mình, tàn nhẫn cắn một cái sau khi đau đớn nó tỉnh lại, nếu như khối thịt này rơi xuống không được chữa trị kịp thời, nó chỉ có một con đường chết.

Nó học được làm sao để thanh âm phát ra tiếng càng lâu, càng có tính uy hiếp, những thứ này đều là bản năng.

Sau này gặp phải Quách Tề Ngọc, loại bản năng này được trấn yểm dấu đi thật sâu, chỉ ở thời điểm không có Quách Tề Ngọc, nó ở dưới lầu đựng phải chó hoang mèo hoang, theo bản năng gầm nhẹ lên tiếng dọa chạy những con chó mèo hoang kia.

Không thể không nói, Mạnh Thế Nhiên làm nó rất tức giận.

Mạnh Thế Nhiên sững sờ, lúc trước khi nghe tin cháu ông mất tích, chính mình ngông cuồng cùng lão già cãi nhau ồn ào, bị đuổi đi ra nước ngoài.

Nói đến, khi Mạnh Tiểu Ngạn sinh ra đời, chỉ thấy duy nhất một lần, đêm trăng tròn ôm nó một hồi, liền không còn gặp lại đứa nhỏ như đúc từ ngọc.

Khi nghe được tin Mạnh Tiểu Ngạn trở về như kỳ tích, ông có chút không tin, sau đó nhìn thấy người, mới hoảng hốt nghĩ, xem ra cõi đời này thực sự là thiện ác không báo, lại để lão gia có thể đem hương hỏa này truyền xuống...

Nhưng rất nhanh ông liền phát hiện, đứa cháu trai của ông tựa hồ đối với cha nuôi nó vô cùng ỷ lại, ông âm thầm điều tra Quách Tề Ngọc, chỉ là một người bình thường.

Ông rất khâm phục một sinh viên đại học nhặt được một đứa trẻ, chính mình lựa chọn nuôi dưỡng nó.

Phần dũng khí này, ông thực sự không nghĩ tới một người trẻ tuổi gầy yếu nhất gan như vậy sẽ có.

Mạnh Thế Nhiên bĩu môi, nhìn đứa cháu nhỏ hung ác, có chút chột dạ, dù sao mình xác thực là đến xem kịch vui.

“Cút ra ngoài!”

Mạnh Tiểu Ngạn gầm nhẹ một tiếng.

Mạnh Thế Nhiên vô ý đùa tới đứa trẻ không ngoan, nhún vai, thờ ơ đứng lên, đi ra ngoài, rồi lại quay đầu lại, ngữ khí hờ hững, “Cháu đem hấn coi trọng như thế, hơn cả Mạnh gia chúng ta.”

“Tuyệt đối không thể có bất luận đồ vật gì so với Mạnh gia danh dự càng quan trọng hơn, cháu tốt nhất nhớ ở trong lòng, thẳng thắn con.”

Mạnh Thế Nhiên đóng cửa lại, chậm chậm – đi trở về phòng của mình.

Mạnh Tiểu Ngạn nhìn đầy đất bừa bãi, ngồi xổm người xuống, chậm rãi đem đồ vật thu hồi.

Trên y phục nhàn nhạt hương vị bột giặt giá rẻ, Mạnh Tiểu Ngạn hít sâu một hơi, có chút tham lam đem đầu vùi trong đồng quần áo.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Tuy rất nhỏ, thế nhưng Mạnh Tiểu Ngạn vừa nghe liền biết là Quách Tề Ngọc, nó vội vàng cầm toàn bộ quần áo hướng về dưới giường ném một cái, dùng chân đá túi hành lý vào bên trong, sau đó đứng lên, nhìn về phía cửa.

Người hầu bên ngoài tựa hồ cùng Quách Tề Ngọc nói chuyện, âm thanh Quách Tề Ngọc đáp, “Tốt”.

Quách Tề Ngọc đi tới, viền mắt ửng hồng, nhưng không khóc.

Mạnh Tiểu Ngạn đau lòng cực kỳ, lão gia Mạnh gia hung hăng cùng cố chấp, nó vừa từng trải qua, nghĩ đến Quách Tề Ngọc ở chỗ lão già kia bị ủy khuất.

Nó quyết định trước đem Quách Tề Ngọc ngày hôm nay đi đâu làm gì để ở một bên, nó đi tới, đưa tay muốn ôm Quách Tề Ngọc, liền thấy Quách Tề Ngọc nhìn về hướng nó trong góc tối tìm túi hành lý, sau đó trợn to hai mắt.

“Túi hành lý của ba đâu rồi?”

Mạnh Tiểu Ngạn hoảng lên chưa kịp soạn lời nói, “Con cảm thấy những thứ kia quá cũ kỹ nên ném rồi.”

“Ném rồi?” Đúng như dự đoán, vẻ mặt Quách Tề Ngọc cực kỳ đau lòng cứ như con thỏ làm mất đi một cây củ cải.

Mạnh Tiểu Ngạn gật đầu, “Chúng ta ngày mai đi mua đồ mới có được hay không?”

Ngồi ở góc giường, Quách Tề Ngọc trầm mặc.

Đột nhiên Mạnh Tiểu Ngạn cảm thấy tình huống không đúng lắm, “Ba phải đi?”

Quách Tề Ngọc không đáp, nhưng suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Tiểu Bắc, con ở Mạnh gia phải lễ phép, nhớ phải uống nhiều nước —— ”

“Ba đi nơi nào?” Mạnh Tiểu Ngạn đánh gãy lời nói của hắn.

Quách Tề Ngọc sững sờ, “Về W thị nha.”

“Lão già kia để ba đi?”

“Con, con không được nói như vậy, ba cảm thấy làm như vậy có thể sẽ tốt hơn một chút...”

“Ba nói xạo!”

“Tiểu Bắc, con không được nói tục như vậy...”

“Ba nói xạo! Ba nói xạo! Ba nói xạo! Thả mẹ rắm nó đi!” Mạnh Tiểu Ngạn liên tiếp mắng chửi vài câu, thấy Quách Tề Ngọc sắc mặt không tốt, liền im lặng đi, nó đối với Quách Tề Ngọc nói rằng: “Ba chờ con, con đi tìm lão già kia nói chuyện!”

Nếu như lại cho Mạnh Tiểu Ngạn một lựa chọn, buổi tối ngày hôm ấy nó tuyệt đối sẽ không rời đi Quách Tề Ngọc nửa bước.

Đi tới trước cửa phòng Mạnh lão gia, chỉ là lão gia đã đi ngủ, bất luận làm gì đều không chịu gặp nó.

Mạnh Tiểu Ngạn dựng lỗ tai – nghe thấy tiếng còi xe ô tô vang lên.

Đến khi chạy ra, liền ngay cả khí thải xe đều không thấy.

Nó đứng một hồi lâu, Mạnh gia bao gồm ba mẹ thân sinh ra nó, tựa hồ nghe được lệnh từ lão gia không được phép đi ra.

Sau một hồi lâu, hai chân nó chết lặng chậm rãi đi trở về phòng.

Trở về phòng, cái hộp gấm kia còn bị chính mình ném lên giường.

Nó mở ra nhìn một chút, là một khối ngọc bội, xem ra phẩm chất rất tốt, đồ vật trong tay Mạnh lão gia, tất nhiên sẽ không phải là hàng thứ phẩm.

Mạnh Tiểu Ngạn chăm chú nắm bắt hộp gấm trong tay.

Trong 40 phút quỳ thẳng bên trong lòng nó từng lần từng lần một không ngừng nhắc nhở lời nói của mình.

Mày phải nhớ mày chỉ có Quách Tề Ngọc, tên mày chính là Quách Tiểu Bắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quach-te-ngoc-tien-sinh>